AMMAN ÎNSÂNGERAT

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Amman însângerat

În româneşte de Cristina Szabo

EDITURA Tinerama

1999

Capitolul I

În noul aeroport din Atena, ale cărui ferestre largi păreau că multiplică dogoarea soarelui de mai, domnea o căldură apăsătoare şi umedă. Arthur Baker luă ultima ţigară din pachet, o aprinse şi ciuli urechea: difuzoarele anunţau ceva: „... sosirea zborului 271 al Companiei TWA din direcţia Cairo şi Karachi...”

Era ceva. Două ore şi jumătate întârziere. Arthur Baker termină paharul de Punt e Mes şi se ridică, ducându-se să pândească pasagerii de la poarta 8.

După zece minute de aşteptare, îl zări pe cel pe care îl căuta, înconjurat de o liotă de pakistanezi păduchioşi. Cu toate că se îmbrăcase în civil pentru călătorie, aerul milităros nu dispăruse. Îl văzu şi el pe Arthur Baker dar păru să nu-l recunoască. Ca un pasager singur şi încercând să-şi umple timpul, dădu o raită pe la buticurile cu suveniruri, pe la bar şi în final se aşeză pe o banchetă, punând servieta de piele alături.

Arthur Baker contempla operele unui artizan grec contemporan, de o urâţenie îngrozitoare. Probabil dezgustat de cele văzute se îndreptă spre toaletă. Neglijent, egipteanul îşi luă servieta şi se îndreptă şi el spre capătul celălalt al aeroportului. Mai multe avioane aveau întârziere şi sala gemea de lume.

La mai puţin de un minut unul de altul, cei doi pătrunseră pe uşa pe care scria „bărbaţi”.

*
* *

— Ei?

Continuând să-şi spele mâinile, Arthur Baker vorbea aproape fără să mişte buzele.

Aplecat deasupra lavaboului alăturat, cel care coborâse din avionul de Cairo îşi săpunea mâinile cu o grijă demnă de toată lauda, supraveghind în acelaşi timp în oglindă uşa.

— Îl vor asasina, murmură el.

Arthur Baker tresări:

— Pe Hussein?

— Da.

— De ce?

Vocea egipteanului coborî cu încă un ton.

— Din cauza Ierusalimului. Nu vrea să ajungă la o înţelegere cu israelienii. E singurul obstacol…

Arthur Baker îl întrerupse. Nu era momentul potrivit pentru un curs de politică a Orientului Mijlociu.

— Cine?

— Nu ştiu, dar îi ajută cineva din anturajul lui.

Americanul nu mai vedea peretele de faianţă albă. Nu venise degeaba de la Washington. N-ar fi crezut niciodată că egipteanul de legătură putea deţine o informaţie atât de importantă.

— Vreau amănunte, repede, zise el sec. Când urmează să se întâmple? Cine e amestecat?

Egipteanul se şterse pe mâini, privind speriat spre Baker:

— Foarte repede. Nu mai mult de o lună. V-am spus, au pe cineva în anturajul regelui.

— Pe cine, pentru numele lui Dumnezeu?

Enervat, Baker vorbise aproape cu voce tare.

— Cred că e…

Uşa fu deschisă de un bărbat cu ten măsliniu şi egipteanul amuţi instantaneu. Nou venitul se îndreptă alene spre pisoarul cel mai apropiat de lavabouri. Egipteanul se închisese în el ca o stridie. Îl privi disperat pe Arthur Baker, care îşi şterse repede mâinile şi ieşi.

Se aşeză pe o banchetă de unde putea supraveghea uşa de la toaletă. O dată pe lună lua legătura cu acel maior egiptean care îşi trăda ţara de ceva vreme. Datorită relaţiilor cu Serviciile Speciale egiptene, afla deseori lucruri interesante…

Cu ultima veste dăduse lovitura. Arthur Baker, ofiţer de manevră la Defence Intelligence Agency, organism al Pentagonului, era teribil de incitat.

Uşa de la toaletă se deschise: ieşise doar cel care îi deranjase. Se îndreptă spre standul de ziare. Arthur Baker se destinse. Maiorul Saadoun trebuia să iasă şi el imediat. Trecură mai multe secunde, apoi mai bine de un minut. Cuprins de un presentiment îngrozitor, Arthur Baker se ridică şi se repezi spre uşa albastră.

*

* *

Zona lavabourilor era pustie. Arthur Baker se întrebă dacă nu visa. Maiorul Saadoun nu putuse trece prin zid. Tresări auzind uşa deschizându-se în spatele lui, dar nu era decât un turist german paşnic, căruia vezica nu-i dădea pace.

Privea lavabourile cu atâta intensitate de parcă egipteanul s-ar fi putut strecura pe ţevi, apoi îşi aduse aminte de şirul de cabine cu uşile închise. Le inspectă rapid. Toate erau goale, în afară de ultima.

Maiorul Saadoun zăcea grămadă pe jos, cu capul sprijinit de vas. Arthur Baker intră şi îi atinse umărul. Egipteanul căzu izbindu-se cu capul de mozaicul podelei. Avea ochii ficşi şi vineţii. Baker simţi mirosul caracteristic de migdale amare. Nu avea nevoie de un medic ca să-şi dea seama că egipteanul era mort. Un pistol cu cianură rezolvase totul. Acidul prusic, pulverizat sub presiune, pătrundea în porii pielii, provocând moartea prin embolie în două minute…

Arthur Baker împinse grăbit uşa şi ieşi. Nu mai putea face nimic pentru maiorul Saadoun. Poliţia greacă urma să constate probabil o criză cardiacă. După şase minute de la deces, urmele otrăvii dispăreau din organism. Cel care mânuise pistolul trebuia să ia doar câteva caşete cu atropină, ca să evite o eventuală intoxicaţie.

Americanul străbătu sala aeroportului şi se aşeză pe o banchetă. Asasinul maiorului urma să plece peste o jumătate de oră spre Paris şi nu-l putea împiedica. Cu toate că îşi lua întotdeauna multe precauţii, preferând toaletele aeroportului pentru întâlnirile cu Saadoun, între două avioane, tot nu fusese de ajuns.

Serviciilor Secrete egiptene nu le plăcea ca cineva să se amestece în treburile lor.

Un difuzor hârâi:

„Olympic Airways anunţă plecarea zborului cu destinaţia New York. Îmbarcarea imediată la poarta 4.”

Arthur Baker se ridică. Regreta că nu avusese timp să bea un whisky la bar. Se gândi la nefericitul de Saadoun. Cu câteva minute mai devreme, trăia, vorbea… Asasinul îl urmărise discret probabil chiar de la Cairo. Nu avea să afle niciodată ce se întâmplase în realitate.

Acum trebuia să afle singur cine se pregătea să-l asasineze pe

regele Hussein al Iordaniei, care era protejat de americani.

Capitolul II

Stând în picioare lângă şemineu, cu o ţigară pe jumătate fumată între degetele scurte şi grăsulii, colonelul Khamis Gorgour o privea fără să o vadă pe femeia pe care urma să o ucidă. Era probabil frumoasa serii. Un chip superb de orientală, încă ne buhăit de vârstă, ochii foarte limpezi, gât zvelt şi suplu, pus în valoare de rochia argintie. Fawzia Saleh era nelipsită de la toate cocteilurile sau recepţiile. Una dintre cele mai elegante femei din Amman.

Se auzi soneria şi majordomul se precipită spre uşă. În cadrul ei apăru un bărbat singur. Stăpânul casei părăsi grupul în care se afla şi se duse să-l întâmpine:

— Bună seara, dragul meu Folk.

Ambasadorul Statelor Unite îi strânse viguros mâna.

— Se trage asupra Djebelului Ashafieh, spuse el. Cu mitraliera.

Texan de origine, atmosfera din Amman îi plăcea la nebunie.

Femeile din apropiere tăcură. Câţiva bărbaţi ciuliră urechea. Noaptea, la Amman se trăgea sporadic. Fedaynii ascunşi în tabăra de la Wardate, trăgeau din când în când câteva rafale asupra unui post de poliţie sau al unui Jeep de la Siguranţa militară, în timp ce armata trăgea la întâmplare în Djebel, încercând să-i silească pe fedayni să riposteze, şi astfel să-i repereze.

Luptele sângeroase din septembrie 1970, când chiar şi elegantele vile din piatră trandafirie din djebelul Amman fuseseră ciobite sau distruse de rachete şi de armele de calibru 76 fără recul, erau o amintire. Ambasada Irakului se transformase într-o ruină negricioasă, iar Ministerul Agriculturii, de pe partea opusă a străzii Majlis el Umah, fusese complet ras de pe faţa pământului.

Anumiţi diplomaţi fuseseră extrem de afectaţi. Ambasadorul Statelor Unite ţinea în permanenţă cu el, pe bancheta Cadillac-ului, mitraliera Beretta, iar reprezentantul Franţei construise în

grabă un buncăr sub piscina ambasadei sale. Cum se lăsa noaptea, străzile din Amman deveneau pustii. Oraşul părea mort. Doar atracţia seratelor de la Ambasada Spaniei îi mai făcea pe oameni să iasă din casă, dar totuşi pe la zece seara, mulţi dintre ei plecau discret...

— Auzi, începe din nou, remarcă un englez cu urechea fină.

Un grup traversă holul, deschise uşa şi ieşi pe terasă. Zgomotul surd şi lent al unor mitraliere grele se auzea dinspre spitalul italian.

Sub cerul plin de stele, cele şapte coline ale Amman-ului apăreau împânzite de lumini. Era o atmosferă ca de pace. Cu toate acestea, cam peste tot, bărbaţii înarmaţi erau prinşi în ambuscade. Cel care, după nouă seara, cobora mai departe de Primul Cerc – un sens giratoriu marcat de ruina negricioasă a Cercului Cultural American – îşi risca viaţa.

Antrenul scăzu brusc. Serata era semi oficială. Multe rochii lungi, uniforme, iordanieni, străini... Un diplomat se apropie de un iordanian în costum albastru, cu ceafa groasă şi mustaţa îngrijită.

— Ce ne facem colonele? Nu i-aţi pus încă la punct pe aceşti fedayni?

Iordanianul surâse silit. Era numărul doi al contraspionajului, secţiunea «externe», al armatei regale iordaniene. Palestinian, de origine, era totuşi un adversar declarat al fedaynilor.

— Mai bine ar fi luptat împotriva Israelului, mormăi el. Mare rahat. Nu mai au însă prea mare putere. La Ibrid i-am pus deja cu botul pe labe.

Cu trei zile înainte avusese loc o luptă la Ibrid, un oraş mare din Nordul Iordaniei, cunoscut prin simpatia pronunţată pentru fedayni. Colonelul se strecură jenat spre bufet. Dacă l-ar fi lăsat să facă armata aşa cum înţelegea el, n-ar mai fi existat fedayni... dar la primul foc în aer, doctorul Arafat de la Cairo, considera că avusese loc un genocid. Regele Hussein era o persoană prudentă şi cumpătată. Timpul nu lucra în favoarea fedaynilor. Nu avea rost să fabrice martiri.

Amman-ul oscila de luni de zile între pace şi război. Majoritatea fedaynilor fuseseră dezarmaţi, dar mai existau încă unităţi de comando, ascunse în taberele de refugiaţi care înconjurau oraşul. Erau bine înarmaţi, dar nu străluceau de eroism. Şefii lor anunţau cu regularitate că Iordania avea să fie

un nou Vietnam. Din păcate pentru ei, un Vietnam fără vietnamezi nu putea exista... Cu toate acestea, reuşiseră să creeze o atmosferă de nesiguranţă. Dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut, fedaynii nu aveau şanse de reuşită.

Rafala unei puşti de atac se auzi undeva mult mai aproape de Ambasada Spaniei. O libaneză scoase un strigăt slab.

— Teribil. Am să mor de frică!

— Ce oameni insuportabili, fedaynii ăştia, fu de acord însoţitorul ei...

Cu toate acestea dădea cu regularitate bani pentru Fatah, ca să aibă linişte.

În spatele lor, colonelul Gorgour, cu chipul impasibil, îşi goli paharul cu J & B şi îşi mângâie mustaţa blondă. Atmosfera din jur îi convenea. La ce urma să întreprindă în acea seară, prezenţa focurilor de armă nu putea decât să-l bucure.

Îşi lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Fawzia Saleh stătea tolănită pe un divan, admirând colecţia de rochii beduine a stăpânului casei. Nu-i vedea decât spatele gol şi părul buclat. Când o privise ultima oară se gândise că avea genele prea lungi ca să fie adevărate.

Venise singură la petrecere.

Colonelul Gorgour era printre puţinii care ştiau de ce. Fawzia era amanta oficială a lui Wadi Karak, consilierul regelui pentru afaceri «speciale». Nu se afişa niciodată cu ea, dar pentru că lui îi plăcea să iasă la petreceri, era văzută mereu la cocteiluri, singură sau însoţită de o prietenă. În acea seară avea să se întoarcă cuminte în vila pe care i-o pusese la dispoziţie Wadi: amantul ei se afla la Damasc.

Ca să nu dea naştere la bârfe, venise neînsoţită. Ca şi când ar fi simţit privirea lui Khamis Gorgour aţintită asupra ei, Fawzia se întoarse şi îi surâse. Colonelul îşi arătă dinţii strâmbi şi se înclină uşor.

Privirea îi zăbovi asupra corpului pus în valoare de rochia din lame argintiu. Fata avea sâni semeţi, talia fină şi coapsele pline. O creatură superbă, mai ales la Amman, unde femeile frumoase erau o raritate...

Colonelul Gorgour se gândi cu tristeţe că avea să scape multe serate de acum încolo.

*

* *

Părul aproape roşu, tenul trandafiriu şi mustăcioara îl făceau pe colonelul Khamis Gorgour să semene cu un ofiţer din armata Indiilor. Chiar şi burtica ascunsă de uniformă îi dădea un aer de lăncier bengalez... Cu toate acestea, în ciudă ochilor albaştri, Gorgour era iordanian, provenind dintr-o familie cercheză, stabilită în ţară de trei generaţii.

Mult timp, cerchezii formaseră coloana vertebrală a micuţei armate. Îmbrăcaţi în robe negre cu brandenburguri de argint, asigurau încă garda palatului regal, purtând la brâu pumnal şi pistol, pe cap căciuli negre din astrahan ciuruite de armele haşemite, iar în picioare cizme înalte cu pinteni.

Aveau un aer anacronic şi superb. Când se strica climatizarea, cădeau toţi ca muştele.

Colonelul Gorgour puse paharul gol pe tava majordomului şi luă un alt J & B.

Faptul că urma să ucidă o femeie tânără şi frumoasă îl lăsa total indiferent. Cerchezii avuseseră întotdeauna o înclinaţie spre masacru şi nu preţuiau prea mult viaţa omenească. În acea seară, Gorgour trebuia să facă primul pas în îndeplinirea celei mai dificile misiuni din cariera lui de trădător.

Asasinarea regelui Hussein al Iordaniei.

Cu o satisfacţie sumbră, colonelul Gorgour se gândi că avea să reuşească acolo unde o duzină de oameni la fel de bine intenţionaţi dar mai puţin serioşi, eşuaseră lamentabil. Ultima tentativă avusese loc cu şase luni înainte. Pe drumul spre aeroport, fedaynii deschiseseră focul asupra suitei regale. Hussein ripostase personal alături de gărzi. Era un trăgător remarcabil şi un om curajos. Colonelul ştia acest lucru. Ca să-l elimine pe suveranul haşemit, elaborase un plan extrem de minuţios. O anumită experienţă a asasinatului o avea deja.

Două elemente pe care le stăpânea.

Îl privi cu o uşoară ironie pe colonelul Serviciilor iordaniene, care perora în mijlocul unui grup. Vorbea prea mult. Dacă Gorgour ar fi avut o asemenea limbariţă, ar fi fost împuşcat cu ani în urmă.

Era prudent ca o vulpe. Niciodată nu intrase în contact, chiar în situaţii oficiale, cu cei care îl plăteau. Nu-şi permisese nicio lăudăroşenie. Ducea o viaţă liniştită, nu făcea cheltuieli extravagante sau fără motive temeinice: trădarea nu-i adusese

niciun dinar. Colonelul trăda din ideal, pentru Majestatea Sa Regina. Şeful Intelligence Service care îl recrutase cu cincisprezece ani în urmă clarificase imediat lucrurile, ca între gentlemani. Colonelul Gorgour avea să-şi păteze toate mâinile, dar cel puţin, nu se atingea de cei treizeci de arginţi ai lui Iuda…

Şirul gândurilor îi fu tulburat de ambasadorul Statelor Unite, care se îndrepta spre el cu un pahar în mână.

— Ce mai e nou pe la palat?

Era un tip jovial, cu un râs tunător, bondoc şi solid, cu ochi cenuşii şi şireţi. Un dur căruia uneori îi lipsea tactul.

— Totul este în regulă, îl asigură Gorgour. Majestatea sa se odihneşte la Homar… Nici un motiv de nelinişte.

— Nu trebuia să-l însoţiţi? spuse americanul apăsat.

— În niciun caz, zise cerchezul neclintit.

Comanda regimentul blindat însărcinat cu protecţia palatului şi a rezidentului de la Homar.

Profitând de un moment de agitaţie, îşi părăsi interlocutorul, căutând-o din priviri pe femeia pe care trebuia să o ucidă. Totul fusese prevăzut în acea seară, iar dacă pleca fără să o vadă, ar fi fost un dezastru.

O găsi în biroul ambasadorului, mâncând fursecuri şi bând Pepsi-Cola.

Colonelul termină whisky-ul şi îşi şterse cu grijă mustaţa. Cu mâinile la spate, se îndreptă spre bufet. Aşezaţi în şir, iordanienii morocănoşi aşteptau o oră potrivită ca să plece. Gorgour luă puţin aspicul gălbui şi se aşeză într-un colţ.

Amman-ul era un oraş foarte practic pentru cineva ca el. Toată lumea purta armă. Nici măcar ambasadorul Statelor Unite nu se despărţea de mitralieră. Volkswagen-ul ambasadorului Spaniei era ciuruit ca o strecurătoare…

Se concentră asupra misiunii sale. Doar un creier ca al lui putea sa reuşească. Hussein era mereu în gardă. Reşedinţa de la Homar, la zece kilometri de oraş, semăna cu o tabără fortificată, păzită de blindate şi de sute de beduini devotaţi până la moarte. Existau mitraliere chiar şi în jurul piscinei, iar un elicopter gata de decolare aştepta în spatele reşedinţei recent renovate.

Regele se deplasa într-un Mercedes 3001 înconjurat de jeep-uri pline de mitraliere, care erau folosite la cel mai mic semn suspect. Drumurile erau cercetate înainte de trecerea lui, nu

avea oră fixă şi niciun itinerar de rutină.

În plus, rula cu viteză mare, pierzându-şi uneori escorta. Mercedes-ul 3001, echipat cu un motor de şase litri, atingea o viteză de 230 kilometri la oră.

Carlos, stăpânul casei, trecea de la un grup la altul.

— Vom dansa, anunţă el.

Lucru rar la Amman. Colonelul Gorgour se încruntă, contrariat. Fawzia putea să fie tentată de o asemenea distracţie.

Îi aruncă o privire. Fata ezită. Un elveţian se apropie de ea şi o invită la dans. Îl refuză cu un surâs şi Gorgour îşi termină aspicul, respirând uşurat. Fata urma să moară în acea seară, declanşând astfel operaţiunea, aşa cum fusese prevăzută.

Îşi aprinse din nou trabucul şi se duse pe terasă să ia aer. În acelaşi moment, un glonţ trasor traversă cerul, tras din direcţia djebelului Nasser.

Colonelul Gorgour se simţea plin de optimism. Nimeni nu avea să bănuiască motivul pentru care murise Fawzia. Se mândrea că îi venise o asemenea idee. Wadi Karak era o persoană bănuitoare, care nu circula decât cu patru gărzi de corp, mereu înarmat şi în stare de alertă. De o austeritate agresivă, avea doar un punct slab: adora femeile.

Un amănunt important, dar Fawzia nu era de vânzare. Trebuia deci să o înlocuiască. Wadi era nebun după ea. Nici vorbă să-i opună o rivală: putea dura luni de zile. Ordinele şefilor colonelului erau însă formale: regele Hussein trebuia să moară înainte de sfârşitul lunii, condiţie indispensabilă pusă de egipteni înainte de începerea oricăror negocieri.

Motivul era foarte simplu: ei erau pe punctul să cedeze în privinţa Ierusalimului, iar el nu. Era ceea ce în limbaj diplomatic se numea un «prealabil». Prealabilul trebuia să dispară.

Colonelul Gorgour nu înţelegea de ce Intelligence Service îi iubea atât de tare pe egipteni. Londra nu era obişnuită cu altruismul. Pentru că egiptenii nu erau în stare să se achite de o misiune atât de dificilă, şi mai ales pentru că nu doreau să fie amestecaţi, lui îi revenise sarcina să o ucidă.

Amuzant.

Măcar dacă n-ar fi existat o anume afacere cu petrol. În mod inexplicabil, iordanienii îi ocoliseră pe uriaşi, americanii şi englezii, încredinţând prospecţiunile unei societăţi iugoslave. British Petroleum nu fusese prea încântat... Lumea vorbea la

Amman că o alegere atât de ciudată era fructul unui acord cu un înalt funcţionar mai sensibil la bacşiş decât colegii lui.

Bine că englezii nu-şi pregăteau viitorul alături de egipteni. Ruşii le tăiaseră craca de sub picioare... Probabil că ardeau de nerăbdare să pună din nou piciorul pe malul Nilului. În faţa unui asemenea sacrilegiu, colonelul Lawrence se răsucea în mormânt...

O crimă născocită în comun, iată ce ar fi făcut să renască o frumoasă şi trainică prietenie, mai ales că aşa ceva putea fi reamintit oricând şi în mod discret. Oamenii bine crescuţi nu-şi dezvăluie secretele atunci când se ceartă.

Poate că motivul invocat de cel care îl contactase era cel real. Hussein era mult prea intransigent în privinţa Ierusalimului. După moartea bunicului lui, refuzase orice concesie făcută israelienilor... Blocând astfel negocierile. Egiptenilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de Ierusalim, din moment ce canalul urma să fie deschis din nou.

Pentru că nu reuşiseră să-l facă pe Hussein să-şi schimbe părerea, nu mai rămânea decât o soluţie.

După dispariţia lui, succesorul ar fi fost mai maleabil, chiar dacă era de-al fedaynilor. În acelaşi timp ar fi jucat o festă americanilor care investiseră milioane de dolari în Hussein. Intelligence Service urmărea să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură. După ce Rolls-Royce intrase în faliment, trebuia să-şi salveze onoarea...

Colonelul Gorgour puse grăbit farfuria pe masă. Ajutată de gazdă, Fawzia îşi punea pardesiul.

Se năpusti în camera de vizavi de bucătărie, transformată în garderobă, recuperându-şi impermeabilul. Dimineaţă plouase. Din cauza altitudinii, clima era suportabilă, în timp ce la Akaba, în august, erau 45° la umbră.

În hol, ofiţerul îşi încrucişă paşii cu Carlos care se întorcea să o conducă pe Fawzia. Auzi zgomotul unei maşini. Nu mai avea nicio clipă de pierdut.

— Plecaţi deja, colonele? întrebă diplomatul.

Lui Carlos îi părea rău că seratele lui se terminau atât de devreme. Avea pivniţa plină de alcool: Möet et Chardon premiat, Dom Perignon, Punt e Mes., Porto Diez.

Colonelul Gorgour surâse jenat:

— Sunt cam obosit. Vă rog să mă scuzaţi excelenţă.

Ambasadorul era prea educat ca să insiste. Îi strânse mâna cerchezului şi se întoarse la invitaţi.

Khamis Gorgour traversă grădina ambasadei aproape în fugă. Maşina lui Fawzia ajunsese pe bulevardul Majlis El Umah, o arteră largă care făcea legătura între primul şi cel de al treilea cerc. Ajunse la maşină şi demară în goană. Îşi strecură mâna sub banchetă şi scoase o mitralieră germană MP5 cu pat rabatabil. Erau destul de puţine în Iordania, dar el fiind ofiţer în gardă, avusese onoarea să primească una dintre primele arme de acel tip. În momentul în care ajunse pe bulevard Volkswagen-ul lui Fawzia coti la dreapta pe drumul spre djebelul Nasser, trecând prin cel de-al treilea cerc şi apoi coborând panta, evitând astfel centrul oraşului.

*

* *

Drumul ce şerpuia pe lângă djebelul Nasser era pustiu, cu excepţia unui Land Rover plin de beduini adăpostit la umbră, în intersecţia ce ducea spre centrul Amman-ului. Colonelul Gorgour menţinea o distanţă de o sută de metri între el şi maşina femeii pe care o urmărea.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Nici ţipenie. Jeepul beduinilor nu se mişcase din loc.

Drumul cotea spre dreapta în ac de păr, înspre Terra Sancta College. Timp de câteva clipe, pierdu din ochi maşina lui Fawzia. Acceleră. Uşurat, zări în curând stopurile aprinse ale maşinii din faţă.

Frumoasa Fawzia frână. Pe Kutheir Street era totuşi loc destul. Doar partea stângă era construită. În faţă, panta abruptă şi pietroasă a djebelului începea direct din dreptul trotuarului.

Volkswagen-ul opri pe stânga. Ceva mai încolo, un post al FPLP, o baracă înconjurată de mitraliere reprezenta una dintre puţinele clădiri construite la baza pantei.

Se auzi pocnind o portieră.

Silueta elegantă a lui Fawzia se detaşa pe fundalul mai întunecat al gardului vilei.

La lumina farurilor, colonelul văzu că ţinea în mână o legătură de chei. În depărtare spre djebelul Joffei se auzi o rafală şi ecoul o răsfrânse parcă la infinit.

Khamis Gorgour parcă pe dreapta, oprindu-se brusc. Stinse

farurile. Fawzia se întoarse. Cu mâna stângă ţinea la piept poşeta de seară. Gorgour distingea perfect rochia scânteietoare din paiete, lucind în penumbră.

Ţâşni din maşina, cu mitraliera în mână, îndreptându-se spre tânăra femeie. În momentul în care trecu prin dreptul unui lampadar, aceasta îl recunoscu şi se destinse imediat.

— Colonele! Nu ştiam cine mă urmărea, spuse ea râzând uşurată. Ce căutaţi aici?

Vederea mitralierii nu o neliniştea. La Amman, armele erau la fel de obişnuite ca umbrelele.

Fără să-i răspundă, Khamis Gorgour ridică arma, lipi patul de stomac şi desfăcând picioarele, deschise focul.

Detunăturile asurzitoare sparseră liniştea nopţii. Fawzia rămase cu gura căscată, părând împietrită. Colonelul nu mai trase. Prudenţa îl obligă să mai păstreze câteva cartuşe. Ochii verzi ai lui Fawzia îl fixau fără să priceapă. Cu mâinile încleştate pe gard, rămăsese în picioare, deşi primise destule lovituri. Rochia elegantă, găurită în dreptul taliei, se umpluse de sânge. Colonelul Gorgour trăsese întotdeauna foarte bine.

Cerchezul auzi strigăte, şi în vilă se aprinse o lumină. Se putea aştepta la o reacţie rapidă.

În câteva minute, toţi beduinii care patrulau în zonă, aveau să se îndrepte spre Kutheir Street.

Deodată, buzele lui Fawzia schiţară o mişcare:

— Colonele, aţi înnebunit, bolborosi ea. Aţi înnebunit.

Nu murise, deşi primise şapte sau opt gloanţe! Câtă vitalitate! Gorgour se apropie repede şi îi lipi ţeava armei de gât, apăsând pe trăgaci. Jumătate din craniul lui Fawzia se transformă într-o masă sângerândă, deşi cerchezul nu trăsese decât de două ori. Fawzia rămase cu ochii deschişi şi căzu grămadă, împroşcând cu sânge uniforma ofiţerului.

Acesta se trase repede înapoi şi alergă spre maşină.

În momentul în care se urcă, ochi poarta şi trase, golind încărcătorul, pentru a-i opri pe servitori să iasă, păcălindu-i în acelaşi timp că era vorba de fedaynii care se repliau.

Ei aveau obiceiul să tragă orbeşte.

Colonelul Gorgour demară în trombă. Corpul lui Fawzia zăcea grămadă lângă gard; începuse să se tragă peste tot în Amman. Beduinii împroşcau cu mitralierele grele djebelurile suspecte. O rafală lungă de Kalaşnikov se auzi dinspre djebelul Ashrafieh.

Fedaynii ripostau. Khamis Gorgour coti la stânga, prin faţa bisericii catolice, pe o străduţă întunecată ducând spre Ambasada americană. Dacă nu-l prindeau asupra faptului, nu-l puteau acuza de nimic.

A doua zi, toată lumea din Amman urma să vorbească despre o nouă crimă a fedaynilor, pusă în cârcă celor care asigurau permanenţa FPLP. Era un bun pretext pentru a le opri activitatea.

Colonelul trecu prin faţa Ambasadei SUA, apoi printr-un sens giratoriu pustiu, ajungând în Salt Road, de unde, făcând un ocol larg, ajungea în djebelul Amman unde locuia. Într-un sfert de oră avea să doarmă buştean. Dacă ar fi eşuat, operaţia s-ar fi amânat sine die: a doua zi, Fawzia pleca la Akaba, unde nu s-ar fi putut debarasa de ea fără riscuri.

Mai avea de făcut un singur lucru: să o înlocuiască în inima lui Wadi Karak cu altcineva. Nu părea un lucru prea dificil. Nicio durere nu rezista planului colonelului Gorgour. Cunoştea foarte bine natura umană.

Capitolul III

Malko privi pieziş mitraliera Beretta pusă între cele două banchete. Avea încărcătorul montat. Nu se aşteptase la aşa ceva, în maşina unui ambasador. În Iordania diplomaţia avea un aer milităros...

— E a dumneavoastră? îl întrebă pe Terence Ziros.

Al treilea consilier al Ambasadei SUA surâse.

— Nu, e a lui Foster Folk, ambasadorul. La fel şi maşina. Mi-a împrumutat-o ca să vă întâmpin. În septembrie, el şi întreg personalul ambasadei au stat zece zile pe burtă în birouri. S-a tras asupra ferestrelor zi şi noapte. Situaţia l-a marcat pe ambasador...

Cadillac-ul rula pe un bulevard larg cu două sensuri. Intrau în Amman. Malko remarcă pe stânga o clădire ultramodernă verde imensă, cu şase etaje şi cu ferestre minuscule.

— Hotelul Abu Nuwar, îi spuse Ziros radios. Altfel spus, închisoarea. Toată lumea îi spune aşa. În ciuda faptului că

deţinuţii sunt uneori torturaţi, hrana e bună şi celulele sunt curate…

Încântător.

— Se pare că înghiţiţi sume fabuloase aici în Iordania, spuse Malko. Probabil că sunteţi bine văzuţi…

Ajunseră la un sens giratoriu. Pe dreapta, drapelul britanic flutura pe o clădire albă. Terence Ziros frână, lăsând să treacă un Land Rover plin de beduini, înarmaţi până în dinţi. Cu degetele pe trăgaci, priveau Cadillac-ul cu un aer crâncen.

— Plătim destul, dar nu suntem agreaţi, rânji Ziros, pentru că am furnizat arme şi Israelului. Fedaynii ne acuză că îl ajutăm pe rege să-i lichideze, iar regele e convins că îl trădăm în favoarea israelienilor. Suntem 140 la ambasadă şi tot nu e de ajuns ca să ne descurcăm.

— 140, tresări Malko. Atunci eu ce caut aici?

Al treilea consilier ridică plin de candoare privirile spre cer.

— Pentru că nu sunteţi american, cu toate că treceţi drept aşa ceva. Dacă veţi fi amestecat într-o poveste urâtă, nimeni nu va da foc ambasadei… În plus, se pare că sunteţi familiarizat cu ţările astea pline de negrotei sau de arăboi. Aici veţi fi în elementul dumneavoastră.

Terence Ziros lucra pentru Central Intelligence Agency de cincisprezece ani. Specialist în Orientul Mijlociu, în moravurile arabe şi tot restul, era şeful lui Malko în acea misiune. Frână şi vină la stânga pe o alee care ducea spre o clădire modernă: Hotelul Jordan Intercontinental. Lui Malko i se păru mai prost întreţinut decât închisoarea.

— Aceasta este casa dumneavoastră, îl anunţă Ziros. Vă sfătuiesc ca noaptea să nu staţi la o fereastră luminată… S-ar putea să fiţi victima unei glume de prost gust.

*

* *

— Au tras ca într-un iepure zise gânditor Terence Ziros. Avea unsprezece gloanţe în cap, trase de la mică distanţă. Lovitura de graţie a primit-o în cap. Păcat, avea cele mai frumoase picioare din Amman…

La recepţia de la Ambasada Spaniei nu se vorbea decât de moartea lui Fawzia survenită cu o săptămână în urmă. Terence Ziros îşi întrerupse necrologul şi se concentră asupra paharului

cu whisky. Părul negru corb şi tenul mat îl făceau să semene cu un iordanian. Cu toate acestea, se născuse în Idaho. Stăpânind perfect limba arabă şi ajutat de fizic, se descurca uşor la Amman.

Malko privi în jur. Carlos, ambasadorul Spaniei, stătea de vorbă cu două femei frumoase. În clădirea ambasadei se aflau cam treizeci de persoane, marea majoritate străini. Remarcă o femeie cu un aer oriental, stând picior peste picior pe un fotoliu, care privea în direcţia lui.

— La uite, se pare că Passionaria palestinienilor vă place, remarcă Terence Ziros.

Palestiniana desfăcu picioarele şi le încrucişa la loc. Purta o rochie lungă, despicată adânc în faţă. Ciorapii negri şi strălucitori puneau în valoare picioarele lungi şi fusiforme. O ţinută cam neobişnuită pentru o iordaniană... Chipul nu era aşa de atrăgător. Purta părul pieptănat pe spate şi avea nasul coroiat. Gura mare şi senzuală compensa însă ansamblul. Degaja o senzualitate animalică, primitivă. Fixa ochii aurii ai lui Malko cu o ardoare aproape agresivă.

— Cine e? întrebă acesta.

Americanul coborî vocea:

— Ratwa, Passionaria fedaynilor, o nimfomană care se crede revoluţionară. E o figură. În timpul războiului civil, trăgea cu mitraliera din djebelul Ashrafieh. A ajuns la spitalul Monhaser unde o duzină de fedayni răniţi zăceau pe hol gemând sfâşietor. A închis uşa şi în câteva clipe nu s-a mai auzit nimic...

— Ce a făcut?

Ziros surâse cu un aer deşănţat.

— Şi-a desfăcut bluza şi le-a arătat sânii. Trecea pe la fiecare şi îi lăsa să-i facă de voiau. Unii o mângâiau, alţii nu îndrăzneau, alţii îşi înfundau capul între sânii ei, căutându-şi parcă mama...

Straniu.

— Cu ce se ocupă la Amman?

Americanul ridică din umeri:

— Complotează... Se duce peste tot şi are mulţi prieteni, în ambele tabere, deşi îl urăşte pe rege. Cred că spionii regali nu o iau prea în serios, iar temperamentul ei vulcanic aranjează lucrurile.

Covorul din micul salon fusese rulat şi mai multe perechi începură să danseze. Un francez o invită pe Ratwa. Când trecu

pe lângă Malko, aceasta îl privi stăruitor.

Terence Ziros aşteptă să se depărteze şi remarcă:

— Am impresia că nu s-ar lăsa prea mult rugată să vă aplice tratamentul fedayn.

Malko bău votca din pahar. Atmosfera din Amman i se părea ciudată: spionii regali care îşi pierdeau vremea în holul hotelului Royal, străzile pustii după căderea serii, restaurantele goale, rafalele nocturne, în contrast cu oamenii care păreau să ducă o viaţă normală, şi acea femeie care fusese ucisă cu atrocitate cu opt zile înainte…

În plus, topografia oraşului Amman era ceva aberant. Nu exista nici măcar o stradă dreaptă şi orizontală în acelaşi timp… Oraşul era construit pe pantele a şapte djebeluri. Oamenii îşi treceau viaţa urcând şi coborând. Ca să ajungă la palat, Malko traversase centrul, câteva străzi înguste şi încinse, şerpuind între djebelul Hussein şi djebelul Ashrafieh, patrulate de poliţişti îmbrăcaţi în albastru şi împopoţonaţi cu nişte caschete ascuţite.

În afară de djebelul Amman, plin de vile cochete din piatră trandafirie, restul oraşului era plin de un soi de coteţe din ciment…

Malko regăsise cu bucurie atmosfera mondenă şi elegantă din ambasadă. Un gând neplăcut întunecă buna dispoziţie:

— După părerea dumneavoastră, ce motiv au avut să o ucidă pe Fawzia?

Terence Ziros răsuci gânditor gheaţa din pahar. Stăteau singuri într-un colţ, la adăpost de urechile duşmane.

— Sincer să fiu, nu ştiu nimic, mărturisi americanul. S-ar putea să fie în legătură cu ceva din ceea ce ştim.

Malko nu insistă. Atunci când David Wise îi telefonase de la Washington, cerându-i să se urce în primul avion spre Iordania, nu ceruse prea multe detalii… Şeful Diviziei Planuri – un serviciu de capă şi spadă, mai mult spadă decât capă – de la CIA nu era în general vorbăreţ. Ceea ce îi propunea de obicei oscila între riscul lipsit de orice asigurare mai serioasă şi pura sinucidere. La Central Intelligence Agency dolarii se câştigau cu mult efort, mai ales când beneficiarul era un prinţ autentic, care îi cheltuia pe toţi încercând să-şi reconstruiască reşedinţa, castelul din Liezen, şi când bursa din Wall Street era în plină recesiune.

Malko aflase secretul doar după ce ajunsese la Amman, din gura lui Terence Ziros.

Secţiunea Orientul Mijlociu de la CIA avea mult de lucru: persoane necunoscute încercau să-l asasineze pe regele Hussein!

Terence Ziros susţinea că pontul era sigur. Viaţa suveranului haşemit era plină de asemenea evenimente, supravieţuise deja la paisprezece tentative de asasinat, dar de această dată, cineva din anturajul lui era implicat şi nu se ştia cine.

— Nu se pune problema unui avertisment oficial, spuse Ziros în timp ce maşina înghiţea kilometrii drumului plin de praf ce lega aeroportul de oraş. Riscăm să-l alertăm pe cel interesat. Va sta cuminte, iar după trei luni o va lua de la capăt, când nimeni nu se va aştepta la aşa ceva. Când îi vom afla identitatea, îl vom anunţa pe Hussein. Sigur că stăm pe poziţii, dar dumneavoastră aveţi mâinile mai libere, nu-i aşa…

Un eufemism pudic însemnând că le convenea să scoată castanele din foc cu mâna unui agent, fie el şi Alteţă Serenissimă, decât să expună un funcţionar sacrosanct din State Department.

Privind norii mari şi albi ce se îndreptau spre vest, spre Valea Iordanului, Malko întrebase:

— V-ar crea noi probleme situaţia în care Hussein ar fi transformat în foc de artificii?

Terence Ziros se sufocase, surprins de o virtuoasă indignare.

— Glumiţi? Dacă dispare, în două ore Iordania se transformă în iadul pe pământ. Adio înţelegeri cu israelienii, extremiştii ar ajunge la putere, fie ei fedayni sau beduini… Regele conduce ţara cu o mână de fier. Fără el, totul se prăbuşeşte.

Până la intrarea în oraş, în timp ce traversau un platou înverzit, americanul îl pisase pe Malko cu tot felul de viziuni apocaliptice ulterioare asasinării suveranului, trecând însă sub tăcere soarta avută de informatorul egiptean…

Malko promisese să-şi dea toată silinţa. Pentru început, Ziros îl dusese la acel cocteil la Ambasada Spaniei, de unde se puteau culege uneori informaţii interesante. Americanul îi întrerupse şirul gândurilor:

— Tot ce ştiu despre Fawzia e că era amanta lui Wadi Karak, unul dintre consilierii regelui şi că nu făcea politică. Wadi era nebun după ea, asta e sigur.

— Cine ar fi putut să o ucidă pe Fawzia?

Ziros ridică din umeri.

— Greu de spus. După metodă, ar putea fi fedaynii sau un duşman al lui Wadi Karak. Sau…

Lăsă fraza în suspensie, dar Malko înţelese. Aceea era prima pistă pe care trebuia să pornească. Nici măcar în Iordania o femeie tânără şi frumoasă nu era asasinată fără motive serioase…

O tânără se apropie de ei şi îi surâse americanului. Avea un chip oval, dur, un corp cam greoi cu fese bombate şi reliefate de o rochie Pucci şi o claie de păr blond. Fata fuma cu gesturi lipsite de ostentaţie.

— Bună seara Sophia, spuse Terence Ziros strângându-i cu căldură mâna. Chiar voiam să vi-l prezint pe prinţul Malko. A venit la Amman pentru câteva zile.

Malko se înclină şi îi sărută mâna în care nu ţinea ţigara.

Ziros surâse larg:

— Ea e Sophia Nazzal, cel mai frumos suporter al regelui. Femeia care cunoaşte cel mai bine Ammanul.

Sophia îl privi stăruitor pe Malko. În momentul în care se pregătea să spună ceva, apăru Carlos şi o invită la dans. Ea îl urmă, fără să lase din mână ţigara.

— Cine e? întrebă Malko.

— O altă Passionaria. I se spune Leoaica, din cauza părului. O milaneză măritată cu un medic iordanian. Iubeşte luxul, şampania Dom Perignon şi pe rege. Este invitată deseori la palat şi are nenumărate relaţii în Amman. După ce reuşeşti să o îmblânzeşti, devine utilă.

— Dacă magazinul Hermes are o sucursală la Amman, am să cumpăr o cravaşă.

Terence Ziros surâse în colţul gurii.

— Cred că mai bine aţi proceda invers… Doar nu aveţi de gând să…

Se întrerupse brusc. Un ofiţer iordanian se îndreptă spre Ziros cu mâna întinsă. Malko se eclipsă, ciulind urechea. La capătul celălalt al oraşului se trăgeau rafale răzleţe.

Se îndreptă spre camera cufundată în întuneric unde se dansa. O zări imediat pe Ratwa, aşezată pe o canapea, cu un pahar în mână. Cum îl văzu îi spuse:

— Aşezaţi-vă sau dansaţi dacă doriţi.

Era o invitaţie făţişă. Malko se înclină în faţa ei.

— Aş fi încântat să dansez.

Ea se ridică, puse paharul pe măsuţă şi ochii îi străluciră ciudat. Îşi înecase idealurile revoluţiei în paharul de J & B…

Fără complexe, se lipi imediat cu tot corpul de el.

Cam mirat, Malko se gândi că aşa se dansa acolo flamenco… O mână anonimă schimbă discul cu muzica din „Love Story”, de data aceasta un ritm lent, o melodie adevărată. Ratwa se opri brusc din dans şi începu să-şi frece şoldurile de bazinul partenerului. Din fericire, erau înconjuraţi de alte perechi şi nimeni nu putea vedea chipul semeţ şi simetric al palestinienei…

Dansul pântecului îl făcu pe Malko să-şi aducă aminte că era bărbat înainte de a fi agent de lux. Se dădu uşor înapoi, mascându-şi astfel reţinerea, dar mâinile palestinienei i se înfipseră în coapse şi îl apropiară din nou de ea. Fu nevoie de o voinţă titanică şi de un autocontrol formidabil ca să nu treacă drept mitocan.

— Aveţi un mod de a dansa foarte învăluitor, remarcă el.

Ratwa surâse în întuneric.

— Acest joc se numeşte „frustrare”, spuse ea cu jumătate de glas.

— Nu sunt masochist, protestă Malko.

Ratwa se lipi şi mai tare de el.

— Nici eu.

Muzica se opri şi el se grăbi să pună capăt acelei experienţe îndoielnice. CIA nu-l umplea de dolari ca să calmeze nimfomanele, fie ele şi, revoluţionare. La ieşire, dădu nas în nas cu Leoaica, strălucitoare cu coama ei blondă. Îl privi cu un dispreţ uşor amuzat, care îl irită profund.

În apropiere se auzi o rafală de armă automată.

— Se cam trage astă-seară, remarcă un elveţian, pe un ton flegmatic. Se aude parcă din primul cerc.

Nu era o aluzie la cartea lui Soljeniţân. Djebelul Amman era jalonat de trei sensuri giratorii, numite „cercuri”. Primul marca limita centrului oraşului. Cu toate că aveau nume, şoferii de taxi se încăpăţânau să le numeroteze.

Terence Ziros stătea de vorbă cu un iordanian în uniformă, voinic, blond şi cu ochii albaştri.

Beduinul care era de pază în grădină stătea neclintit. Din când în când trăgea şi el, doar aşa, ca să facă zgomot.

— Când aţi sosit la Amman?

Tresări. Leoaica era în spatele lui, cu ţigara în mână. De aproape, i se simţea mirosul de parfum Shalimar, şi Malko remarcă faptul că nu purta sutien pe sub rochia din jerseu de mătase. Vocea ei era însă la fel de uscată ca a unui bărbat.

— Tocmai am venit.

Leoaica trase un fum din ţigară. Avea ochii aproape la fel de galbeni ca ai lui Malko, iar în ciuda durităţii trăsăturilor, era feminină şi atrăgătoare.

— În vacanţă la Amman, spuse ea ironic. Destul de rar se întâmplă aşa ceva.

— Voiam să văd nişte prieteni.

— Pe frumoasa Ratwa?

Vocea îi devenise şi mai dură. Malko surâse.

— Am cunoscut-o astă-seară. Se pare că este o persoană interesantă.

— O căţea în călduri.

Ce cuvinte galante… Se pare că nu înţelegeau amândoi la fel umorul. Se auziră trei focuri şi ecoul le repercută câteva secunde între djebelurile din Amman.

— Totdeauna e aşa? întrebă Malko.

Leoaica scutură furioasă scrumul.

— Regele e prea bun. Ar fi trebuit să-i strivească pe fedayni, altfel îi vor face felul, mai devreme sau mai târziu.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Malko pe neaşteptate.

Sophia Nazzal îl fixă cu o privire lipsită de expresie.

— Da. De ce?

În vocea ei se simţea o undă de agresivitate.

— Doar aşa. N-aţi vrea să dansăm?

Ea ezită o clipă, aruncă ţigara şi îl urmă pe Malko înăuntru.

*

* *

Sophia Nazzal dansa la douăzeci de centimetri de Malko, foarte protocolar şi cu o ţinută rigidă. Doar sfârcurile atingeau din când în când sacoul de alpaca al lui Malko. Mătasea uşor întinsă îl făcu pe acesta să-şi dea seama că atingerea nu o lăsa pe tânără indiferentă. Vru să o apropie de el, dar ea se încordă şi mai tare, cabrându-şi şalele ca să scape.

Malko o slăbi imediat şi Sophia îl fulgeră cu privirea.

— Mă confundaţi cu căţeaua de Ratwa. Nu sunt o târfă care se

freacă de toţi bărbaţii.

Vorbea cu francheţea unui legionar. Malko se întrebă ce gen de bărbat ar fi putut să o facă să vibreze.

— Dacă vă plac blondele, continuă ironică Sophia, cele paisprezece stewardese de la ALIA tocmai au sosit în oraş. Le puteţi găsi la barul Philadelphia, dar trebuie să vă grăbiţi, altfel toate vor fi ocupate.

— N-am venit la Amman să agăţ blonde.

Sophia însă îşi continuă înţepăturile.

— Wadi Karak a pus deja mâna pe cea mai frumoasă, zise ea. Nu i-a trebuit prea mult ca să uite de Fawzia.

Malko ciuli urechea. Wadi Karak, amantul femeii asasinate…

— E frumoasă?

Leoaica rânji.

— Vă interesează? Da, e superbă, în cazul în care vă plac târfele. Are nişte sâni remarcabili, se numeşte Carole şi este o fostă animatoare de la Playboy Club din Londra.

Malko surâse mânzeşte.

— Sunteţi extrem de bine informată.

— Ştiu de la soţul meu. L-a vizitat pentru un vaccin. S-a fâţâit dezbrăcată prin cabinet, deşi el nu i-a cerut-o.

Veselă din fire, fata.

Cunoscând-o mai bine, ar fi aflat poate de ce fusese lichidată Fawzia.

Discul se opri. Leoaica nu se desprinse de el, pironindu-l cu privirea.

— De ce aţi venit la Amman, prinţe? întrebă ea. Îl ţinea strâns de parcă s-ar fi temut să nu fugă.

— Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede, dar vă mulţumesc pentru preţioasele informaţii… Sper că ne vom revedea.

Ea îl fixă cu răceală.

— Duceţi-vă repede la Philadelphia… Camera 28. I-a spus soţului meu asta, în caz că ar face buba…

Salonul era foarte animat. Afară se trăgea în rafale… Ecoul făcea un zgomot continuu. Malko se apropie de Terence Ziros.

— Cred că leoaica dumneavoastră nu prea mă place…

În ochii negri ai americanului sclipi o lucire glumeaţă.

— Trebuie să se prefacă…

Îl luă pe Malko de braţ şi îi şopti aproape fără să mişte buzele:

— Este o «cârtiţă»… Foarte eficace, uneori.

Malko rămase interzis. Leoaica lucra pentru CIA! Ce nostimadă. Terence Ziros era încântat de efectul spuselor sale, spre uşoara agasare a lui Malko.

— Ştiu cine i-a luat locul lui Fawzia în inima lui Wadi Karak îl anunţă el.

— Cine?

Înainte să apuce să-i răspundă, în salon se iscă zarvă. Carlos, stăpânul casei, se hotărâse să vadă de pe terasă trasoarele care împânzeau cerut. Unul câte unul, invitaţii îl urmară, urcând o scară îngustă şi întunecată. Ca prin minune, Malko se trezi lângă Ratwa.

Ea îl strânse de mână.

— Staţi lângă mine, fără ochelari nu văd nimic.

Ajunseră pe terasă în momentul în care o dâră roşie traversă cerul, venind dinspre djebelul Hussein. Mitralierele din parcul palatului trăgeau în fedaynii din djebelul Ashrafieh.

În rest, oraşul era cufundat într-o tăcere de moarte.

*

* *

Sophia Nazzal cunoştea pe toată lumea la Amman, la Cairo, în Kuweit, datorită lui Cherif, soţul ei, care călătorea tot timpul, îngrijind pacienţi mai mult sau mai puţin celebri. În afară de italiană, Sophia vorbea perfect araba şi engleza, tratând de la egal la egal cu majoritatea bărbaţilor. Îşi făcuse nenumăraţi prieteni printre arabi.

Celor de la CIA le venise ideea să o folosească din cauza legăturilor ei cu un înalt demnitar iordanian. Contactul se stabilise foarte discret şi Sophia acceptase din două motive. Întâi pentru avantajele materiale, pentru că i se dăduse de înţeles că avea să fie plătită cu generozitate, apoi pentru faptul că îi putea juca pe degete pe arabii care nu puneau preţ pe femei. Ideea o amuza. Toţi arabii cu care era în relaţii, chiar şi cei mai evoluaţi, o considerau un superb animal de plăcere. O blondă somptuoasă pe care şi-o doreau în pat.

Unii reuşeau, alţii nu, dar totdeauna Sophia era cea care alegea.

În patru ani, colaborarea ei cu CIA dăduse rezultate interesante. Sophia avea reputaţia de a nu vorbi verzi şi uscate, iar prietenii ei arabi aveau încredere în ea. În plus,

naţionalitatea şi meseria soţului ei o ţineau departe de intrigile politice…

Le dădea cu regularitate ponturi asupra tranzacţiilor de la bursa din New York, ceea ce îi crease reputaţia unei strălucite femei de afaceri. Unul dintre prietenii ei kuweitieni îi oferise un superb smarald. Datorită ei câştigase 235.000 de dolari… Nimeni nu ştia însă că ponturile erau furnizate de fapt de cei de la CIA, nişte experţi extrem de bine plasaţi. Sophia profita şi ea. Pentru că se ştia că amanţii ei bogaţi îi făceau cadouri, nimeni nu se mira că trăieşte pe picior mare, comandându-şi hainele la Roma şi şampania la Paris.

Punea la cale şi lovituri mai delicate. Unul dintre prietenii ei iordanieni se îndrăgostise nebuneşte de o englezoaică ce locuia în Kuweit. Inaccesibilă, Sophia se dusese personal după ea, plătind cu propriul corp, englezoaica având vederi foarte largi în materie de sex. Nu i se păruse însă ceva dezagreabil.

După aceea, depusese prada în patul prietenului ei. Copleşită de bijuterii, englezoaica rămăsese la Amman, iar Sophia căpătase un nou prieten..

Apoi, într-o zi de mai 1967, iordanianul, care se culca uneori cu Sophia, îi dăduse acesteia întâlnire, foarte excitat şi abătut în acelaşi timp, spunându-i «astă-seară vreau să mă îmbăt». Ea nu se opusese. Bărbatul băuse trei sticle de Dom Perignon, mărturisindu-i că spionii regelui Hussein aflaseră că israelienii se pregăteau să atace pe 4 iunie şi că suveranul îl anunţase pe colonelul Nasser iar egiptenii nu-l crezuseră…

Iordanianul făcuse dragoste cu ea, înjurându-l pe «imbecilul acela de Nasser».

A doua zi chiar, Sophia transmisese informaţia persoanei de contact.

Israelienii atacaseră pe 5 iunie.

Nimeni nu o bănuise pe frumoasa Sophia, dar garderoba ei se îmbogăţise totuşi cu o blană de panteră, în valoare de 12.000 de dolari…

În orice caz, nu era un secret că Leoaica îl admira cu adevărat doar pe suveranul haşemit.

La toate cocteilurile îl apăra, uneori chiar cu violenţă, jucându-şi reputaţia.

*

* *

Invitaţii lui Carlos se împrăştiară pe terasa care înconjura clădirea. Bezna era totală. Malko o urmă docil pe Ratwa. Ea îl conduse în partea stângă, care dădea spre djebelul Hussein, acolo unde nu se întâmpla nimic. Ajunseră în spatele unui coş, într-un colţ cufundat în beznă.

— S-a terminat în partea asta, remarcă Malko.

Dincolo se mai trăgea încă. Fără să răspundă, palestiniana se lipi de el, ridicând capul şi sărutându-l cu ardoare, împingându-l cu spatele de coş.

Satisfăcută de rezultat, se desprinse o clipă de el. Era aproape frumoasă.

Atinse uşor cu mâna dreaptă piciorul lui Malko, alintându-l cu vârful degetelor.

— Vă asigur că nu sunt masochistă, spuse ea pe un ton scăzut.

Zgomotul fermoarului sună în urechile lui Malko aidoma clănţănitului unei mitraliere. La mai puţin de zece metri de ei se aflau şase ambasadori, fără a mai pune la socoteală elita Amman-ului.

Avu un gest de recul, dar Ratwa îl ţinea bine. Fără să-l scape din ochi, îl mângâie rapid, aproape cu brutalitate, apoi căzu în genunchi continuând într-un mod mai delicat ce începuse. Malko pierdu noţiunea timpului. Ca într-un vis, simţi degetele dibace ale palestinienei aranjându-i hainele, apoi ea se ridică, scotoci în poşetă, scoase o ţigară şi o aprinse.

— Ne vom revedea cu siguranţă, spuse ea. Dacă vreţi, luaţi legătura cu mine prin cei de la FPLP, la tabăra Wardate.

Îi întoarse spatele şi se alătură celorlalţi invitaţi. Malko îşi trase sufletul în întuneric. Dacă ar fi apărut stăpânul casei, s-ar fi aflat într-o situaţie jenantă. Stranie serată. Nu e de mirare că răniţii fedayni se opriseră din vaiete, în cazul în care Ratwa le aplicase acelaşi tratament...

Ieşi la lumină şi se amestecă printre cei de pe terasă. Ratwa dispăruse. Leoaica fuma, sprijinită de balustradă. Simţind parcă prezenţa lui Malko, se întoarse spre el.

— Credeam că aţi dispărut, spuse ea. Voiam să vă invit la cină poimâine.

— Aş fi încântat.

Tirul încetase. Lumea cobora în ambasadă. Sophia Nazzal o

luă înaintea lui Malko. La capătul scării, se întoarse:

— Apropo, cum aţi vrea să mă îmbrac?

Malko rămase interzis.

— V-ar conveni cu un şort, colanţi negri şi ghete? îi propuse ea pe un ton suav.

Leoaica îl privea drept în ochi, calmă şi netulburată. Părea foarte sigură pe ea. Malko surâse jenat.

— Mi se pare ideal. Sper însă că această ţinută nu-l va deranja pe soţul dumneavoastră.

— Soţul meu a plecat la Ibrid pentru patru zile.

Malko nu avu timp să mediteze asupra răspunsului care îl lăsase fără replică. Terence Ziros se îndrepta spre el. Îl luă de braţ şi îi şopti:

— Ştiu unde o putem găsi pe prietena lui Wadi.

Malko nu-l lăsă să-şi savureze succesul:

— Ştiu, la Philadelphia, camera 28. Cine v-a vândut pontul?

— Colonelul Gorgour, un prieten iordanian din Garda Regală.

Capitolul IV

Carole Nel îmbrăcă puloverul de jerseu galben, mai mic cu două numere, ca să-i scoată în evidenţă sânii remarcabili, susţinuţi cu greu de un sutien minuscul. Fesele obraznice şi rotunde erau înghesuite într-un mini ale cărui cusături stăteau gata să crape. Carole îşi strânsese talia cu o curea lată, accentuându-i subţirimea. Tânăra englezoaică aruncă o privire senzuală imaginii din oglindă şi păru satisfăcută. Vizita ei la palat avea să fie marcată în istoria Iordaniei...

De când se ştia, Carole fusese o târfă rafinată. Încă de mică îi ademenea pe puştii roşcovani din Notting Hill, periferia pitorească din nordul Londrei. Pentru dulciuri, le satisfăcea curiozităţile juvenile.

La paisprezece ani, toţi vecinii jinduiau pieptul ei semeţ. În mod deliberat, adoptase o atitudine cât mai provocatoare. Fesele ei minuscule jucau ca pe rulmenţi.

Moda mini fusese pentru Carole o revelaţie. Cu luciditate, aţâţase bărbaţii din Notting Hill, provocând aproape o răzmeriţă.

Se delecta cu remarcile obscene care îi marcau trecerea prin locurile publice, ascunzându-şi satisfacţia în spatele candorii oglindite în ochii mari şi albaştri.

Carole se realizase doar după ce ajunsese la Playboy Club din Londra pe post de „iepuraş”. Picioarele lungi în ciorapi negri de plasă şi bustul dezvoltat oferit ca pe tavă de bustiera strâmtă îi făceau pe clienţi să uite numărul paharelor, iar gesturile lor erau de-a dreptul obscene.

Sadică, frumoasa Carole se bucura de frustrarea lor, respingându-le în permanenţă avansurile şi agitându-şi batjocoritoare pompoanele. Nu-şi alegea niciodată amanţii dintre cei care o mâncau din ochi. Avea o viaţă perfect organizată. Animăluţ focos cu creier de gheaţă, înţelesese foarte repede că fizicul putea să-i aducă o groază de satisfacţii, chiar dacă pentru asta trebuia să se forţeze puţin. Totul era ca după aceea să trăiască aşa cum îi plăcea.

Îşi fardă cu grijă ochii, luă cheia şi se îndreptă spre ascensor. Chiar fără asistenţă, se mişca legănându-şi coapsele. Puterea obişnuinţei.

*

* *

Malko băuse al treilea «acir-lemon» în momentul în care Carole ieşi din ascensor. O aştepta de două ore, după ce se convinsese că cheia de la 28 era pe panou. Nu o văzuse niciodată, dar fu imediat sigur că ea era. Leoaica nu minţise: era sclipitoare. Picioarele interminabile şi bronzate şi pieptul bogat contrastau cu chipul angelic.

Mutra aparent bosumflată, nasul cu nări răsfrânte, ochii mari şi albaştri, aerul semeţ şi dezinvolt, un ansamblu extrem de agreabil. Cei slabi de înger cădeau uşor în păcat. Ce căuta oare la Amman trupeşa creatură, îmbarcată în Boeing-ul Companiei ALIA?

Cercetă cu o privire indiferentă holul de la Philadelphia, apoi ieşi. Malko puse un dinar pe masă şi o luă pe urmele ei. Nu avea niciun plan. Fu gata să se ciocnească de sânii galbeni-canar. Cu o mutră şi mai bosumflată, Carole se întorcea.

— N-aţi găsit taxi?

Funcţionarul de la recepţie se pierdu în explicaţii întortocheate. Taxiurile nu veneau la Philadelphia, trebuia să

caute personal unul...

Carole îşi încruntă contrariată fruntea încântătoare. Atunci apăru şi Malko, debordând de solicitudine.

— Am auzit, spuse el. Dacă vă pot fi de folos, maşina mea vă stă la dispoziţie...

Carole îl scrută de parcă s-ar fi aflat pe un piedestal. Era obişnuită ca bărbaţii să-i facă servicii... Întâlni ochii aurii şi semeţia ei păru să se clatine imperceptibil. Malko îi privi unghiile lungi şi se întrebă cum se descurca în avion cu farfuriile.

Ea ridică din umeri şi sânii îi săriră parcă din pulover.

— OK, dacă doriţi, dar sunt grăbită. Merg la palat.

Când spusese «palat», vocea ei devenise aidoma torsului unei pisici.

— Sunt încântat să vă pot însoţi.

Din fericire, nu dăduse drumul taxiului... Deschise portiera şi o invită pe Carole, care se aşeză dezgolindu-şi fără jenă picioarele până la slip, şi el galben canar.

Taxiul ţâşni pe King Faycal Street şi Malko închise ochii. Timpul ei era drămuit. O asemenea ocazie era unică.

— Cred că ne-am mai văzut, spuse el. La Playboy Club, la Londra. Eraţi cel mai răpitor iepuraş...

Carole îl privi stupefiată.

— Dar ştiu că aveţi memorie!

Când nu se controla, accentul cockeny, îngrozitor pentru o ureche cultivată, ieşea la iveală. Buzele frumoase descoperiră dinţii strălucitori şi sânii părură să-şi mărească volumul.

Malko surâse modest, sperând că îi va fi iertată acea minciună subită, care avea totuşi un sâmbure de adevăr. Dotat cu o memorie excepţională îşi amintea de persoanele întâlnite cu douăzeci de ani în urmă.

— Nu puteţi fi dată uitării aşa uşor. Vor să deschidă un club Playboy la Amman?

— Glumiţi? Nu, mă ocup cu altceva. Lucrez la ALIA ca stewardesă.

— Îmbrăcată în iepuraş?

Fata chicoti din nou.

— Ei, na! E doar mai convenabil pentru mine, şi în plus bine plătit. Mi se acrise să mă pipăie toate animalele de la Playboy. Oh! nu mă referem la dumneavoastră...

Ajunseseră în dreptul gardului palatului. O santinelă în kaki

făcu semn taxiului să oprească şi se apropie.

— Merg la domnul Wadi Karak, anunţă cu mândrie Carole.

Beduinul consultă o listă şi îi spuse şoferului să între. În timp ce străbăteau aleea spre palat, Malko se hotărî să încerce marea cu degetul.

— Nu s-ar putea să ne revedem? Mi-ar plăcea să cinăm într-o seară, să mai vorbim de Londra…

Carole ezită câteva clipe, apoi scotoci în poşetă şi scoase o bucăţică de hârtie. Stofa bine croită şi ochii aurii o impresionaseră.

— Acesta este noul meu număr de telefon, pentru că astă-seară mă mut. Sunaţi-mă mâine. Nu plecăm în cursă decât peste cincisprezece zile.

Malko privi rapid hârtia şi memoria lui înregistră numărul: 414365. Carole puse biletul la loc în poşetă. Taxiul se opri în faţa unui peron decorat cu doi lei din piatră albastră.

Un bărbat aştepta pe ultima treaptă. Purta ochelari cu lentile negre pătrate, era cam cocoşat şi în ciuda căldurii se îmbrăcase în negru.

Carole chicoti bucuroasă:

— Nu pierde timpul. Sper să nu sară pe mine chiar aici pe trepte…

Acela era deci Wadi Karak, consilierul special şi fostul amant al lui Fawzia.

În momentul când coborî, fata se întoarse spre Malko.

— De fapt, cum vă numiţi?

— Malko. Prinţul Malko Linge.

O văzu că se strâmbă.

— Ce nume ciudat. Mă rog, toată lumea trebuie să trăiască pe acest pământ.

Atinse în treacăt chipul lui Malko cu pletele blonde şi sări din maşină. Înainte ca taxiul să demareze, o a doua persoană apăru şi îi strânse mâna lui Carole. Malko îl recunoscu pe ofiţerul iordanian blond cu care se întâlnise la Ambasada Spaniei. Nu prea avea aerul unui arab. Iordanianul se uită în maşină şi privirile li se încrucişară. Fără să-şi poată explica motivul, Malko se simţi stânjenit. Se aplecă spre şofer şi îi spuse:

— La hotelul Jordan.

Avea în sfârşit o pistă. Cu ajutorul lui Carole, putea ajunge până la asasinul lui Fawzia, cu toate că nu vedea cum şi mai

ales nu vedea legătura cu complotul împotriva regelui.

În orice caz, Leoaica nu minţise. Wadi Karak se consolase foarte repede.

*

* *

Colonelul Gorgour se juca distrat cu paharul gol. Sala mare cât o catedrală a restaurantului Sports City era aproape pustie. Din cauza luptelor, lumea nu prea ieşea. Aşezată în faţa lui, Ratwa Ottala îşi puse gânditoare ochelarii.

— Sunteţi sigur de informaţii?

Ofiţerul clătină din cap.

— Din nefericire. Wadi Karak m-a pus să jur că nu voi dezvălui nimic. Şi el era bulversat. Regele va lăsa Israelul baltă pentru un pumn de dolari…

Palestiniana scuipă aproape cuvintele:

— Incredibil…

Khamis Gorgour coborî şi mai tare tonul, deşi niciun ospătar nu se afla în apropiere.

— Americanii l-au strâns cu uşa. Ori acceptă, ori întrerup orice ajutoare pentru Iordania. Blochează negocierile cu Israelul din cauza intransigenţei sale…

Ochii lui Ratwa fulgerară în spatele ochelarilor.

— Bine dar bunicul lui e îngropat acolo, sub zidurile Ierusalimului. E o mârşăvie.

Colonelul Gorgour clătină îndurerat din cap.

— Ştiu, dar nu avem cum să-l împiedicăm. Nu ascultă de nimeni. În câteva zile îşi va da în mod oficial acordul.

— Există o modalitate, zise crâncenă Ratwa. Se uitară unul la altul, gândindu-se la acelaşi lucru, apoi colonelul dădu din cap.

— S-a încercat asta de multe ori, dar niciodată cu şanse de reuşită.

— De data asta nu vom rata, răspunse Ratwa pe un ton scăzut, dar trebuie să apăs cu mâna mea pe trăgaci.

Dându-şi seama de sensul cuvintelor, tăcu brusc, apoi un surâs veninos îi dezgoli dinţii albi:

— Ei bine, colonele, mă puteţi aresta deja. Plănuiesc să-l asasinez pe regele Hussein.

Ofiţerul clatină din cap. Ochii lui albaştri erau încărcaţi de tristeţe.

— E oribil, dar vă înţeleg. N-aş fi crezut niciodată că va ceda în privinţa Ierusalimului. Înainte de a fi fidel regelui, sunt fidel ţării mele, Iordania şi nu o vreau ciopârţită.

Ratwa îl privi cu atenţie:

— Sunteţi dispus să ne ajutaţi? întrebă ea neliniştită.

Colonelul ridică spre ea privirea imposibilă:

— Cred că da...

Tăcerea se prelungi aproape un minut. Palestiniana reflecta. Fedaynii aveau o ocazie unică. Fără regele Hussein, Iordania putea deveni un stat palestinian iar ea putea lupta contra israelienilor...

Colonelul îşi puse puţină votcă Stornova în pahar şi o bău dintr-o înghiţitură. Lucrurile luaseră o turnură nesperată. Înlocuitoarea lui Fawzia fusese infiltrată iar Ratwa îi depăşea aşteptările. Nu risca nimic întâlnindu-se cu ea la Sports City. Poziţia lui autoriza anumite contacte, iar devotamentul lui faţă de rege era recunoscut. Nu-şi închipuise că palestiniana i-ar fi putut cădea atât de uşor în plasă. Era foarte convingătoare în postura de «trădător» fidel ţării sale...

— Am găsit pe cineva, spuse brusc Ratwa. Nu-l va rata pe rege.

*

* *

Wadi Karak se urca pe pereţi de câte ori zărea o blondă. Faţă de viaţa austeră pe care o ducea, era singura slăbiciune.

Îşi linse buzele privind-o pe Carole aşezată pe un fotoliu în faţa lui, cu picioarele încrucişate şi cu privirea angelică plecată. Murea de poftă să posteze un cerchez la uşă şi să se arunce asupra ei. Carole stătea uşor aplecată în faţă. Privirea consilierului rămăsese special pironită pe sânii globuloşi şi bronzaţi.

— Sunt fericit că aţi venit la Amman, spuse el cu o voce sugrumată. Sper că vă simţiţi bine... V-am aranjat un apartament foarte liniştit.

Avusese timp cât să scape de lucrurile lui Fawzia. A doua zi după moartea ei fusese cuprins de o furie de nedescris. Îl convocase pe generalul Shanbak, şeful spionilor regali, cerând ca vinovaţii să fie găsiţi şi pedepsiţi. Urmase o hăituială în toată regula prin tabăra Wardate, avuseseră loc schimburi de focuri,

câteva arestări, dar până la urmă Shanbak fusese nevoit să-şi mărturisească neputinţa, opinând că putea fi vorba de o eroare.

Wadi Karak poate că n-ar fi uitat-o atât de repede dacă n-ar fi apărut Carole, asta mulţumită colonelului Khamis Gorgour. Îşi încrucişau deseori paşii pe culoarele palatului. În ajun, Gorgour îi propusese:

— Mă duc să beau ceva la Philadelphia cu două dintre noile stewardese de la ALIA. Veniţi cu mine, poate vă mai înveseliţi. A apărut o blondă fabuloasă.

Wadi fu tentat să refuze, dar colonelul Gorgour rareori arăta atâta entuziasm pentru o creatură a sexului frumos. Se lăsase ispitit.

Când o văzuse pe Carole, îi căzuse falca. Parcă într-adins, fata nu purta sutien. Nu-şi putuse lua ochii de la sânii abundenţi, pe care se mula bluza transparentă. Chipul oval şi ochii mari şi albaştri ai fetei reflectau o indiferenţă semeaţă, care descuraja orice familiaritate. Uneori, albastrul privirii era săgetat de o lucire stranie, lucru care îl înnebunise. Uitase să-şi bea din paharul de, J & B. Om de lume, colonelul Gorgour păruse să nu-i remarce tulburarea…

Atunci când Carole se plânsese de cameră, de lipsa ei de confort şi de climatizare, Wadi spusese parcă fără voie:

— Căutaţi-mă mâine la palat. Poate vă găsesc un apartament mai confortabil…

Carole acceptase fără rezerve.

Ieşind din hotelul Philadelphia, Wadi privise clădirea oribilă cu aspect de bloc, de parcă era însăşi Piatra Neagră de la Mecca. Gorgour remarcase cu discreţie.

— Sper că n-aţi fost dezamăgit… E cam vulgară, nu-i aşa?

Wadi se abţinuse să-i spună că tipii bine crescuţi din Anglia nu se pricepeau la femei.

Acum Carole stătea aplecată peste birou, cu picioarele lungi şi bronzate aproape atingându-l, făcându-l să se întrebe dacă să aibă sau nu curaj să aştepte.

— Dacă doriţi, puteţi vizita palatul, îi propuse el. Maiestatea sa lipseşte în această dimineaţă.

Carole chicoti bucuroasă şi se ridică, trăgând de rochia prea scurtă. Wadi avu timp să zărească o porţiune din coapsa bronzată şi îi veni să lase baltă toate problemele curente…

— Vom începe cu palatul de oaspeţi, anunţă el.

Carole îl urmă docilă. Cei şase cerchezi din gardă fură gata să-şi înghită căciulile de blană. Lăsând baltă disciplina strictă, îi urmară de la distanţă pe Wadi şi pe Carole pe coridor.

Şeicii Kuweitului ar fi dat tot petrolul pentru o oră cu Carole.

Rămas în spatele englezoaicei strălucind de frumuseţe, Wadi părea cocoşatul de la Notre-Dame.

*

* *

— Aceasta este camera emirului Abdallah, explică Wadi.

Palatul de oaspeţi se afla undeva pe stânga în parc, printre brazi, o specie puţin comună la Amman. Camera mirosea a aer închis şi obloanele erau trase, Wadi Karak se întrebă cum ar fi putut prelungi întâlnirea.

Carole se trânti brusc pe pat. Îşi scoase calmă pantofii şi îşi strânse picioarele sub ea, privindu-l cu ochii mari şi candizi.

— Doar n-am venit aici să ne uităm unul la altul. Sunteţi timid, sau ce?

Se ridică şi îşi scoase slipul cu mişcări line. Wadi bâjbâi căutând buzunarul în care puse pipa aprinsă şi îşi repezi mâinile înainte. Fără să-şi dea seama când, se trezi aspirat de trupul englezoaicei. Mişcările lui furioase făcură patul să vibreze.

Carole îşi înnodă picioarele lungi în jurul şalelor bărbatului. Wadi începu să-i frământe febril pântecul, strecurându-şi mâna prin deschizătura puloverului.

Plăcerea lui era însă prea violentă ca să dureze. Simţindu-l gata să explodeze, Carole se cambră ca să-l ajute apoi se lăsă calmă pe spate cu braţele încrucişate. Wadi se desprinse de ea, puţin cam ruşinat. Nu-şi scoase nici măcar sacoul. Sexul i se iţea comic prin şliţul costumului negru. Carole pufni în râs: bibelourile de pe noptieră se împrăştiaseră toate pe jos... Ce sacrilegiu. Torcând ca o pisică, se desprinse de el. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru violenţă.

Se întinse spre pat şi îşi puse slipul.

Văzând-o în picioare, cu coapsele desfăcute, Wadi fu cuprins din nou de dorinţă.

Ea se feri, râzând:

— Dacă emirul ar fi fost ca tine, i-ar fi trebuit paturi de oţel.

Carole îşi puse rochia mini, se strâmbă amuzată şi îşi scuturăpletele blonde.

— Acum arată-mi palatul...

*
* *

Colonelul Gorgour era frământat de griji. Îl intriga faptul că străinul se interesa de Carole. Doar nu din întâmplare o aşteptase la Philadelphia... Nu vedea de ce Carole reprezenta un punct de interes pentru necunoscut. Se temea să nu fi apărut o scurgere de informaţii... Bărbatul blond era cu siguranţă în legătură cu americanii, şi deci cu CIA.

Cine, în afară de Intelligence Service putea şti că fata lucra pentru MI 5? La Londra, specialitatea tinerei era să agaţe personaje importante şi mai ales dificile.

Lumea care frecventa saloanele din Dorchester şi de la Savoy o cunoştea foarte bine. Uneori, în plasă cădeau destui... lucru profitabil şi pentru Carole, care nu-şi scăpa niciodată interesele.

A fost nevoie să fie plătită foarte bine ca să accepte postul de stewardesă la ALIA. Nici măcar nu ştia că fusese recomandată cu căldură companiei iordaniene de nişte persoane influente, care nu o considerau decât un pion în mişcare pe o tablă de şah, a cărui utilitate nu era prea bine definită. De atunci, Carole îşi găsise un rol pe măsură, graţie şireteniei colonelului Gorgour.

Gorgour ridică receptorul. Lucru de mirare, telefonul funcţiona. În general, liniile erau sau întrerupte de gloanţe, sau deranjate.

— Vreau să vorbesc cu generalul Shanbak, ceru el.

Trebuia să afle totul despre necunoscutul cu ochii aurii, care îi stătea în cale.

*
* *

Barul hotelului Jordan, era pustiu şi sinistru, cu excepţia a doi spioni regali care se dădeau de ceasul morţii. Malko se strâmbă la vederea băuturii ce-i fusese servită sub numele de Vodka-Lime. Hotărât lucru, arabii nu ştiau să trăiască. Se plictisea. În mod oficial, reprezenta o agenţie americană de turism. Petrecuse două ore la Ministerul Informaţiilor, discutând cu doi funcţionari politicoşi, care îl primiseră cu căldură, minţind însă cu neruşinare. Demersul fusese complet ineficace: totul

depindea de armată. Cu toate acestea, cele două Boeing-uri noi-nouţe ale Companiei ALIA trebuiau umplute cu turişti, cărora era necesar să li se ofere şi altceva decât luptele de stradă.

Cât despre proiectul de atentat asupra regelui, în afară de prezenţa lui Carole, nu aflase absolut nimic.

Poate că dejunul de a doua zi cu Sophia Nazzal avea să aducă ceva nou... Părea să fie la curent cu tot. Serile la Amman se reduceau la puţine alternative: restaurantul New Orient, la doi paşi de hotel... Nu se simţea în stare să se ducă în tabăra Wardate în căutarea lui Ratwa, trupeşa fedaynă.

Plăti şi plecă. În hol erau două telefoane. Înainte de a ieşi, Malko făcu un ocol şi o sună din nou pe Carole.

Se auzi un zgomot de fond şi operatoarea îi spuse:

— Vorbiţi, domnule.

— Cine e?

Era vocea lui Carole.

*

* *

Casa se găsea pe Kutheir Street, pe coasta djebelului Nasser, în apropiere de Ambasada Americană. De cealaltă parte a străzii, pe panta râpoasă şi golaşă se aflau câteva cocioabe.

Malko luase cu el pistolul extraplat. Din cauza atmosferei din Amman, nu era un lux inutil. Ca să ajungă pe Kutheir Street trebuise să coboare în djebelul Amman, apoi să urce coasta spre djebelul Meshed, de unde se zăreau ferestrele hotelului Jordan.

Taximetristul îi ceruse un dinar în loc de 300 de fili. Se lăsase noaptea. Imediat ce coborâse, maşina ţâşnise ca scăpată din puşcă.

Sună, şi o servitoare bătrână veni să-i deschidă, conducându-l prin grădină.

Carole îl aştepta pe verandă. Fu gata să izbucnească în râs: se deghizase în iepuraş. Purta ciorapi negri de plasă iar tricoul strâmt îi descoperea aproape în întregime sânii. Posteriorul îi era împodobit cu un pompon alb. Machiajul o făcea să semene cu o curtezană.

— Hello!

Vocea cu intonaţie studiată l-ar fi dus în ispită şi pe un sfânt.

Malko îi sărută vârful degetelor cu unghii extrem de lungi. Nu prea obişnuită cu asemenea maniere, Carole îl întrebă

îngrijorată:

— Vă plac?

Malko o linişti. Dacă ar fi ieşit la plimbare într-o asemenea ţinută, n-ar fi scăpat de viol.

Ea gunguri de plăcere şi îl pofti pe Malko într-o cameră spaţioasă cu podeaua acoperită de covoare. Interiorul semăna cu o casă californiană. Prin ferestrele largi se zărea djebelul Amman.

O canapea imensă din piele albă cu o măsuţă joasă în faţă ocupa un întreg perete. Pe măsuţă se afla o sticlă de gin pe jumătate goală.

Carole ţinea în mână un pahar plin, avea ochii strălucitori şi i se înroşiseră pometii…

Malko o privi atent. Picioarele lungi erau formidabile.

— Vreţi să lansaţi moda iepuraş la Amman?

Ea pufni în râs:

— Nu sunt pregătită pentru asta…

Cu o mişcare vioaie, se răsuci pe loc. Malko avu senzaţia că de atâta învârtit, sânii aveau să-i scape din bluza de mătase neagră, dar ea se opri la timp, cu faţa la el şi cu picioarele desfăcute. Era mai beată decât un regiment de polonezi. Generoasă, îi turnă un pahar mare de gin lui Malko şi i-l întinse:

— Noroc, iubitule!

Malko ridică paharul şi bău o înghiţitură. Alcoolul tare îi arse gâtul. Turnă repede puţin Perrier ca să mai dilueze otrava.

Cum reuşea oare o fată atât de frumoasă să bea un asemenea amestec… Se auzea o muzică arabă, iar Carole începu brusc să se onduleze pe loc, răsucindu-şi pântecul ca un titirez. Wadi Karak ar fi avut coşmaruri văzând-o.

O rafală de mitralieră izbucni deodată dinspre Ashrafieh. Carole rămase pe loc în aceeaşi poziţie, holbându-şi ochii albaştri:

— Un foc de artificii, sau ce?

Părea sincer uimită. Malko surâse.

— Nu v-a prevenit nimeni? Sunt mitraliere. Armata trage în fedayni şi invers…

— Ce?

Dintr-un salt se aruncă spre masă şi bău cam o treime din pahar, apoi se trânti lângă Malko. Politicos, acesta îi explică ce se petrece la Amman.

Pe măsură ce asculta, chipul lui Carole se descompunea. Nu era Ioana d'Arc.

— O şterg de aici, spuse ea. Îmi plac mie banii, dar până la un punct…

Malko privi apartamentul luxos:

— V-aţi instalat bine. ALIA are grijă de stewardesele sale… Carole rânji:

— Nu ALIA, ci Wa-Wa de la palat. L-am sedus şi mi l-a împrumutat.

— Cine este Wa-Wa?

Ea ridică din umeri.

— Tipul care mă aştepta azi dimineaţă când m-aţi condus. Nu prea ştiu cu ce se ocupă dar are biştari…

Malko surâse:

— Am înţeles, e Wadi Karak, unul dintre consilierii regelui. E bogat şi puternic. Vă va acoperi cu cadouri…

— Are tot interesul, zise Carole uşor înseninată.

Tăcerea căpătă parcă miros de smirnă şi de tămâie. Malko spuse perfid:

— Sper că veţi avea o soartă mai bună decât fosta cucerire a lui Wadi Karak.

Carole întoarse spre el privirea limpede şi albastră, uşor înceţoşată de gin.

— I-a dat papucii?

— Nu, a murit asasinată acum zece zile.

Expresia angelică a privirii se transformă în panică. Carole puse paharul jos:

— Glumiţi?

Malko clătină din cap.

— Mormântul ei este încă proaspăt, în cimitirul de pe şoseaua Akaba… O rafală de mitralieră.

Carole rămase tăcută câteva clipe, apoi păli brusc. Goli paharul dintr-o înghiţitură. Ochii îi deveniseră inexpresivi.

— Ticăloşii, murmură ea pe un ton scăzut.

Se întoarse spre Malko, cu o lucire de nelinişte în ochii frumoşi şi albaştri.

— De unde ştiţi?

— Tot Amman-ul vorbeşte, Wadi Karak este foarte cunoscut…

Cu o mână tremurândă, fata îşi mai turnă o porţie de gin. Afară, focurile răzleţe de armă continuau. Carole se lipi brusc de

Malko.

— Mi-e groază. Nu vreau să mor.

Malko ar fi dat orice să afle la ce făcuse aluzie atunci când murmurase „ticăloşii”.

Cu o mişcare convulsivă, îl trase pe Malko spre ea şi în secunda următoare sări ca mişcată de un scorpion. Atinsese cu degetele patul pistolului. I-l smulse îngrozită de la brâu.

— Ce e asta?

Încurcat, Malko puse arma pe masă.

— Un pistol. V-am spus doar că la Amman viaţa nu e sigură noaptea.

Englezoaica îl privi fix:

— Sunteţi poliţist?

El clătină din cap:

— Nu, deloc. Un prieten mi l-a împrumutat.

— Ce căutaţi la Amman?

— Reprezint un grup financiar american care vrea să investească în hoteluri turistice, după terminarea războiului.

Carole rânji.

— Mai bine v-aţi duce în altă parte. Eu o şterg. Ţin la pielea mea.

Se uită brusc la ceas şi tresări:

— Trebuie să plecaţi? Celălalt tip mi-a spus că s-ar putea să treacă pe aici. N-am chef de tămbălău…

Malko se ridicase deja, după ce îşi recuperase pistolul. Nici el nu avea chef de complicaţii, dar Carole începuse să-l intereseze foarte tare. Ea îl însoţi în grădină. Înainte de a deschide poarta, se încruntă.

— Aş vrea să vă cer un sfat, începu ea. Sunteţi un tip de treabă şi în plus arătaţi bine.

Un sughiţ o întrerupse.

— Gata, plecaţi. Mă tem să nu vină.

Deschise brusc poarta şi îl împinse pe Malko afară, fără să termine fraza. Malko se trezi pe trotuarul pustiu. Trebuia să se întoarcă pe jos la hotelul Jordan.

Afară se răcorise, era aproape frig. Ce voise oare să-i spună trupeşa Carole?

Capitolul V

Un iordanian nebărbierit, cu cămaşa desfăcută şi fără cravată, cu un aer îngrozit şi cu mâinile crispate la spate, aştepta în picioare în biroul lui Terence Ziros. Acesta îi făcu semn lui Malko să între.

Americanul conversa animat cu cineva la telefon.

— ...OK, OK, sunt de acord să-l girez, strigă el. Vă trimit persoana imediat ca să semneze.

Închise şi se adresă în arabă celui care îl aştepta. Acesta păru brusc transfigurat de bucurie. Se aplecă, luă mâna lui Ziros şi o duse la buze. Malko se gândi că turnătorii iordanieni aveau o veneraţie deosebită pentru CIA, lucru neaşteptat şi încurajator. Bărbatul părăsi biroul mergând cu spatele şi făcând plecăciuni. Ziros îi surâse lui Malko şi suspină:

— E Fonad, bucătarul meu. Un tip de treabă, refugiat palestinian. Are şase copii de hrănit. Voia să cumpere o casă aici, dar s-a lovit de mafie. Băncile dau împrumut cu 50 dobândă, pentru o perioadă de trei ani, aşa că îl girez cu 3000 de dolari, rambursabili în zece ani. E nebun de bucurie.

— Sunteţi filantrop...

Terence Ziros ridică din umeri:

— Deloc. Tipul face parte din FPLP. În ziua când voi avea nevoie de informaţii, poate că îmi va da o mână de ajutor. Aveţi ceva noutăţi?

— Mă pregătesc să devin rivalul lui Wadi Karak.

Americanul fluieră admirativ.

— Bravo, dar fiţi atent. Nu trebuie neapărat să devină ceva de viitor...

Malko îi povesti despre seara petrecută cu Carole. Americanul desena avioane pe sugativă. Părea perplex.

— Curios, remarcă el. A dispărut Fawzia şi hop, a apărut ea. Despre ce „ticăloşi” vorbea? Parcă cineva i-ar fi comandat de la distanţă apariţia.

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Wadi Karak făcea parte din anturajul regelui, aidoma misteriosului instigator al complotului, după spusele „sursei egiptene”.

Terence Ziros suspină:

— Pe aici, nimeni nu ucide la întâmplare. Ieri, în Kuweit, a fost

lichidat în plină zi fostul ministru al Apărării irakian. Patru tipi cu arme de calibru 11,43. L-au ciuruit ca pe o strecurătoare, fără vreun motiv aparent... Şi totuşi...

Trebuie să vă împrieteniţi neapărat cu această Carole. Ori va lucra pentru dumneavoastră, ori veţi afla de partea cui este.

Sună telefonul, întrerupându-l. Ridică receptorul.

— Mă caută ambasadorul. Ne vedem mai târziu. Dacă nu intervine ceva deosebit, mâine la aceeaşi oră.

Coborând scara, Malko trecu prin faţa infanteristului de gardă, trase de uşa grea şi ajunse afară, unde cerul era în continuare senin. Zgomotul de fond al claxoanelor i se păru liniştitor şi agasant în acelaşi timp. Se gândi să se ducă să o salute pe Carole, apoi se răzgândi: nu trebuia să forţeze lucrurile.

*

* *

Palma o făcu pe Carole să cadă pe canapeaua albă. Urlă, vru să se ridice, dar colonelul Gorgour o apucă de umăr, înfigându-i degeţele în claviculă şi silind-o să rămână nemişcată. Lacrimile şiroiau pe obrajii englezoaicei, amestecându-se cu rimelul şi cu părul care îi cădea în ochi. Pe masa joasă se afla o valiză pe jumătate plină, din care lucrurile în dezordine dădeau pe dinafară. Fata purta o rochie extrem de scurtă de lână gri, care îi dezvelea picioarele lungi. Cerchezul părea însă să nu le fi remarcat.

— Gata cu idioţeniile, mormăi el. Veţi rămâne la Amman.

Carole ridică privirea şi se smiorcăi:

— Nu! Nu vreau să fiu ucisă! La Londra mi s-a spus că e vorba despre o misiune ca oricare alta.

Degetele ofiţerului i se înfipseră şi mai tare în umăr.

— Nu există niciun pericol.

— Ei, na! Dar fata care a fost împuşcată săptămâna trecută? Nu, eu o şterg.

Mâna puternică a colonelului Gorgour apasă din nou, făcând-o să se chircească. Bărbatul fierbea de furie. Ce imbecilă! Îi dădu drumul brusc şi luă cravaşa de ofiţer. Nu avea de ce să se teamă de apariţia lui Wadi: acesta era într-o conferinţă împreună cu regele. Carole profită de situaţie şi se ridică. Bărbatul o prinse din zbor, şfichiuind-o la nivelul sânilor. Carole scoase un strigăt neomenesc şi căzu la loc pe divan. Colonelul

începu să o lovească sec, peste şale, peste coapsele dezgolite, peste piept, ferindu-i însă obrazul, totul cu o luciditate implacabilă.

Simţea o satisfacţie josnică văzând acel corp splendid răsucindu-se de durere sub loviturile sale. Rochia de lână se ridicase peste coapse, dar Carole nici măcar nu se gândea să-şi apere pudoarea. Chiar şi după ce bărbatul lăsă jos cravaşa, tânăra continuă să tremure isteric.

Cu toată rapiditatea mişcărilor, colonelului nu i se clintise nici măcar un fir din mustaţă. O apucă pe Carole de umăr şi spuse accentuând cuvintele:

— De acum înainte vă veţi supune ordinelor mele, altfel vă voi ucide cu mâna mea. Un iordanian ne-a trădat în septembrie. Ştiţi ce a păţit? A fost ars de viu cu benzină. Asta vreţi să vi se întâmple?

Carole clătină din cap fără să răspundă. Părea terorizată. Venise la Amman cu instrucţiuni de a se pune la dispoziţia celui care avea să se prezinte sub numele de „Tom Jones”.

Acesta era colonelul Gorgour, pe care de altfel îl luase drept englez.

O contactase chiar din prima zi, pentru a-i indica „victima”: Wadi Karak.

Khamis Gorgour o ţinea sub observaţie, jucându-se cu cravaşa. Trebuia să-i înfrângă rezistenţa.

— L-aţi revăzut pe bărbatul blond care v-a însoţit la palat?

Luată din scurt, Carole nu răspunse. Colonelul făcu un pas ameninţător înainte.

— Da.

— I-aţi pomenit de mine?

— Nu.

Nu avea rost să-i spună că fusese gata să o facă. Gorgour o măsura din priviri. Fata nu răspunsese prea sigură pe ea. Dacă necunoscutul blond era cine credea el că era, reprezenta un pericol imediat.

Trebuia îndepărtat în mod discret.

— Vă interzic să vă mai vedeţi cu el, ordonă el, şi vă reamintesc că paşaportul dumneavoastră se află la mine…

Carole se smiorcăi şi privi printre lacrimi chipul stacojiu. Nimeni nu o tratase vreodată aşa. Cei din MI 5, pe care îi cunoscuse la Londra erau nişte domni care n-ar fi atins-o nici cu

o floare. Colonelul Gorgour o teroriza cu prestanţa lui de ofiţer al Armatei Indiilor. Exteriorul era englez dar sufletul îi rămase slav, cu toată cruzimea şi sălbăticia rasei sale.

Tot corpul îi ardea din cauza loviturilor de cravaşă care nu-i cruţaseră nici măcar pielea cea mai delicată. Tremură gândindu-se la ce ar fi putut să păţească...

La primul zbor ALIA avea să coboare oriunde. Nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată la Amman. Cu atât mai rău pentru cei de la MI 5. Dacă o dădeau afară, putea oricând să se întoarcă la meseria de „iepuraş". Era mult mai puţin periculos... Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, colonelul Gorgour spuse încetişor:

— Am aranjat ca să nu plecaţi în cursă imediat. Sunteţi pe post de rezervă. Aşa veţi avea timp să vă vedeţi cu Wadi Karak...

Era prea mult şi Carole explodă:

— Ce Dumnezeu trebuie să fac cu maimuţa aia?

Cerchezul se încruntă. Cei de la Sandhurst îl învăţaseră să deteste vulgaritatea.

— Nimic pentru moment, doar să fiţi extrem de înţelegătoare cu el.

Se uită la ceas: era aşteptat la palat pentru parada cotidiană. Regele se întorcea în jurul orei trei de la Homar.

Calm, îşi luă bereta de commando şi şi-o puse pe cap.

— Desfaceţi valiza, zise el, şi ocoliţi-l pe bărbatul blond.

Ieşi şi închise încet uşa în spatele lui. Dacă voia să-şi ducă planul la bun sfârşit, nu trebuia să tolereze nicio slăbiciune.

*
* *

Se urcă în maşină, porni motorul şi demară, însă după ce străbătu o sută de metri frână brusc şi parcă maşina. Îi venise o idee, mult mai importantă decât trecerea în revistă a blindatelor.

*
* *

Carole se machie din nou cu îngrijire. Îşi ridică rochia privind

urmele roşii pe care cravaşa i le lăsase pe coapse. Ticălosul! Spumega de furie. Mai avea puţin şi o desfigura.

De furie, aruncă rujul în celălalt capăt al camerei şi contemplă valiza. Nu voia să mai rămână nicio zi în plus acolo, dar pentru moment se temea. Lăsă baltă valiza, scotoci în trusa de machiaj şi scoase un săculeţ din catifea şi un teanc de bancnote de zece lire: bijuteriile şi banii de drum. Puse totul în poşetă, îşi şterse rujul de pe dinţi şi se năpusti spre uşă. Era jale dacă prinţul acela cu nume bizar nu voia să o primească. Nu făcea în fiecare zi asemenea cadouri.

O dată ajunsă la hotelul Jordan, avea să se hotărască. În definitiv, era supus britanic şi în acel afurisit de oraş exista o ambasadă.

Ieşi, trântind uşa.

*

* *

Colonelul Gorgour ajunse la Jordan chiar după Carole, felicitându-se că aşteptase în faţa casei. Şi el era turbat de furie. Însemna că nu o speriase destul... Totdeauna fusese prea bun cu femeile. Carole mersese mai întâi pe jos, apoi luase un taxi, dar era sigur că nu-l văzuse, ascuns undeva lângă biserică.

Opri în parcare, în timp ce ea plătea taxiul. Nu avea niciun plan în minte. Prin uşile mari de sticlă ale holului o văzu întrebând ceva la recepţie. Funcţionarul se uită spre panou şi clătină din cap a negaţie. Colonelul Gorgour respiră uşurat. Mai avea un răgaz.

Carole rămăsese în continuare la recepţie. Acelaşi funcţionar îi întinse o hârtie şi un plic şi ea se instală la una din măsuţele joase din hol.

Ca să nu fie văzut, colonelul ocoli şi intră în hotel prin galeria comercială. Voia să o ia prin surprindere pe Carole, ca să o sperie mai tare. Aplecată pe masă, fata scria cu aplicaţie. Intră în bar. Recunoscu imediat doi oameni ai generalului Shanbak, în civil, care îşi pierdeau timpul. Un avantaj nesperat. Se năpusti spre ei. Recunoscându-l, aceştia se ridicară vioi.

— Am nevoie de voi, spuse colonelul. Urmaţi-mă şi faceţi ce vă spun.

Fără să ceară explicaţii, îl urmară pe ofiţer. Ieşiră toţi trei pe cealaltă uşă a barului, care dădea în colţul opus al holului,

luând-o astfel pe Carole pe nepregătite.

La vederea colonelului Gorgour, cu chipul sever, şi încadrat de cei doi spioni masivi şi mustăcioşi, fata ascunse plicul şi scoase un strigăt.

Privi disperată în jur, uitându-se după ajutor: holul era pustiu.

— Daţi-mi scrisoarea, zise colonelul.

Carole strânse plicul la piept.

— Nu aveţi dreptul, zise ea pe un ton ascuţit. Mă voi plânge la Consulat.

Colonelul schimbă câteva fraze în arabă cu agenţii. Imediat, aceştia o încadrară pe Carole. Unul o luă de braţ, salivând deja la gândul interogatoriului. Nu aveau de gând să-i strivească degetele...

— Aceştia sunt poliţişti, spuse colonelul. Dacă refuzaţi să-mi daţi scrisoarea, vă vor duce la centrul de interogatorii de la Abu Nuwar... Nu cred că va fi prea plăcut...

— Minţiţi!

Colonelul dădu un ordin şi unul dintre agenţi scoase legitimaţia militară. Disperată, Carole caută în jur un ajutor, dar funcţionarul de la recepţie se cufundase ostentativ în hârtii. Nu era nebun să se amestece. Iordanienii aveau o teamă nebună de agenţii regali. Lui Carole începură să-i tremure buzele, şi izbucni în suspine. Cu un gest delicat, colonelul luă scrisoarea şi o puse în buzunar.

O luă apoi pe Carole de braţ, îndepărtându-i pe agenţi.

— Veniţi, zise el încetişor. Vă conduc acasă.

Carole nu mai opuse rezistenţă. Bărbatul era mult prea puternic pentru ea. Îl blestemă în gând pe Malko pentru că nu se aflase acolo. Ieşiră în stradă sub privirile servile ale uşierului deghizat în beduin. Gorgour o instală pe Carole în maşină. Dezamăgiţi, cei doi agenţi o priviră îndepărtându-se. Viaţa nu le oferea prea mult surprize, iar Carole ar fi fost pentru ei ca o rază de soare, un adevărat paradis al agenţilor merituoşi...

*

* *

Malko urcă aleea dinspre grădina care înconjura piscina încă pustie, unde se bronzase două ore, în lipsă de altceva mai bun, şi luă cheia de la recepţie.

— Niciun mesaj? Nu m-a căutat nimeni?

Funcţionarul de la recepţie ezită uşor, apoi îi zări pe cei doi agenţi care îşi curăţau unghiile.

— Nimeni.

*

* *

Colonelul Gorgour rupse plicul adresat „prinţului Markos, camera 121”. O condusese pe Carole acasă, suficient de terorizată ca să nu schiţeze vreun gest. Oricum, o asigurase că va fi păzită zi şi noapte…

Despături scrisoarea. Cu litere mari şi stângace, englezoaica scrisese doar o frază:

„Căutaţi-mă de urgenţă. Vor să mă ucidă. CAROLE.”.

Mototoli scrisoarea şi o puse în buzunar. Brusc, cerul i se păru mai puţin albastru. Presimţea catastrofa. Măsurile pe care le luase împotriva bărbatului blond de la CIA nu erau suficiente…

*

* *

— Mă duc să aduc sticla de Dom Perignon.

Sophia Nazzal se ridică şi trecu prin faţa lui Malko. Ghetele negre, lungi până sub genunchi, erau completate cu colanţi de aceeaşi culoare şi un şort extrem de scurt din catifea. Bluza transparentă de abia acoperea pieptul.

Sophia avea picioarele cam pline şi umerii aproape bărbăteşti, dar degaja atâta senzualitate încât amănuntele treceau neobservate. Claia de păr blond contrabalansa avantajos aspectele mai ingrate ale fizicului.

Cinaseră singuri, serviţi de un iordanian tăcut. Pe sub masă, picioarele Leoaicei se lipiseră des de cele ale lui Malko, şi asta nu din întâmplare.

Camera era înaltă dar avea un aer intim datorită zugrăvelii şi a tablourilor. O canapea mare, acoperită cu un material uşor, ocupa un colţ al camerei. Leoaica se întoarse cu sticla de Dom Pérignon şi se aşeză lângă Malko, lipindu-şi fără jenă picioarele de cele ale lui Malko. Îi întinse sticla.

— Deschideţi-o.

În aceeaşi clipă, în vecinătate răsună o rafală. Sophia Nazzal

izbucni în râs:

— Începe distracţia! Nu vă e frică?

Malko turnă calm şampania în cupe şi îi întinse una tinerei.

— Să bem pentru ospitalitate.

Băură, apoi Sophia Nazzal se sprijini de perne, lăsându-şi capul pe spate.

— E bună, spuse ea râzând. Nu mai lipseşte decât un lucru…

— Ce?

— Un bărbat.

Nu putea fi mai directă decât atât. Îşi desfăcu picioarele şi foşnetul ciorapilor avu asupra lui Malko efectul unei descărcări electrice. Se întoarse spre italiancă vrând să o îmbrăţişeze. Cu un gest ferm, Leoaica îl apucă de ceafă, împingându-i gura spre pieptul ei.

— Lingeţi-mă, murmură ea.

Un gentleman nu poate refuza anumite lucruri, mai ales că sânii care i se ofereau erau superbi. Sophia se lăsă în voia lui, apoi începu să-l dezbrace calmă cu o mână, deschizându-i cămaşa până la pântec. Îndepărtă brusc capul lui Malko şi îngenunche pe podea în faţa lui. Nu-şi scosese ghetele, dat partea de sus a corpului era complet dezgolită. Căută o clipă cu privirea ochii aurii ai lui Malko, apoi se aruncă asupra lui. Îl mângâie îndelung, cu o tehnică şi cu o luciditate extraordinare, având grijă să nu atingă culmea plăcerii. Se ridică şi îşi scoase şortul, rămânând doar în colanţi.

— Vino, spuse ea.

Dintr-o singură mişcare, se întoarse pe burtă, mişcându-şi încetişor şalele. Nu se opuse atunci când Malko o pătrunse, dar se desprinse de el răsucindu-şi coapsele. Vocea ei era la fel de calmă ca şi când ar fi schimbat informaţii de la bursă, atunci când spuse:

— Continuă altfel.

Ea însăşi îl ghidă. Scoase un geamăt de durere, apoi începu să se unduiască violent sub el, cu claia de păr înfundată în perne, strigând obscenităţi în italiană, engleză şi arabă.

Într-un final, urlă şi se întinse pe burtă. Rafalele de afară începuseră din nou, dar casa era cufundată în tăcere. Malko se întrebă unde era iordanianul care îi servise. Sophia se ridică, luă sticla de Dom Perignon şi râzând, îşi turnă şampanie pe sâni, apoi îl stropi şi pe Malko, aplecându-se şi lingându-l. Băură

restul. Fata îşi îmbrăcă apoi colantul, părând aproape decentă…

Îşi aprinse o ţigară şi suflă visătoare fumul.

— A fost bine.

Încă puţin şi i-ar fi dat şi notă pentru prestaţie. Ochii aurii îi râdeau.

El realiză brusc că nici măcar nu o sărutase.

— Ei, spuse ea, aveţi ceva noutăţi?

Malko se îmbufnă sincer.

— Nu prea mare lucru.

Sophia Nazzal îl privea cu interes. Ştia foarte bine că făcea parte din CIA. Terence Ziros nu i-ar fi prezentat pe oricine.

— În ce scop aţi venit la Amman?

El clătină din cap:

— Sunt dezolat, dar nu vă pot spune.

Ea nu insistă. Pentru a mai atenua brutalitatea răspunsului, Malko preciză:

— Pot să vă spun doar că ceea ce fac se potriveşte cu convingerile dumneavoastră şi că sper să mă ajutaţi.

— Vă ascult.

Îi vorbi despre Carole şi despre legătura acesteia cu Wadi Karak.

— Fata lucrează probabil pentru un serviciu de informaţii, spuse el. Trebuie să aflăm pentru care anume.

Sprijinită în coate, Sophia Nazzal trase din ţigară.

— Cunosc pe cineva care s-ar putea să ştie. Voi încerca să mă întâlnesc cu el.

Trecuse de faza erotică. Straniu personaj. Malko o privi în timp ce tânăra reflecta, încruntându-şi sprâncenele.

— De ce v-aţi amestecat într-un joc atât de periculos? întrebă el.

Ea surâse:

— Orientalii consideră femeile drept animale inferioare. Eu sunt singura pe care o acceptă, pentru că mă port ca un bărbat. Şi ei încă nu ştiu tot. Mi-ar fi plăcut să fiu bărbat, şi aşa, parcă mă simt un pic.

Astfel se explica erotismul mai special al tinerei femei.

— Fiţi atentă, nu uitaţi ce a păţit Fawzia.

Italianca clătină din cap.

— Era o idioată fără urmă de instinct. Sunt sigură că îl cunoştea pe cel care a ucis-o. În locul ei, m-aş fi temut.

— Nu cumva a fost Wadi Karak, într-un acces de gelozie?

Ea negă din cap:

— Nu, nu e vorba despre o afacere cu tentă sexuală, e altceva, poate gelozia unei femei.

— Nu mai este şampanie, spuse ea. Vă conduc la hotel. Mâine urc pe cal foarte devreme.

Se ridică şi îşi puse un pardesiu. Nu se osteni să îmbrace şortul, ci rămase doar în colanţi şi în ghete. Mai provocatoare ca oricând.

— Vreţi să ieşiţi din casă aşa?

Ea surâse sfidătoare.

— Beduinii nu mă vor viola, ba chiar va fi amuzant, cu toate că le lipseşte delicateţea.

Malko ieşi primul. Aerul nopţii era rece, lucru obişnuit la Amman. Leoaica se aşează la volanul Opel-ului. Nu schimbară nicio vorbă până la hotel şi nu întâlniră pe nimeni. În faţa hotelului, Sophia Nazzal îi întinse mâna lui Malko.

Acesta i-o sărută, într-o atitudine foarte mondenă.

— Vă voi căuta, dar nu pomeniţi nimic la telefon. Totul se ascultă.

Capitolul VI

— Vă amintiţi de mine?

Malko de abia o auzea pe Ratwa din cauza claxoanelor de afară. O rugă să repete. Prins între Leoaică şi Carole, Ratwa trecuse pentru el pe planul doi. După cele petrecute la prima lor întâlnire, ar fi părut lipsit de galanterie dacă i-ar fi spus-o.

Ezită. Ce noutăţi i-ar fi putut comunica? Apoi se gândi că nu putea spune niciodată că stabilise prea multe legături…

— Cum aş fi putut să vă uit?

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de paraziţii de pe linie, apoi palestiniana întrebă:

— Cunoaşteţi cât de cât Amman-ul?

— Puţin, răspunse prudent Malko.

— Ştiţi unde e râul Zarka? După centrala electrică este un pod, pe stânga, cum veniţi dinspre djebelul Amman. Imediat

după ce îl treceţi, veţi vedea o benzinărie-service Jordanol şi un mic garaj. Vă aştept acolo, cam pe la nouă seara.

Malko tresări. Straniu loc pentru o întâlnire galantă.

— De ce nu veniţi la hotel?

O auzi pe Ratwa râzând la capătul firului.

— Nu vreau să mă compromit. Oamenii de aici vorbesc multe. Nu vă e dor de mine? După aceea, mergem în altă parte…

În definitiv, era posibil ca frumoasa fedaynă să adore locurile de întâlnire neobişnuite. Malko îşi aduse aminte de îndrăzneala ei pe terasa ambasadei Spaniei.

— De acord, spuse el. Ne vedem diseară.

*

* *

Terence Ziros părea îngrijorat. Se ridică şi îi arătă lui Malko un punct pe harta Amman-ului.

— Acolo e. Coborâţi spre al treilea cerc, pe drumul care înconjoară djebelul Amman. Asta în cazul în care găsiţi un taxi care să accepte să vă ducă acolo la o asemenea oră…

— De ce?

Americanul surâse rece:

— Pentru că locul se află în centrul zonei ţinute încă sub control de fedayni. Nici măcar armata nu se aventurează acolo noaptea, iar garajul este un post de comandă semi clandestin al FPLP.

— Poate vrea să mă pună în legătură cu fedaynii, sugeră Malko.

Ziros se îmbufna:

— În locul dumneavoastră nu m-aş duce decât într-un „Saladin” şi burduşit cu mitraliere. În orice caz, nu cu mâinile goale.

Malko surâse cu gândul la pistolul extraplat. La Amman, lumea folosea mai degrabă mitralierele grele, dar oricum, era mai bun decât nimic.

— Mă duc totuşi să-i spun bună seara acestei Passionaria, zise Malko. Dacă auziţi rafale venind din partea aceea, veţi şti despre ce e vorba…

*

* *

Pe o lungime de un kilometru, drumul care mergea de-a lungul râului secat era pustiu. Taxiul îl lăsase pe Malko în faţa centralei electrice şi făcuse cale întoarsă spre djebelul Amman, rulând cu toată viteza. Era absolut singur. Pe malul celălalt al râului, panta djebelului părea semănată cu căsuţe de ciment, majoritatea cufundate în întuneric.

Niciun trecător, nicio maşină.

Socotind în linie dreaptă, se afla la cinci sute de metri de hotelul Jordan, dar totul în jur părea o altă lume.

Fu cuprins brusc de nelinişte. De oriunde se putea trage asupra lui. Primul post al armatei se afla la 500 de metri, pe malul celălalt al râului, lângă moscheea Al Hassan. Soldaţii nu s-ar fi deranjat doar pentru o rafală de mitralieră.

Traversă şi o luă de-a lungul zidului orb al uzinei. Cel puţin era protejat dintr-o parte. Benzinăria-service era cam la trei sute de metri distanţă, pe partea stângă. Înainte de a traversa podul se opri. Îl cuprinse un chef nebun să-şi ia picioarele la spinare ca să străbată mai repede spaţiu descoperit. Demnitatea fu mai puternică, şi cu un pas alert trecu podul.

Ajuns în întuneric, oftă în sinea lui. Inima îi bătea nebuneşte şi fruntea i se acoperise de sudoare, cu toate că afară era aproape frig.

Ajunse în faţa garajului descris de Ratwa. Uşile erau închise. Nu se vedea nicio maşină. Poate că Ratwa ajunsese deja… Bătu în uşă şi aşteptă. Zgomotul sparse tăcerea dar rămase fără ecou. Spuse încetişor:

— Ratwa…

Nimic. Era nouă şi un sfert. Ratwa îi trăsese clapa. Lângă garaj se afla un teren viran plin de caroserii, cu o poartă de fier întredeschisă. Înaintă în beznă. Se auzi un zgomot de motor venind dinspre spitalul italian.

Prudent, se ascunse mai bine.

Un Land-Rover opri în faţa garajului. Poate că era Ratwa. În momentul în care Malko se pregătea să se arate, din maşină sări un bărbat, urmat de alţi doi. Toţi aveau puşti de asalt şi mitraliere şi erau burduşiţi de cartuşe.

Erau fedayni.

Se îndreptau spre Malko. Nici urmă de Ratwa.

Instinctiv, se ghemui în beznă, în spatele unui panou metalic. Nu putea fi o coincidenţă. Se lovi cu piciorul de ceva din fier şi

cei trei se opriră brusc.

Malko se ghemui şi mai tare şi scoase pistolul extraplat, ţinându-şi răsuflarea. Se auzi un zgomot de paşi, apoi şuşoteli, de parcă fedaynii s-ar fi sfătuit între ei. Aşteptându-se la orice, Malko rămase pe loc. În spatele lui se aflau un maldăr de caroserii şi râul secat.

— Malko!

Era vocea răguşită a lui Ratwa.

Fu invadat de o imensă uşurare. Fidelă modelului pe care şi-l alesese, palestiniana venise însoţită de gărzile de corp. Malko răspunse înainte de a se arăta la faţă:

— Sunt aici.

Un şuvoi de tunete izbucni deasupra capului lui. Cel puţin două arme automate trăgeau prin poarta de metal, cam la înălţimea unui om. Malko se aruncă pe burtă. Simţi brusc o durere violentă, ca o lovitură de ciomag, în piciorul drept. Se rostogoli. Dacă s-ar fi ridicat înainte de a răspunde ar fi primit atâta plumb în corp, cât să scufunde un port-avion.

Noţiunea de întâlnire galantă avea un înţeles cam straniu pentru Ratwa. Asurzit, ameţit, Malko încercă să-şi vină în fire. Rafala încetase. Probabil că îl credeau mort şi veneau după el să-l termine, după obiceiul arab, adică să-i ia gâtul. În accepţiunea lor, nimic nu se compara cu lucrul artizanal făcut cum trebuie.

Se rostogoli pe o parte, spre caroseriile ruginite. Singura lui şansă era să ajungă în centru, acolo unde fedaynii n-ar fi îndrăznit să-l urmărească. În caz că ar fi supravieţuit, avea să-şi frământe mintea încercând să priceapă motivul pentru care Ratwa îi întinsese o asemenea cursă. Nu-şi mai simţea piciorul drept şi începu să şchioapete. Se îndepărtă cât putu de repede de gard. Când fu la adăpost în spatele unui maldăr de fiare, se opri şi îşi pipăi pulpa dreaptă. Stofa mustea de sânge. Fusese probabil atins de un glonţ răzleţ.

O mitralieră grea deschise focul din djebelul Hussein, dinspre Wardate. O alta îi răspunse, apoi se auziră armele uşoare. Armata regală îi venea în ajutor în felul ei.

Poarta scârţâi în spatele lui şi zări umbrele fedaynilor.

O luă la fugă în zigzag printre caroserii, şchiopătând şi înjurând. Imediat, în spatele lui clănţăni o mitralieră, trăgând o rafală lungă. Din dreapta se auzi un strigăt în arabă. Încercau

să-l împresoare. Îşi adună forţele şi se căţără pe gardul care înconjura terenul. De cealaltă parte se afla albia râului Zarka.

Un proiectil trasor verde ţâşni spre cer din djebelul Hussein şi pluti graţios spre pământ.

În momentul în care escalada gardul, o auzi pe Ratwa urlând un ordin în arabă. Porumbiţa nevinovată care făcea în acelaşi timp dragoste şi revoluţie... Malko se prăbuşi greoi la pământ şi se rostogoli. Piciorul îi amorţise şi se întrebă dacă nu şi-l rupsese. Mijind ochii în beznă, înaintă precaut printre pietre. Voia să ajungă la şoseaua care ducea spre moscheea Al Hussein.

Avea să-şi aducă aminte toată viaţa de acea întâlnire!

Dinspre gard se auziră zgomote şi zări nişte umbre care se pregăteau să-l escaladeze. Se făcu una cu pământul, înfrânându-şi dorinţa de a riposta. Atâta timp cât nu-l reperau... O rafală scurtă clănţăni şi gloanţele îi trecură pe deasupra capului. Pistolul extraplat nu i-ar fi fost de folos. Îşi adună puterile şi o luă la fugă spre casele de pe malul opus.

Auzi brusc un zgomot de motor pe pod, undeva la o sută de metri în stânga şi se îndreptă într-acolo.

Fedaynii n-ar fi îndrăznit să-l urmărească de faţă cu martori. Pe pod se aprinse un proiector. Fascicolul măturâ albia râului, luminându-l pe Malko. Acesta se ascunse instinctiv în spatele, unei stânci. După o fracţiune de secundă, ţăcănitul unei mitraliere grele izbucni pe pod. Proiectilele enorme de calibru 12,7 ricoşau în stâncile din jurul lui Malko.

Era o patrulă a armatei regale, care îl luase drept fedayn! Trăgeau în el.

Se aruncă la pământ apoi făcu un salt disperat şi escaladă panta până la primele case. Mitraliera se auzi din nou. Fedaynii adăpostiţi lângă gard nu mai trăgeau nici ei, temători să nu atragă asupra lor împuşcăturile beduinilor. În locul unde se afla era cel puţin liniştit. Se târî spre o străduţă întunecată şi îngustă, perpendiculară pe râu.

Dinspre pod se auziră apeluri şi un zgomot de motor, apoi rafale de armă automată. La Amman, nimeni nu făcea economie la muniţie.

Un minut mai târziu, Malko năvăli pe Al Hussein Street, lângă o cafenea unde vreo treizeci de iordanieni se uitau la televizor. Trei bătrâni stăteau pe terasă fumând cu voluptate dintr-o

narghilea. Îl priviră surprinşi pe Malko. În beznă nu i se putea ghici culoarea pielii.

Zgomotul unui motor îl făcu să întoarcă privirea spre stânga: un Land-Rover cu farurile aprinse pătrunsese pe strada cu sens interzis. Maşina îl depăşi în viteză. Zări în treacăt chipurile aspre ale unor beduini strângând în mâini mitraliere M.16. Dintr-o singură mişcare, bătrânii se precipitară în cafenea. Maşina rulă încă douăzeci de metri, apoi se opri brusc. Doi beduini săriră jos. Unul dintre ei întinse braţul spre Malko şi urlă ceva. Celălalt duse arma la ochi şi trase!

Avut timp doar să o ia la fugă pe străduţa îngustă, îndreptându-se în direcţia din care venise: spre râu, spre fedayni şi spre încântătoarea Ratwa. În spatele lui se auziră vociferările beduinilor. Slabă speranţă să aibă timp să le explice cine era... Urmarea ar fi fost o scrisoare de scuze expediată Ambasadei Statelor Unite...

În momentul în care ajunse la capătul străduţei zări două siluete strecurându-se pe lângă zid şi văzu fulgerarea unei arme: erau fedaynii. Cu răsuflarea tăiată, se opri într-un intrând. Străduţa era pustie, nicio uşă deschisă, nicio fereastră luminată... Într-o parte fedaynii, în cealaltă beduinii...

Aceştia veneau în forţă. Strigătele lor făceau să răsune strada. Malko bâjbâi şi simţi sub degete un oblon de lemn. Fără să vrea bătu în el cu inelul.

Pânda încordată îl făcu să nu-şi dea seama decât după o secundă că o poartă se deschisese la mai puţin de un metru de el. Prin uşa întredeschisă se strecura o rază slabă de lumină. O mână îl trase înăuntru, cu câteva clipe înainte de apariţia beduinilor.

O voce de bărbat murmură ceva în arabă la urechea lui Malko, silindu-l să se ghemuiască. Încăperea în care intrase era cufundată în întuneric. Mirosea a fasole şi a portocale. Stătea chircit pe o podea de lemn, neştiind câte persoane mai erau acolo. Strigătele beduinilor se auziră în faţa casei, apoi mitraliera începu să tragă, urmată de câteva focuri răzleţe. Mâna de pe braţul lui Malko se crispă.

Pe străduţă se auziră mai multe împuşcături. În fiecare clipă, Malko se temea să nu vadă uşa făcută ţăndări sub loviturile beduinilor.

Apoi zgomotul se îndepărtă. Vru să se ridice, dar mâna îl sili

să stea nemişcat. Minutele următoare i se părură nesfârşite. Rămase înţepenit, cu răsuflarea tăiată şi cu gura uscată. Atmosfera din încăpere era caldă şi umedă. Anchilozat, nu îndrăznea să schiţeze niciun gest. Cel care îl adăpostise ştia mai bine decât el când nu mai era niciun pericol.

În sfârşit, necunoscutul îi dădu drumul la braţ. Malko se ridică. Se auzi scrâşnetul unui chibrit şi fitilul unei lămpi cu ulei tremură, luminând şovăielnic camera.

Cel care îl salvase era un bătrân aproape ştirb, purtând un văl tradiţional murdar. Malko nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie de surprindere pe un chip omenesc... Surâse. Iordanianul îl fixa în continuare, stupefiat şi neîncrezător. Îl întrebă pe Malko ceva în arabă, dar acesta nu pricepu. Nu se puteau înţelege cu niciun chip. Singurul gând care îl muncea pe Malko era să fugă înainte ca bătrânul să-l denunţe fedaynilor sau beduinilor. Îi spuse unul dintre puţinele cuvinte în arabă pe care le cunoştea:

— Mulţumesc.

Arabul stinse lampa şi se îndreptă spre uşă. Casa era de fapt o magazie plină cu coşuri de fructe şi de legume. Malko văzu raza de lumină venind dinspre stradă şi se strecură afară.

Străduţa era pustie şi tăcută. Malko ezită. Piciorul îl durea în continuare. Se temea să nu fie aşteptat de beduini pe Al Hussein Street, dar nu se simţea în stare să o ia înspre râu. Desemnat, parcurse strada. Ajuns la colţ, aşteptă mult timp. Cafeneaua era închisă. Nu se zărea niciun trecător. Undeva pe dreapta, după viraj, se afla moscheea Al Hussein. Mergând cât mai normal, în ciuda rănii de la picior, se îndreptă spre ea.

Înainte de a se îndepărta, aruncă o privire la numele străzii: Petra Street. Un nume de care avea să-şi aducă aminte. Dacă n-ar fi scăpat cu viaţă, CIA ar fi trebuit să pună acolo o placă în memoria lui.

*

* *

Holul hotelului Philadelphia era pustiu. Portarul îl privi surprins, văzându-l plin de praf şi şchiopătând. La acea oră târzie, străinii nu mai circulau pe străzi, mai ales pe jos... Malko adoptă o atitudine plină de demnitate. Nu găsise niciun taxi în apropiere de moschee şi ezitase să ceară ajutor postului de

poliţie de lângă Philadelphia.

— Am fost atacat, explică el. Puteţi să-mi chemaţi un taxi?

În acelaşi timp puse pe tejghea două hârtii de un dinar.

Celălalt le ascunse repede şi ridică imediat receptorul. Încă o poveste cu pederaşti...

Malko se aşează. Partea de jos a pantalonului, năclăită de sânge, i se lipise de picior... După o lungă discuţie, funcţionarul se îndreptă surâzător spre el.

— Am cerut un taxi pentru hotelul Jordan. Va fi aici în zece minute...

Peste douăzeci de minute, un Mercedes opri în faţa hotelului Philadelphia. Malko îi mulţumi portarului şi se îndreptă şchiopătând uşor spre maşină. Se grăbea să ajungă în cameră şi să-şi panseze rana. Iordanianul o porni cu toată viteza spre djebelul Amman, dar Malko îşi recăpătă răsuflarea de abia când trecură de Primul Cerc. Se încrucişară pe drum cu două maşini pline de beduini, care rulau cu viteză redusă.

Ajuns în cameră, Malko se dezbrăcă şi examină rana. Nu fusese atins de glonţ ci de nişte schije care nu pătrunseseră prea adânc. Se spălă cu apă multă şi se pansă de bine de rău cu un plasture, încercând să oprească hemoragia. Se întinse apoi pe pat şi oftă cu ochii la fotografia panoramică a castelului său, de care nu se despărţea niciodată. Îl chinuia o durere de cap atroce şi luă puţin balsam de tigru cu care îşi frecă uşor tâmplele. Unguentul făcea minuni. La Amman se trăgea fără nicio restricţie. Ardea de nerăbdare să pună mâna pe Ratwa...

Avea impresia că răscolise un furnicar. Stinse lumina, întredeschise fereastra şi ieşi pe balcon. Undeva spre nord, se mai auzeau încă focuri de armă.

Capitolul VII

Rachid Charm întinse braţul stâng trăgând levierul de armare, apoi îi dădu drumul brusc. Chiulasa armei G. 3 reveni la poziţia iniţială cu un zgomot sec. Rachid îşi goli plămânii şi apăsă pe trăgaciul puştii de asalt.

La o sută de metri mai încolo, pe panta pietroasă a djebelului,

sticla de Porto Diaz zbură în ţăndări.

Iordanianul apăsă din nou pe trăgaci, dar nu se mai întâmplă nimic. Arma se înţepenise din nou. Scoase încărcătorul şi începu să o demonteze. Ecoul bubuiturii îi suna încă în urechi, umplându-l de bucurie. Speriate, toate pisicile din grădină fugiră în casă.

Rachid auzi deja vaietele înfricoşate ale mătuşii sale. Femeia se temea îngrozitor de armele de foc.

Strigătele se auziră mai aproape. Îmbrăcată într-o rochie lungă şi cenuşie, kuweitiana grasă traversă grădina îndreptându-se spre el.

Plictisit, Rachid Charm lăsă din mână chiulasa şi aşteptă. Mătuşa lui privi piesele răspândite pe marginea piscinei.

— Eşti nebun băiete, spuse ea pe un ton sever. Până la urmă ai să ne ucizi pe toţi... Allah să ne apere.

Rachid ridică ochii albaştri spre cer. Mătuşa lui, văduva unui kuweitian bogat, era de un bigotism înfiorător, rugându-se la Allah pentru orice nimicuri.

— Acolo unde trag nu e nimeni, bombăni el. Nici măcar nu e proprietatea ta.

Grădina vilei luxoase era separată printr-un şanţ de panta aridă şi pietroasă. În depărtare, undeva în vale, se zărea drumul spre Ibrid, având pe o parte o tabără imensă de refugiaţi palestinieni şi pe cealaltă o antenă ultramodernă destinată captării programelor de televiziune retransmise prin satelit.

Kuweitiana nu mai insistă. Se temea de nepotul ei, de violenţa lui, în ciuda vocii suave şi a privirii mult prea albastre.

— Eu şi cu mama ta mergem la Nasser, spuse ea. Ar vrea să te cunoască. Se pare că are o nepoată fermecătoare...

Rachid murmură printre dinţi o obscenitate bine simţită referitoare la nepoată.

— Mulţumesc, spuse el rece, dar sunt ocupat. Prefer să rămân aici.

Kuweitiana sparse câteva boabe de fistic şi îşi scutură pletele cărunte:

— Bietul meu băiat, dacă o duci tot aşa, ai să rămâi neînsurat.

În momentul în care se pregătea să plece, îşi aduse aminte de ceva şi se întoarse:

— Dacă te uiţi la programele israeliene, îi spuse ea, fii atent la servitori. Închide uşa.

Rachid ridică din umeri. Toată lumea din Amman se uita la posturile israeliene, inclusiv regele, şi asta dintr-un motiv foarte simplu: erau mai bune decât cele iordaniene şi dădeau mai multe filme americane... El însă avea altceva mai bun de făcut decât să se uite la televizor.

În momentul în care faldurile rochiei dispărură, se apucă din nou de montat arma. O cumpărase în timpul războiului civil din septembrie 1970 de la un fedayn rănit, şi avea grijă de ea ca o cloşcă. Unul câte unul, făcuse rost de încărcătoare şi îşi exersa tirul în grădină, atunci când părinţii lui erau plecaţi. Iubise întotdeauna armele şi pe când avea doisprezece ani vecinii îi puseseră gând rău: le împuşcase cu carabina toate pisicile şi toţi câinii.

Auzi maşina plecând şi respiră uşurat. În sfârşit avea parte de linişte. Cu gesturi de îndrăgostit, termină de montat puşca şi mişcă de câteva ori cu mâna stângă levierul de armare, înfăşură arma într-o pătură veche, o luă sub braţ şi se îndreptă spre vilă. Ratwa trebuia să vină dintr-o clipă în alta, doar dacă nu întârzia ca de obicei. Palestinienii erau toţi la fel: nişte fanfaroni nepunctuali.

Judecând după ochii foarte albaştri, după părul blond tuns extrem de scurt, după supleţea trupului şi după tenul palid, nimeni n-ar fi spus că Rachid Charm era arab. Cu toate acestea, făcea parte dintr-o influentă familie de beduini. Şederea în SUA îl făcuse însă să piardă legătura cu originea sa.

În aşteptarea lui Ratwa, se întinse pe pat şi începu să viseze cu ochii în tavan. Viaţa pe care o ducea îl dezgusta. Ardea de nerăbdare să facă ceva pentru ţara pe care o vedea afundându-se tot mai tare în bizantinism.

Să facă ceva, dar ce?

*

* *

— Aveaţi o şansă la o mie să vă întoarceţi viu. Nimeni nu se plimbă pe acolo noaptea.

Malko îşi frecă maşinal piciorul: rana încă îl ardea. Trebuia să meargă la spitalul italian pentru un pansament mai serios. Costumul negru de alpaca era însă bun de aruncat. Amman-ul era scăldat de un soare puternic, claxoanele făceau acelaşi

vacarm şi viaţa era aparent normală, chiar şi în locul în care fusese cu o seară înainte. Trecuse pe acolo ziua. Câţiva fedayni neînarmaţi jucau cărţi în faţa garajului.

— Tare aş vrea să dau de această Ratwa, spuse Malko, şi să aflu cauza acestei ostilităţi subite.

Stătuse atâta timp în compania anglo-saxonilor încât se obişnuise şi el să folosească vorbe cu subînţeles. Ziros ridică din umeri:

— Puneţi-i cruce. Nu ştiţi ce înseamnă tabăra de la Wardate. O pisică, şi nu şi-ar mai găsi acolo puii. În plus, fedaynii fac legea... Femeia a plecat probabil spre grotele de pe valea Iordanului. Oamenii din tabără se deplasează mult.

Malko remarcă gânditor:

— Curios lucru, totul se învârte în jurul lui Wadi Karak... Fawzia i-a fost amantă, Carole la fel. Am făcut cunoştinţă cu ea şi au încercat să mă ucidă. De el trebuie să ne ocupăm mai întâi.

Americanul desena avioane mici pe suportul de pe birou. Avea un aer foarte gânditor.

— E dificil. Karak locuieşte într-o casă izolată, lângă Homar şi îşi petrece majoritatea timpului la palat. Nu se deplasează decât însoţit de gărzi de corp, nu are viaţă mondenă şi nu-i frecventează pe străini. În plus, se bucură de încrederea regelui. A-l bănui, echivalează cu o crimă de les-majestate. Atitudinea lui este clar anti-palestiniană. Nu-l văd luându-şi un aliat în persoana lui Ratwa.

— Şi totuşi, oftă Malko.

Doar nu fantomele trăseseră în el, şi nici beduinii.

Terence Ziros îşi exterioriză nervozitatea. Apăsă cu putere şi mina creionului se rupse cu un zgomot sec.

— Ceva se pune la cale, spuse el. Ceva care are legătură cu noi. Totul se petrece sub ochii noştri şi noi nu vedem nimic. Când situaţia va scăpa de sub control, vom suferi cu toţii.

— Dar dacă ambasadorul îl va preveni pe rege, în ciuda consecinţelor?

Terence Ziros ridică ochii spre cer.

— Să-i spună că omul lui de încredere lucrează pe ascuns ca să-l asasineze? Ne va râde în nas sau va cere rechemarea ambasadorului. Fără a-l mai pune la socoteală pe Karak: încă unul care va da foc ambasadei. În plus, dacă de el e vorba, va

înceta orice acţiune pentru un timp, şi ne putem lua adio.

Se lăsă tăcerea.

— Voi merge pe pista Carole, zise Malko. Poate aflu ceva de la ea. Sophia Nazzal a promis şi ea că mă ajută.

— În regulă, spuse Ziros, dar cumpăraţi-vă o armură. Data viitoare nu vor mai rata.

Malko se ridică, pregătindu-se să părăsească biroul, apoi îşi aduse aminte de ceva şi se întoarse:

— Am o idee, spuse el. Este momentul să puneţi la încercare devotamentul bucătarului dumneavoastră.

Ziros se încruntă.

— Vreţi să vă ajut să o găsiţi pe frumoasa Ratwa?

— Exact.

Americanul se îmbufnă.

— Nu ştiu dacă vom reuşi, dar putem încerca. Am să stau de vorbă cu el la prânz. Dacă îl aduc aici, va muri de frică.

În taxiul care îl ducea la hotelul Jordan, Malko încercă în van să pună lucrurile cap la cap. Wadi Karak, consilierul regelui, Ratwa, palestiniana de şoc, trupeşa Carole, cadavrul sărmanei Fawzia, un amalgam din care nu reuşea să priceapă nimic. Cu toate acestea, exista o legătură între acele personaje…

Tensiunea interioară şi un al şaselea simţ îi spuneau că se pregătea ceva extrem de neplăcut, dar ce?

*
* *

Ochii uşor proeminenţi ai lui Ratwa străluceau sălbatic pe sub ochelari.

— Ierusalim, scrâşni ea. Ierusalim! Îţi dai seama, câinele vrea să abandoneze Ierusalimul! Blestemaţi să fie haşemiţii şi slugile lor.

Acelaşi lirism transpus în cuvinte găunoase. Striga atât de tare, încât Rachid se temu să nu fie auzită de servitori. Măcar unul dintre ei lucra pentru poliţia politică. Unchiul lui fusese unul dintre stâlpii regimului şi nu avea rost să dea naştere la cleveteli. O luă pe Ratwa de braţ şi o trase în spatele piscinei. Acolo nu puteau fi văzuţi din casă.

De îndată ce fură departe de privirile servitorilor, Ratwa se lipi de el cu tot corpul, ţinându-l de mijloc. Purta o rochie beduină de culoare maron, extrem de decoltată, prin care se întrezăreau

sânii abundenţi şi agresivi. Cel mai frumos piept din estul Iordanului.

Ratwa îşi apăsă pântecul de trupul lui Rachid:

— Dacă mă ajuţi, murmură ea, voi face tot ce vrei, voi fi sclava ta supusă atâta timp cât vei dori.

Iarăşi lirismul revoluţionar... Rachid remarcase că uneori nimfomania mergea mână în mână cu furia, când era vorba de femei ca Ratwa. Un subiect de dizertaţie foarte interesant: vaginul şi baricadele.

Pe lângă studentele cuminţi de la Berkeley, Ratwa era ca o bombă. Ochii albaştri; uşor adormiţi ai lui Rachid priviră chipul lipsit de graţie. Fără să-şi dea seama, începu să frământe fesele fedaynei. Nu purta nimic pe sub rochia beduină. Femeia nu-l îndepărtă ci se răsuci în aşa fel încât mâna bărbatului să-i cuprindă sexul. Îşi muşcă buzele şi scoase un geamăt răguşit. Ochelarii îi căzură şi ochii părură deodată mai mici.

Pantalonul lui Rachid stătea întins, gata să pocnească. Cu un gest grăbit, Ratwa trase fermoarul şi cu o abilitate de scamator, eliberă membrul lui Rachid. Şi asta făcea parte din revoluţie. Simţea că bărbatul o dorea demult. Dăruindu-se lui, îl lega de cauza pentru care lupta.

— Vino.

Îl sili să se întindă pe iarbă, apoi se aşeză călare pe el. Fără să şovăie prea mult, se lăsă pătrunsă. Rochia largă ascundea totul. Îmbrăţişarea fu scurtă şi violentă. Rachid nu se simţea însă împăcat. Mătuşei lui nu-i plăcea Ratwa şi nu agrea convingerile ei anti-regaliste. În plus, dacă ar fi aflat că îi sedusese nepotul...

Se ridicară repede şi palestiniana îşi culese de jos ochelarii. Pântecul îi era în continuare contractat. Îşi puse în gând să petreacă o noapte întreagă cu acel nătărău, ca să poată profita din plin. În mintea ei, o viaţă sexuală intensă era legată inseparabil de activitatea clandestină. Nu ştia ce îi putea aduce ziua de mâine. Dispunea de corpul ei cu nepăsarea unui bărbat. După ce fedaynii aveau să câştige bătălia, intenţiona să-şi ofere drept răsplată o orgie cu tineri puternici şi fragezi.

Mai înainte de asta, avea lucruri mai importante de făcut.

— Ne vei ajuta, spuse Ratwa pe un ton ferm.

Ochii albaştri ai lui Rachid nici măcar nu clipiră. De când o cunoscuse pe Ratwa, aceasta îi ceruse mai ales bani, vorbindu-i la nesfârşit de combinaţii politice ţesute parcă din fum. Rachid

se simţea diferit de toţi acei grandomani care anunţau fără încetare victorii, dar nu acumulau decât înfrângeri.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă el suspicios.

Ratwa făcu un gest plin de măreţie:

— Nu auzi răpăitul armelor în fiecare seară? Glorioşii noştri fedayni se luptă cu asupritorii haşemiţi.

— Ar face mai bine să lupte împotriva Israelului, mormăi Rachid. În definitiv, toţi suntem arabi…

Ratwa îl apucă de cămaşă şi îl scuturâ.

— Trădătorule! Ştii bine că armata de paiaţe a lui Hussein trage în curajoşii noştri luptători atunci când se întorc după terminarea operaţiunilor! Acum vrea să abandoneze Ierusalimul, perla Iordanului. Nu ţi se pare ceva monstruos?

Rachid Charm clătină molatic din cap. Şederea în Statele Unite îi inoculase un soi de pragmatism.

Palestiniana se aplecă şi îi şopti la ureche:

— A venit timpul să ne debarasăm de tiran.

În privirea albastră a lui Rachid luci o undă de interes.

— Vreţi să-l ucideţi?

Palestiniana dădu din cap cu gravitate.

— Da.

Începea să devină interesant. De fapt, nu-i păsa de Ierusalim. În schimb, statul feudal instaurat de regele Hussein îl dezgusta profund. Se simţea rupt de familia lui burgheză şi mult mai apropiat de fedaynii care cereau un stat palestinian democratic.

Fusese de acord cu deturnările de avioane şi vibrase de speranţă atunci când fedaynii făcuseră legea la Amman. Mai apoi, totul se pierduse în dezordine şi anarhie. Armata regală preluase controlul şi fedaynii se întorseseră la clandestinitate.

Lichidarea lui Hussein era o faptă de arme despre care ar fi vorbit întreaga lume în caz de reuşită. La ultima tentativă, Cherif Nasser, unchiul regelui, un adevărat colos, îi secerase pe agresori cu mitraliera în plină stradă. Deplasările regelui erau rapide şi fără orar precis. Fedaynii nu se prea pricepeau la organizare, iar beduinii din suita lui Hussein nu puteau fi cumpăraţi…

Un atentat cerea o pregătire serioasă…

— Cum veţi proceda? întrebă el.

Ratwa se închise în ea ca o stridie.

— Îţi voi spune mai târziu. Ţie ţi-am rezervat rolul cel mai

periculos, dar şi cel mai glorios. Eşti gata să tragi asupra regelui pentru salvarea Ierusalimului?

Ierusalimul era floare la ureche, dar lichidarea lui Hussein i-ar fi făcut pe fedayni să ridice din nou capul…

— Mă mai gândesc, spuse el prudent. Totul trebuie să fie însă foarte bine organizat.

Ratwa îl fixă cu o privire arzătoare, dar în sinea ei era decepţionată. Avea absolută nevoie de Rachid. Nici, unul dintre ei nu avea atâta sânge rece şi atâta îndemânare. În plus, era un tip corect. Nu vorbea şi nu dădea niciodată înapoi.

— Îţi dau de ştire în câteva zile, spuse ea. De acum încolo, rămâi la Amman. Allah să fie cu tine.

Complet ateu, Rachid nu făcu nicio remarcă. Tot acel circ cu iz folcloric îl agasa, dar lucrurile păreau serioase. Ratwa avea reputaţia unei femei curajoase şi fanatice, în ciuda lirismului şi a cuvintelor bombastice.

Tânăra respiră adânc. La urma urmei, poate că băiatul avea să devină celebru…

*

* *

Vocea lui Carole era rece şi distantă.

— Nu am timp astă-seară.

Malko strânse din dinţi. Avea impresia că cineva îi sufla răspunsurile tinerei englezoaice. Adoptă un ton vesel şi întrebă:

— N-aţi vrea să mergem la Sport-City mâine la prânz să mâncăm puţin caviar?

Tăcere, apoi se auzi vocea lui Carole, la fel de evazivă şi de reţinută:

— Nu ştiu, dar nu cred. Nu am timp să mă întâlnesc cu dumneavoastră în zilele următoare.

Malko nu îndrăznea să-i aducă aminte de discuţia avută mai înainte. Nu voia să piardă partida atât de uşor.

— Vă sun mâine, îi spuse el.

Carole deja închisese.

Straniu, straniu…

Malko se duse la bar şi comandă un „acir-lemon”. Avea un chef nebun să se ducă în Kutheir Street să vadă ce se petrecea de fapt.

Se abţinu şi se hotărî să aştepte întâlnirea cu bucătarul. Pe

Carole ştia de unde să o ia. Dacă precipita lucrurile, putea să piardă tot.

*
* *

— În weekend? Oh, da, ar fi minunat!

Carole gungurea de bucurie. Cel care îi făcuse propunerea se umfla şi el în pene pentru o asemenea cucerire.

Fata purta o rochie dintr-o ţesătură argintie, din care s-ar fi putut croi două batiste.

Sânii dezgoliţi până la areole ţâşneau victorioşi din decolteu, iar picioarele lungi şi bronzate, dezvelite până la baza coapselor, făceau deliciul elitei din Amman.

Cu fericirea egoistă a proprietarului întipărită pe chip, Franco Juarez le mângâia uşor cu privirea. Întors cu spatele, colonelul Gorgour trăgea cu urechea: încă o pacoste.

De la începutul seratei, spaniolul nu o scăpase din ochi pe Carole. Fata era la al cincilea pahar de whisky şi vorbea mult prea tare. În schimb, privirile pe care i le arunca ataşatului militar spaniol erau lipsite de echivoc: murea de poftă să-l vadă în patul ei pe acel bărbat tânăr, brunet, distins şi elegant.

Khamis Gorgour se îmbolnăvise de necaz.

Mai mult, imbecilul voia să o ducă la Akaba, la 350 de kilometri de Amman! Dacă Wadi Karak afla de escapadă, ar fi repudiat-o imediat, compromiţând totul.

Sigur că îi putea interzice lui Carole să plece cu acel hidalgo, dar exista un risc. Din punct de vedere psihologic, englezoaica ajunsese la limită. Dacă se apuca să-i povestească totul lui Wadi, era şi mai rău. Trebuia să acţioneze pe altă parte, încercând cu tact să-l descurajeze pe spaniol în încercarea de a se ocupa de Carole.

Ţeapăn ca un băţ, în uniformă de gală, colonelul Gorgour se uita la invitaţii generalului Chakri cu o privire morocănoasă. Serata oficială şi mondenă era dată în cinstea sosirii la Amman a celor două Boeing-uri nou nouţe ale Companiei ALIA... Toată lumea bună din Amman era acolo, împreună cu cele paisprezece stewardese de toate naţionalităţile, reprezentând vreo şase servicii de informaţii. Nu doar Intelligence Service avea idei.

Colonelul tremura de nervi. Nu voia să o scape din ochi pe Carole, dar existau alte pericole care trebuiau eliminate...

Când îşi aducea aminte de Ratwa, simţea cum i se trezesc la viaţă instinctele ucigaşe.

Atâta pregătire ca să rateze un bărbat singur, atras într-un loc pustiu! Şi mai voiau să declanşeze un al doilea Vietnam…

Un amănunt minor, şi CIA intrase în alertă. Nu o putea ţine pe Carole sub controlul lui la nesfârşit. Avea nevoie de încă o săptămână, dar fiecare oră reprezenta un pericol mortal. Dacă englezoaica îi povestea totul agentului CIA, trebuia să renunţe la plan şi să suporte consecinţele unei asemenea decizii…

Ca să se calmeze, colonelul luă de pe o tavă un pahar de J & B şi îl goli dintr-o înghiţitură. Alcoolul îi mai schimbă starea de spirit. Trebuia să se ocupe personal de cel care îl stânjenea. Din fericire, era mult mai eficace decât fedaynii.

— Ce se mai aude cu blindatele, colonele?

Khamis Gorgour schiţă un surâs silit: cel care îl întrebase era directorul aviaţiei civile, un palestinian afabil şi mustăcios, cu o burtă impresionantă şi care prefira printre degetele groase un şirag de mătănii din ambră.

— Antrenamentul continuă, zise Gorgour.

O supraveghea în continuare pe Carole cu coada ochiului. Numai după ce aceasta avea să se ducă la culcare – fără Rudolf Valentino al ei – putea să se îndrepte spre tabăra Wardate.

*

* *

Fouad îl privea pe Malko respectuos şi puţin temător. Avea un chip plăcut, ochi sinceri şi dinţi strălucitori. În plus, îi era profund recunoscător lui Terence Ziros.

— Voi încerca domnule, spuse el, dar este periculos pentru domnul…

Domnul era Malko.

Acesta surâse. Nu putea fi mai rău decât întâlnirea cu Ratwa.

— Vreau doar să aflu unde se ascunde, explică el. După aceea mă descurc singur.

Fouad păru să răsufle uşurat auzind precizarea. Nu se simţea în largul lui la ambasadă, stând în picioare ca la interogatoriu, deşi consilierul îi oferise un scaun.

— Când putem pleca?

— Mâine seară.

— Unde ne întâlnim?

Din nou, palestinianul păru înfricoşat, apoi chipul i se lumină:

— Ştiţi unde este restaurantul Jordan, pe King Fayçal Street? La parter se află o patiserie. Vă aştept acolo pe la nouă. Nu mă abordaţi, doar urmaţi-mă. După ce părăsim centrul, putem fi văzuţi împreună.

Era un om prudent.

— De acord, zise Malko, vă aştept la ora nouă.

Fouad se înclină adânc şi ieşi mergând cu spatele. Cei 3000 de dolari primiţi de la Ziros erau o bună investiţie. Americanul îl aşteptă să iasă, apoi spuse:

— E un tip de treabă. Nu vă va trage pe sfoară, dar veţi fi totuşi în pericol. Nu uitaţi că Ratwa este în elementul ei acolo sus. Dacă vrea să vă lichideze, nimeni nu va ridica un deget să vă apere...

Malko îşi scoase ochelarii cu lentile întunecate.

— Mă îndoiesc.

— Şi Carole?

— Parcă mă lovesc de un zid. Nu vrea să mă vadă. Cineva i-a interzis, probabil Wadi Karak. Se teme să nu-şi piardă pâinea, sau poate e vorba de altceva. Cu toate acestea, nu era la curent cu moartea lui Fawzia...

Ziros desena avioane.

— Dacă am şti de ce îl apără Ratwa pe Wadi Karak, unul dintre duşmanii ei de temut, am face un pas uriaş înainte...

— Din acest motiv mă duc în tabăra Wardate, zise Malko resemnat. Sper să mă întorc viu de acolo şi să aflu câte ceva.

Terence Ziros se ridică şi îl bătu amical pe umăr:

— Nu vă faceţi griji. Contaţi pe mine, am să vă trimit flori...

— Şi Leoaica?

— Nicio veste. Sper să nu ne păcălească şi ea. Ştiţi doar că o nenorocire nu vine niciodată singură.

Capitolul VIII

Franco Juarez îşi înnodă fluierând fularul de mătase şi se privi în oglindă. Era cel mai elegant diplomat din Amman. Părul negru corb pieptănat impecabil într-o parte, chipul frumos de hidalgo

sigur pe sine, înălţimea de 1,81 m şi Mustang-ul îl făceau să fie vedeta oraşului. Toate femeile infidele şi nu prea bătrâne trecuseră prin apartamentul micuţ şi luxos, aflat la doi paşi de ambasadă.

Le trata cum se cuvine, alternând ardoarea castiliană cu şampania franţuzească.

Din nefericire, nu avea prea mult de ales la Amman. Ultima favorită – sau mai degrabă soţul ei – fusese mutată la Cairo şi timp de câteva zile Franco, muncit de gânduri negre, fusese gata să se înfrupte din graţiile tinerelor arăboaice. În definitiv, celebrul colonel Lawrence practicase şi el acest sport local şi îi mersese destul de bine…

Ambiţiile lui Franco erau mult mai limitate: dorea să-şi însenineze şederea la Amman cu câteva cuceriri agreabile şi apoi să se întoarcă la Madrid, la maşina lui Lamborghini şi la fermecătoarele debutante, cu o aureolă de erou exotic şi cu amintirea mirosului de nisip cald de la Wadi-Rum.

De când o întâlnise pe Carole la cocteilul dat de ALIA, viaţa sa se schimbase. Chiar şi la Madrid, o asemenea creatură ar fi surclasat debutantele lipsite de sensibilitate de atâta apă sfinţită şi cântece bisericeşti. Pentru prima oară în viaţă. Franco se comportase ca un prost crescut: o acaparase toată seara, păzind-o cu vigilenţă.

De atunci se mai văzuseră şi luaseră masa la sinistrul restaurant de la Sport-City. Mâncaseră un munte de caviar şi băuseră un râu de vodcă. Seara, spaniolul o dusese la prietenul său Pepe, la pivniţele de la Villa Rosaq, singurul loc din Amman unde se putea dansa. Nu erau decât ei şi se refugiaseră în colţul cel mai întunecat. A dansa un slow cu Carole reprezentase piatra de încercare a carierei lui de diplomat. Carole se comporta cu o fermecătoare lipsă de pudoare, aidoma unei maimuţe.

Nu făcuseră dragoste pentru că ea nu voia să doarmă prin străini şi refuzase să-l ducă la ea acasă. Se mângâiaseră îndelung în Mustang, ca nişte liceeni, şi într-un final, scoţând o eşarfă de mătase din poşetă, Carole se milostivise de el.

La gândul clipelor petrecute cu ea, fruntea lui Franco încă mai era acoperită cu sudoare. Din nefericire, nu transpira de ruşine… O sunase de mai multe ori şi îi amintise de weekendul de la Akaba. Carole îşi arătase de fiecare dată entuziasmul. Trei

zile la rând nu o văzuse, obligat să-l cocoloşească pe omologul lui la Cairo, venit în vizită la Amman. Un colonel sever, în ochii căruia o creatură de felul lui Carole nu merita decât o singură soartă: rugul.

În sfârşit, pleca. Era joi, prima zi a weekend-ului iordanian. Ambasadorul, înţelegător, îi dăduse voie lui Franco să profite. Avea la dispoziţie patru zile să se bucure de Carole.

Cineva bătu la uşă. Franco îl auzi pe valet deschizând, apoi îi fu anunţată vizita ambasadorului. Se grăbi să-l întâmpine. Acesta îl privea cu o expresie ambiguă întipărită pe chip.

— Măi să fie… Gata de aventură.

Franco râse nervos. Era nebun de bucurie. Nu avea de gând să aştepte până la Akaba. De la Ma'an drumul era pustiu, iar deşertul de la Wadi-Rum era destul de primitor.

— Plec imediat, excelenţă, spuse el.

Ambasadorul surâse.

— Ei bine, vă urez noroc. Astă-seară sunt obligat să mă duc la un cocteil monden şi plicticos. Gândiţi-vă la mine. Bună seara.

Rămas singur, Franco se privi încă o dată în oglindă apoi ridică receptorul ca să o anunţe pe Carole că vine să o ia cu maşina.

Telefonul sună de mai multe ori. Franco simţi cum i se spulberă toată bucuria. Nu era posibil! Ar fi plâns de furie şi de ciudă. Îl uitase sau se răzgândise. În momentul în care se pregătea să închidă, fata răspunse. La început, nu-i recunoscuse vocea. Era joasă, tremurătoare, schimbându-şi brusc tonalitatea. Dădea impresia că nu se poate controla.

Franco însă nu mai stătu să o asculte.

— Vin! spuse el. Sunteţi gata?

Urmă o lungă tăcere, apoi Carole răspunse cu o voce abia auzită:

— Nu, vă rog să nu veniţi.

Franco fu gata să scape o înjurătură, apoi se agăţă de o ultimă speranţă.

— Nu sunteţi gata? întrebă el cu o veselie silită.

Din nou tăcere, apoi Carole răspunse tărăgănând cuvintele de parcă cineva i-ar fi dictat ce să spună:

— Sunt obosită. Nu vreau să merg cu dumneavoastră.

În alte circumstanţe, Franco n-ar fi comentat, dar Carole era prea frumoasă şi deja îi dăduse papucii amantei oficiale,

nevasta consilierului cultural australian.

— Imposibil, totul e pregătit, am reţinut camera la hotelul din Akaba.

Slabe justificări. Nu fusese niciodată mai vexat sau mai frustrat. Revedea mâna lui Carole mângâindu-l în Mustang, îi simţea vârful degetelor şi fineţea pielii. O dorea cu orice preţ.

— Vin la dumneavoastră imediat, spuse el.

Mai avu timp să audă strigătul lui Carole înainte de a întrerupe legătura.

— Nu, nu! Staţi acolo.

Tonul era atât de disperat de o asemenea violenţă, încât fu tentat să se supună. Dorinţa fu însă mai puternică. Probabil că băuse sau era într-o pasă proastă, dar el ştia să o facă să-şi schimbe starea de spirit. Înhăţă cheile Mustang-ului de pe comodă şi trânti uşa. Valiza era deja în portbagaj; se lăsase noaptea, deşi nu era decât ora şapte.

*

* *

În momentul în care auzi explozia, Franco era cu mâna pe broasca portierei. Văzu o flacără portocalie venind dinspre drumul care se înfunda dar nu avu timp să-i fie frică.

Racheta explodă sub aripa din faţă a Mustang-ului, dezbrăcându-l pur şi simplu pe tânărul spaniol. Corpul îi fu proiectat la distanţă, izbindu-se de uşa garajului. Piciorul drept îi rămase înţepenit sub maşină. Din chipul frumos îi fu smulsă o bucată care ateriză pe trotuarul opus.

Auzind explozia, ambasadorul ieşi alergând din casă. Imediat văzu Mustang-ul fumegând şi corpul însângerat al lui Franco.

Strigă prin uşa deschisă:

— Repede, sunaţi la spitalul italian să trimită o ambulanţă.

Îngenunche lângă consilierul militar, şi pricepu imediat că nu mai era nimic de făcut. Sângele ţâşnea în jeturi din rana îngrozitoare. Toracele era înfundat şi partea dreaptă a feţei lipsea cu desăvârşire. Franco horcăia, în agonie. Îi strânse mâna ambasadorului şi murmură:

— Mă doare, mă doare, faceţi-mi o injecţie.

Spaniolul încercă să ridice capul. Nu se gândise la niciun pericol. Strada era liniştită. Auzind zgomotul rachetei toată lumea se refugiase în case. Ce rost avea agresiunea, şi mai ales

la o asemenea oră? Întreg Amman-ul cunoştea Mustang-ul: era unic. Se ştia că aparţinea unui diplomat neutru... De neînţeles.

După câteva convulsii, tânărul îi muri în braţe. Mustang-ul ardea încetişor, răspândind un miros greţos de cauciuc ars.

Apăru un Land-Rover al poliţiei militare, cu mitralierele în poziţie de tragere, gata, gata să-l împuşte pe ambasador. Beduinii săriră din maşină şi o luară la fugă pe străduţa înfundată.

*

* *

Carole suspina convulsiv. Colonelul Gorgour fuma impasibil, într-un colţ al camerei. Nu-şi exterioriza furia. Fata îi făcuse numai probleme. Ce tâmpită, să accepte invitaţia pentru weekend.

Eliminarea lui Franco era indispensabilă. Era absolut necesar ca englezoaica să rămână la Amman lângă Wadi Karak. Mâna dreaptă i se juca în buzunar cu minusculul aparat de emisie prin care comandase în arabă moartea lui Franco, sub privirile fetei.

Privirea lui Carole oglindea o frică animală, viscerală. Părea ca hipnotizată de un şarpe. De acum în colo avea să se supună orbeşte.

Cerchezul auzi sirena unei ambulanţe. Măcar o dată, fedaynii nu se eschivaseră.

Ratwa dispunea de un nucleu de duri. Trebuia ceva curaj ca să tragi o rachetă chiar în djebelul Amman.

Capitolul IX

Prin uşa deschisă. Malko vedea scara care deservea restaurantul de la subsol şi maldărele de prăjituri multicolore ale magazinului de la parter. Restaurantul Jordan era pustiu, dar la patiserie era mare aglomeraţie. Aproape în fiecare clipă intra cineva să cumpere o prăjitură. Malko îşi lungea gâtul după fiecare: Fouad, bucătarul lui Terence Ziros era în întârziere. Ultimele două zile trecuseră foarte repede, aducând cu ele un nou mister: moartea ataşatului militar al Spaniei. Malko se

întrebă dacă exista vreo legătură între asasinat şi afacerea de care se ocupa. Fouad era ultima lui şansă. Carole nu dăduse niciun semn de viaţă. Nu o putea găsi nici la telefon.

Bucătarul întârziase o jumătate de oră. Spera să nu se fi răzgândit.

Malko împinse farfuria cu puiul fript în ulei. Carnea era tare iar uleiul rânced. Denumirea locală a mâncării era Moussaranh şi era infectă. Pasărea, avea ca garnitură un soi de friganele îmbibate în ulei. Aperitivele erau şi ele de proastă calitate: veşnicul piure de mazăre, greţos şi uleios. Nu avea nici măcar condimente. O jale. Berea locală era departe de Heineken…

În restaurantul de la Jordan, singurul client era Malko. Un ospătar jegos îl aştepta să termine masa, dornic să meargă mai repede la culcare. Localul din faţă, Ali Baba, nici măcar nu ţinea deschis seara. Dacă n-ar fi fost patiseria, la fel ar fi procedat şi patronul restaurantului Jordan. La ce bun să ţină deschis? De când cu războiul civil, oamenii nu mai ieşeau din casă seara.

Malko tresări: în prăvălie intrase un bărbat. Nu-i vedea decât spatele. Silueta semăna cu cea a lui Fouad. Când îi văzu faţa îşi dădu seama că nu era bucătarul lui Terence Ziros. Neonul care se reflecta pe pereţii verzi începuse să-l deprime. Nicio maşină nu trecea pe King Fayçal Street. Zări fugitiv o patrulă mixtă, un fedayn purtând kouffieh şi un soldat al armatei regale, care măsurau cu paşi mari trotuarul, afişând un aer nonşalant. Una dintre contradicţiile din viaţa Aromânului, rezultat al nenumăratelor armistiţii încălcate înainte de a se fi uscat cerneala pe hârtie.

Asta era Iordania.

Un Land-Rover opri în faţa restaurantului în scrâşnet de frâne. Un ofiţer al poliţiei militare, purtând o uniformă albastră intră în magazin, urmat de doi soldaţi cu caschete ţuguiate.

Îl apostrofă pe cel de la tejghea. Malko simţi instantaneu pericolul. Se întoarse. Doi lucrători îmbrăcaţi în alb se postară în faţa singurei uşi, care dădea spre bucătărie. Mascându-şi temerile, bău din bere. Sus în magazin avea loc o discuţie animată între ofiţer şi negustorul de prăjituri.

Ofiţerul apăru în susul scării, mătură sala cu privirea şi începu să coboare, fixându-l pe Malko.

Acesta nu schiţă niciun gest.

Iordanianul, un tip de 1,90 m cu o mustaţă groasă şi cu mâna

pe patul pistolului, se postă în faţa mesei.

— Actele dumneavoastră, ceru el în engleză pe un ton dezagreabil..

Malko ridică spre el ochii aurii şi liniştiţi.

— De ce?

Ofiţerul se încruntă.

— Refuzaţi?

— Nu văd de ce îmi cereţi actele, răspunse calm Malko. Sunt turist şi tocmai iau masa.

Iordanianul rânji dispreţuitor:

— Nu sunteţi un turist obişnuit. Sunteţi spion israelian.

Asta era. O nouă lovitură venită din necunoscut. Cum îl găsiseră? Îşi aduse aminte brusc că lăsase un mesaj la recepţie, spunând unde voia să cineze, pentru Carole sau pentru Sophia. Simţi deodată greutatea pistolului extraplat de la brâu. Ar fi trebuit să se debaraseze de el. Un grup de lucrători privea cu teamă scena, din patiserie, pentru că cei doi soldaţi baraseră intrarea.

Malko se sili să surâdă:

— E ridicol. Dacă mă însoţiţi la hotel, veţi vedea că toate actele mele sunt în ordine. Nu am nicio legătură cu Israelul...

Ofiţerul îl fulgeră cu privirea:

— Minţiţi. Sunteţi spion. Am găsit în camera dumneavoastră un aparat de emisie clandestin şi informaţii militare confidenţiale.

Situaţia se deteriora. Malko fu gata să protesteze dar de gândi la bucătarul palestinian. Dacă l-ar fi prins şi pe el, lucrurile nu s-ar fi clarificat, dimpotrivă.

Trebuia să scape cu orice preţ. Se ridică şi calm, îl măsură pe ofiţer cu o privire rece, care descuraja orice familiaritate.

— Vă urmez. Cer să fiu confruntat cu persoana care m-a denunţat.

Fulgerător, îi venise o idee: dacă fusese denunţat de cineva, acela nu putea fi decât misteriosul trădător din anturajul regal, probabil Wadi Karak. Toate se legau.

Fără să răspundă, ofiţerul îl luă de braţ şi îl trase spre ieşire.

Malko se degajă ferm, cuprins de o nelinişte subită.

— Aveţi mandat de arestare?

Celălalt ridică furios din umeri.

— Nu am nevoie de mandat pentru spioni. V-am spus că am

primit ordin.

— Cine v-a dat acest ordin? spuse rece Malko.

O fracţiune de secundă, crezu că ofiţerul avea să-i răspundă, dar iordanianul se dădu înapoi şi scoase pe jumătate Coltul 38 din toc.

— Veniţi sau nu?

Lui Malko îi fu frică. Mirosea de la o poştă a lichidare discretă, sub acoperirea ordinelor venite de sus. Împuşcat în cursul unei tentative de evadare. Un mormânt în plus în cimitirul spionilor merituoşi.

Situaţia se agrava. Malko se întoarse şi chemă ospătarul. Cel puţin să nu lase în urmă datorii. Nota de plată era pregătită. Puse un dinar pe masă şi se ridică.

— Pot să telefonez la ambasadă?

— Nu.

Era din ce în ce mai rău. Malko nu avea chef să plece. Cu atât mai rău pentru bucătar.

Se uită spre patiserie: soldaţii cu caschete ţuguiate priveau cu nesaţ prăjiturile cu fistic.

— Ridicaţi mâinile.

Scosese deja pistolul, un Colt 38 automat.

Iordanianul îl percheziţiona superficial.

Chicotind de bucurie, îl uşură de Malko de pistolul extraplat şi i-l flutură pe la nas:

— Tot mai negaţi că sunteţi spion?

Malko replică rece:

— În acest caz, ar trebui să-l arestaţi şi pe ambasadorul Statelor Unite pentru că are o mitralieră. Cu siguranţă că e spion...

Iordanianului nu-i păsa de ambasador. Puse pistolul lui Malko în buzunar.

— Sunteţi spion, repetă el parcă pentru a se convinge pe sine.

Malko lăsase braţele jos şi se îndrepta fără grabă spre patiserie. Căuta cu disperare o soluţie pentru a scăpa de arestare.

— Nu încercaţi să fugiţi!

Malko simţi cum i se contractă muşchii spatelui. Iordanianul era capabil să tragă. Totul depindea de ordinele pe care le primise.

O luă la goană pe scări urcând treptele câte patru. Ofiţerul

dădu buzna după el. Surprinşi, cei doi soldaţi lăsară baltă fisticul şi se proţăpiră în faţa lui Malko.

Acesta făcu o eschivă scurtă şi se ascunse după tejgheaua plină de prăjituri. Dacă reuşea să fugă, intenţiona să ajungă la Terence Ziros sau la Sophia Nazzal. Pe urmă, avea să vadă.

Apucă o tavă imensă cu prăjituri cu fistic şi o aruncă asupra soldaţilor, apoi sări peste tejghea şi dădu buzna afară. Cei trei beduini care somnolau în Land-Rover nu avură timp să reacţioneze. Alergând ca un bezmetic, Malko traversă King Fayçal Street îndreptându-se spre Khadyam Road.

În spatele lui se auzi un fluierat. Strada era pustie. Pe Khadyam Road erau deschise doar câteva bistrouri care serveau şaorma. Ezită înainte de a se ascunde într-un magazin complet distrus, dar se răzgândi pentru că nu avea ieşire. Auzi clănţănitul chiulasei unei mitraliere de calibru 30, urmat de un strigăt aspru. Automat, se aruncă pe burtă pe asfaltul din spatele platoului central, chiar în momentul în care o rafală lungă smulse bucăţi de gudron din locul în care tocmai se aflase. Se rostogoli şi ajunse pe trotuar. Zări în faţă o străduţă întunecată şi se repezi într-acolo.

După zece metri se lovi de o scară urcând spre colină. Malko tropăi pe treptele negre şi murdare. Dinspre King Faysal Street se auzeau strigăte şi chemări.

Scara se sfârşea în faţa unei uşi de lemn. Malko încercă să o deschidă. Era încuiată. O voce de bărbat strigă la intrarea în fundătură. Malko se lipi de trepte şi procedă înţelept: o rafală făcu ţăndări lemnul de deasupra capului lui.

Beduinii nu aveau simţul nuanţelor.

— Predaţi-vă, strigă în engleză ofiţerul iordanian.

Nu avea rost să se lase ucis.. Malko strigă din toate puterile:

— Nu trageţi!

Cu pistolul în mână, ofiţerul iordanian înaintă cu precauţie în fundătură. Malko se ridică şi se îndreptă spre el cu mâinile pe cap. O poziţie lipsită de demnitate pentru o Alteţă Serenissimă, dar arabii aveau o vorbă: Mai bine un câine viu decât un leu mort. Iordanianul se năpusti asupra lui şi îi înfipse ţeava Coltului în stomac. Spumega de furie:

— Spion împuţit, vei fi împuşcat!

Beduinii se apropiaseră şi ei, cu degetele pe trăgaciul puştilor de asalt, vizibil dornici să-l transforme pe Malko în ţintă de tir.

Nu găseau în fiecare zi un spion israelian pe străzile din Amman… Ofiţerul îl împinse pe Malko spre King Fayçal Street. Restaurantul Jordan lăsase obloanele. Malko fu îmbrâncit fără menajamente în Land-Rover şi doi beduini se aşezară practic peste el.

Vehiculul vină şi căpitanul urlă un ordin:

„Foundouk Abu Nuwar!”

Hotelul Abu Nuwar, aşa cum era supranumit în derâdere Centrul de interogatorii al spionilor regali… Clădirea verzuie, ulta-modernă, cu şase etaje de celule cu ferestre minuscule şi pivniţe pentru interogatorii, pe care Malko o zărise în ziua sosirii sale.

Unul dintre cele mai moderne imobile din Amman. Mândria Serviciului de Securitate Militară, Dai’rat Al Amin Al A’Am. Mult mai elegant decât la Intercontinental, deşi în mod evident serviciul lăsa de dorit, mai ales pentru un presupus spion israelian.

Căpitanul se întoarse spre Malko, privindu-l chiorâş.

— Te vom face să mărturiseşti, spuse el într-o engleză stricată.

Nenorocirea era că Malko nu avea nimic de mărturisit.

*

* *

Bărbatul era fascinant de frumos. Sosia lui Omar Sharif, cu un aer sălbatic. Purta uniforma armatei iordaniene, fără insignă de grad. Avea chipul oacheş şi în ochii uşor înfundaţi şi limpezi lucea ceva neliniştitor. Era înalt, aproape deşirat şi vorbea perfect engleza. Stătuse trei ore în faţa lui Malko şi expresia nu i se schimbase: dură, distantă, ameninţătoare. Fuma fără încetare nişte ţigări indigene pe care le scotea dintr-un pachet pus pe masa din faţa lui.

Camera nu avea nici o altă deschizătură în afară de uşă. Cu excepţia mesei şi a scaunului ofiţerului, în încăpere nu era decât un fotoliu de fier, de care era legat Malko.

— În ce scop aţi venit în Iordania?

Pentru a treizecea oară, ofiţerul repeta întrebarea pe acelaşi ton egal.

Malko oftă:

— V-am spus. Am fost însărcinat de un grup financiar

american să prospectez posibilităţile turistice ale Iordaniei. Internaţional Fund Development are sediul social la Denver, în Colorado. E uşor de verificat.

Omisese să spună că fundaţia aparţinea în mod legal de Central Intelligence Agency, dar ofiţerul iordanian nu era obligat să ştie acest lucru. De altfel, se părea că nu-i pasă.

Iordanianul întinse mâna spre masă:

— Şi asta?

„Asta" era un mic emiţător-receptor de fabricaţie japoneză, nu mai mare decât o carte, cu antena întinsă, şi o butelie de deodorant Narta. Din ea fusese scos lichidul şi înlocuit cu două foi de hârtie. Ofiţerul le despături şi i le flutură lui Malko prin faţă.

— Din raţiuni turistice aţi întocmit lista unităţilor de blindate iordaniene, împreună cu necesarul de muniţii şi combustibil? întrebă el ironic.

Cine v-a comunicat aceste informaţii? Dacă mărturisiţi, vom ţine seama de asta. Nu poate fi decât un ofiţer superior. Este şi mai vinovat decât dumneavoastră.

Malko respiră adânc:

— V-am spus deja că nu am văzut până acum acest aparat şi nici aceste documente.

— Erau în camera dumneavoastră, ascunse în spatele lavaboului din baie.

— Cineva le-a pus acolo ca să mă acuze. Probabil persoana care m-a denunţat.

— De ce v-ar fi denunţat? întrebă mieros iordanianul Aveţi duşmani în această ţară?

Malko nu răspunse. Dacă spunea adevărul, întreg planul elaborat de CIA se ducea de râpă. Acum era sigur că cel care pusese la cale arestarea lui era cel care complota pentru a-l asasina pe rege. Trebuia însă să iasă din acea situaţie fără să vorbească.

— Nu ştiu nimic, spuse el. Vreau să vorbesc cu cineva de la Consulatul american. Nu înţeleg nimic din povestea asta…

Frumosul iordanian clătină din cap, sincer dezolat.

Arătă cu degetul un alt obiect de pe masă:

— Şi ăsta? Vi l-a strecurat cineva la brâu fără să vă daţi seama?

Era pistolul extraplat al lui Malko. Interesat, ofiţerul îl întoarse

pe toate părţile.

— Mi-a fost împrumutat de cineva.

— Curios că nu are nicio marcă, remarcă iordanianul... Este foarte uşor, chiulasa e din titan, nu-i aşa? Ştiţi că în această ţară e interzis să purtaţi armă?

Lucru de mirare, atâta timp cât mitraliera uşoară era singurul instrument de dialog în relaţia fedayni-armata regală. Ofiţerul putea concura cu succes la acordarea unui Oscar pentru umor negru.

— Nu ştiam de această interdicţie, zise Malko.

Ofiţerul puse pistolul pe masă.

— Modul în care vă apăraţi e jalnic şi grotesc, remarcă el.

Îl fixă pe prizonier fără să spună nimic. Malko simţi un fior rece în spate. Nu era vorba de isteria xenofobă a irakienilor, ci avea de a face cu un profesionist care nu se grăbea şi acţiona fără brutalitate inutilă: nu fusese încă atins.

— Minţiţi, repetă iordanianul. Sunteţi un spion evreu. De altfel, aţi fost denunţat.

Malko profită de ocazie:

— De cine? Confruntaţi-mă cu el.

Pentru prima oară, ofiţerul îşi arătă dinţii strălucitor de albi într-un surâs de fiară.

— Nu mă luaţi drept un imbecil. Pentru ultima oară, nu vreţi să vorbiţi?

Malko simţi nişte furnicături dezagreabile pe spatele mâinilor. Frica fizică. Nu se putea aştepta la niciun ajutor. Era în mâinile autorităţilor legale dintr-o ţară independentă, care îl acuzau de spionaj. Aveau şi probe. Orice presiuni făcute de CIA se opreau la porţile hotelului Abu Nuwar.

Naţiunile tinere sunt foarte susceptibile...

Îi luaseră ceasul, dar calculă că probabil trecuse cu puţin miezul nopţii.

Noaptea era lungă. Se auzi o bătaie în uşă. Intră un beduin care aduse o ceaşcă de cafea turcească. Ofiţerul o bău şi îi dădu ceaşca înapoi, apoi se întoarse spre Malko.

— Rău faceţi că nu mărturisiţi.

Malko ezită o fracţiune de secundă înainte de a răspunde. Nu avea de ales decât să aibă încredere în steaua lui.

— Nu am nimic de spus.

Ofiţerul se ridică.

— Asta rămâne de văzut.

Capitolul X

Terence Ziros dormea cu pumnii strânşi. La un moment dat, subconştientul îl avertiză de existenţa unui zgomot neobişnuit. Nu erau rafale. Cu astea se obişnuise. Americanul se trezi tresărind şi se ridică în capul oaselor fără să aprindă lumina. Se culcase foarte devreme, epuizat de o serie de întâlniri.

La început nu simţi nimic neobişnuit, apoi loviturile în poarta de fier a vilei îi ajunseră la ureche.

Se ridică, îşi puse un halat şi ciuli urechea, sprijinindu-se de fereastră. Loviturile continuau. De când îşi expediase familia la Beirut, ca majoritatea membrilor ambasadei SUA, rămăsese singur în vilă. Servitorii dormeau în oraş, în magherniţele lor.

Loviturile îl îngrijorau. La acea oră doar fedaynii sau armata se plimbau pe străzile din Amman. Vru să se întoarcă în pat dar curiozitatea fu mai puternică. Fără să aprindă lumina, se duse în birou şi luă mitraliera Beretta – la fel cu cea a ambasadorului – o armă şi ieşi pe uşa din spate.

Ajunse la poartă fără să facă zgomot. Bătăile continuau, discrete şi insistente. Ziros ciuli intrigat urechea, apoi se lipi de zid, cu mitraliera în poziţie de tragere şi întrebă:

— Cine e acolo?

În caz că s-ar fi tras prin poartă, ar fi fost la adăpost şi ar fi putut riposta. Pentru că nu luase o asemenea precauţie necesară, predecesorul său la Amman încasase un încărcător complet de Kalaşnikov în pântec, fără să se ştie vreodată cine apăsase pe trăgaci.

— Eu sunt, Fouad!

Terence Ziros tresări recunoscând vocea bucătarului. Ce căuta acolo, când trebuia să fie cu Malko în tabăra Wardate?

Se temea de o capcană.

— Eşti singur?

— Da. Deschideţi repede, domnule Ziros.

Vocea era înfricoşată. Americanul răsuci uşor cheia şi se dădu înapoi, în umbra zidului. Cu un pistol în ceafă, majoritatea

oamenilor sunt capabili de orice josnicie.

Fouad se strecură în grădină şi închise poarta. Era singur. Văzu ţeava armei îndreptate spre el şi surâse:

— Sunteţi prudent, domnule Ziros.

La Amman, prudenţa era considerată o adevărată virtute.

Cei doi intrară în casă. Ajuns într-un loc sigur, Fouad spuse dintr-o suflare:

— Prietenul dumneavoastră a fost arestat de poliţia militară, chiar înainte să ne întâlnim. Am văzut Land-Roverul cu beduini şi m-am temut. După aceea au răscolit cartierul. M-am ascuns şi am venit să vă anunţ. L-au luat cu ei.

Poate că e mort…

Ziros lăsă jos mitraliera. De ce oare îl arestaseră pe Malko?

Mirosea a corupţie şi a maşinaţiune locală.

— Mulţumesc, spuse el. Rămâi să dormi aici, e prea periculos să pleci acasă. Beduinii te-ar aresta.

Fouad se pierdu în mulţumiri. Nevasta lui avea să fie îngrijorată, dar era mai bine decât să plângă după el.

Americanul formă un număr de telefon. Soneria sună mult timp până răspunse cineva. Era prietenul lui colonelul Cherif Salt, unul dintre ştabii armatei iordaniene.

— Cherif, zise americanul, sunt dezolat că te deranjez la o asemenea oră, dar am aflat că a fost arestat în oraş un important spion israelian. Ai auzit ceva de asta?

Iordanianul izbucni în râs. Avea umor, lucru rar pentru un arab. Pasionat de Dom Perignon şi de mâncare bună, era cel mai „occidental” dintre ofiţerii iordanieni. În plus, era un excelent specialist în blindate.

— Te temi să nu fie unul dintre oamenii tăi? Nu te vor expulza…

Motivul era întemeiat. În trei luni, Terence Ziros donase 35 de milioane de dolari, în arme şi echipament. Un adevărat Moş Crăciun, aducător însă de moarte.

— Aş vrea să ştiu ce se întâmplă pentru raportul meu, îi spuse americanul fără să se compromită.

— Am să mă interesez, promise iordanianul, şi îţi telefonez.

Pentru orice eventualitate, Ziros se îmbrăcă. Sună la spitalul italian, dar nu fusese adus niciun rănit, în afara unei fetiţe cu un glonţ în picior.

Peste două minute, sună telefonul. Era Cherif Salt. Avea altă

voce, mai puţin amicală şi uşor voalată. Ziros se gândi imediat la serviciile de ascultare.

— A fost arestat cineva, mărturisi iordanianul. Un străin. Nu ştiu nimic mai mult. A fost dus la Abu Nuwar, la secret...

Terence Ziros se sili să vorbească pe un ton normal. Temerile lui se adevereau:

— Cine se ocupă de el?

O scurtă tăcere.

— Shanbak, îl cunoşti... Nu se poate face nimic.

Americanul îl cunoştea pe Shanbak. O masă gelatinoasă de 300 de livre, care nu făcea altceva toată ziua decât să înfulece fistic şi să bea litri de Cointreau. Era în stare să înghită un miel întreg. În afară de fenomenalul apetit, nimeni nu-i cunoştea vreo slăbiciune. De mai mulţi ani conducea Dairat Al Amin Al A'Am, Serviciile de informaţii iordaniene, cu un soi de ferocitate disciplinată, obţinând rezultate excelente.

În domeniul lui era de neatins. Nici măcar gradele superioare din armata iordaniană nu îndrăzneau să-i ceară vreo favoare.

Shanbak nu se supunea decât ordinelor regelui.

Terence Ziros înţelese că nu mai putea afla nimic de la Cherif Salt. Îi mulţumi, închise telefonul şi îşi aprinse o ţigară. Trebuia să vină în ajutorul lui Malko prin orice mijloace.

Îşi turnă un pahar de J & B şi se aşeză pe fotoliu. Reflectă vreo zece minute apoi ridică din nou receptorul. Avu din nou noroc.

Sophia Nazzal îi răspunse personal. Nu părea adormită.

— Trebuie să vorbim, spuse el. Imediat.

Nici vorbă să abordeze un asemenea subiect la telefon. Serviciile de ascultare iordaniene nu erau perfecţionate, dar nu voia să rişte. Tânăra nu păru surprinsă.

— Veniţi.

Trebuia doar să se urce în Ford-ul cu indicativul CD pe plăcuţele de înmatriculare. Leoaica era în relaţii foarte apropiate cu Shanbak. Era singura care putea obţine ceva de la el în împrejurări atât de dificile.

— Vin, zise americanul.

Noaptea începea rău.

*

* *

Aflat într-un colţ, sauditul gemea încetişor. Mâinile lui erau

nişte cioturi sângerânde, învelite în fâşii de pânză veche. La Abu Nuwar interogatoriile nu erau prea sofisticate. Nu existau căzi, torturi electrice, nu se spălau creiere, nici măcar ventilatoare ca în Irak. Se foloseau vechile metode artizanale: o menghină pentru zdrobirea încheieturilor sau mai simplu, patul puştii pentru sfărâmat degetele. Nici măcar cleştii de smuls unghiile nu se foloseau.

Cu adevărat o ţară subdezvoltată…

Celula era minusculă, luminată de un bec cu apărătoare de sârmă şi avea două priciuri. Malko îl ocupa pe cel din stânga. Sauditul fusese adus cu o jumătate de oră înainte, într-un concert de urlete, care se auzeau de la capătul culoarului. Un truc vechi pentru a impresiona prizonierii înainte de interogatoriu. Nenorocitul îl privea terorizat: străinul blond, bine îmbrăcat, făcea notă discordantă în celula jegoasă. Vocabularul arab al lui Malko era destul de limitat. Încercase în van să se înţeleagă cu sauditul. Nici măcar nu-i aflase numele. Tovarăşul lui de celulă stătea întins pe spate, cu mâinile în sus, ferindu-le de orice atingere. Semăna cu o mumie.

Se întrebă cât timp avea să treacă până aveau să-l ducă la interogatoriu. Poate că totul nu era decât un bluf. Sosia lui Omar Sharif nu insistase şi nu-l atinsese. Malko se gândise că următorul popas avea să fie camera de tortură, dar cei doi gardieni îl duseseră în acea celulă, la al treilea subsol al hotelului Abu Nuwar.

Pe culoar răsunară paşi. Ridică uşor capul. Paşii se opriră în faţa celulei. Se auzi un zgomot de chei şi bătrânul gardian care îl adusese îi făcu semn să iasă.

Pe culoar aşteptau doi necunoscuţi. Îl împinseră cu brutalitate, îmbrâncindu-l.

Fu introdus într-o încăpere joasă, luminată puternic de un proiector fixat în perete. Cei doi agenţi îl siliră să se aşeze pe un fotoliu înşurubat în podea şi îl legară cu nişte frânghii care miroseau a sudoare şi a sânge.

Nu se zbătu. La ce bun? Mai bine îşi păstra forţele pentru interogatoriu.

În faţa lui se afla o masă de lemn pe care era o lumânare minusculă, lungă cam de trei centimetri. De cealaltă parte, un scaun obişnuit. Nimic altceva, niciun instrument înspăimântător. Dacă n-ar fi avut senzaţia neliniştitoare că nu putea să-şi mişte

încheieturile, Malko s-ar fi simţit aproape destins…

— V-aţi hotărât să spuneţi adevărul?

Vocea gravă şi bine timbrată a lui „Omar Sharif” îl făcu să tresară. Nu-l auzise intrând.

— Vi l-am spus deja.

Remarcă satisfăcut că vocea îi sunase calmă şi fermă.

Iordanianul ocoli masa şi se aşeză pe scaun, ţinea în mână două ace lungi aurite, semănând cu nişte andrele, pe care le puse pe masă. Lui Malko i se păru că nuanţa ochilor îi mai pălise. Contrastul cu mustaţa de un negru corb era şi mai frapant. Avea mâinile fine, lungi şi foarte îngrijite.

Puse pachetul de ţigări în faţa lui, scoase o brichetă şi aprinse o ţigară şi lumânarea minusculă.

Trase un fum, puse ţigara pe marginea mesei şi începu să se joace cu acele. Ochii limpezi îl fixau pe Malko.

Atunci când vorbi, vocea ciudat de suavă îl făcu să tremure.

— Nu am mult timp, spuse el. Când lumânarea va arde de tot, vă voi străpunge ochii. Întâi dreptuL apoi stângul. Nu vă temeţi pentru viaţa dumneavoastră, nu voi atinge creierul, mă pricep… Să nu vă aşteptaţi la un răgaz suplimentar. Acesta este tratamentul pe care îl rezervăm spionilor care refuză să mărturisească.

Malko privi acele: iordanianul nu părea să glumească. Era un profesionist. Era la cheremul lui. Cine ar fi venit să-l salveze de acolo?

Celălalt clătină din cap, fără ă se arate impresionat. Cu vârful unui ac arătă spre flacăra lumânării care tremura între ei:

— În acest caz, uitaţi-vă la această lumânare. Va fi ultimul lucru din lume pe care îl veţi vedea.

Se ridică şi stinse proiectorul. Încăperea părea decorul unei insolite cine de îndrăgostiţi. Iordanianul îşi aranjă dunga pantalonului şi luă ţigara. Cu mâna stângă se juca distrat cu acele, scoţând un sunet metalic. Malko înţelese că nu glumea şi că intenţiona să-i străpungă ochii..

— Nu vă temeţi că veţi avea necazuri? întrebă el. Sunt străin şi dispariţia mea va fi observată mai devreme sau mai târziu.

Ofiţerul surâse rece.

— Nu vă faceţi probleme. Vă voi conduce personal la Jordan. Veţi avea de ales între un glonţ în spate sau mitralierele israeliene. Trag în oricine care încearcă să treacă fluviul. Nu e

pentru prima oară când procedăm aşa.

Se lăsă tăcerea. Lumânarea ardea fără zgomot, măsurând timpul. Malko încerca să-şi golească mintea de gânduri, căutând o modalitate de a opri supliciul. În faţa lui, ofiţerul fuma liniştit. Se întrebă dacă să mărturisească apartenenţa la CIA, dar ar fi trebuit să dea explicaţii de prisos şi tot n-ar fi scăpat. I-ar fi trimis cadavrul americanilor şi gata.

— Cine v-a spus că sunt spion israelian?

Trebuia să continue dialogul, căutând o breşă, altfel ar fi înfruntat inevitabilul. Iordanianul părea decis să meargă până la capăt şi exista o şansă să vorbească. Cunoscând numele persoanei, Malko ar fi putut să-l impresioneze dezvăluindu-i complotul…

— V-am spus că nu aveţi dreptul să aflaţi.

Ochii limpezi îl fixau fără să clipească… Nici măcar un singur gest de intimidare, nicio lovitură, niciun ţipăt.

Constată cu groază că nu-şi putea desprinde privirea de lumina slabă a lumânării.

*

* *

Trăgând din ţigară Sophia Nazzal îl ascultase pe Terence Ziros fără să-l întrerupă. Purta un taior albastru care îi dezvelea picioarele mai sus de genunchi, şi ciorapi asortaţi. Gurile rele din Amman spuneau că era singurul desuu pe care îl suporta.

În acel moment, trăsăturile ei aveau duritatea figurii unui bărbat.

— Voi încerca să intervin, spuse ea, dar Shanbak nu este o persoană uşor de manipulat.

Americanul o privi cu coada ochiului. Avea un chef nebun să-i ceară să-i telefoneze regelui. Din nefericire, palatul de la Homar se supunea unor anumite standarde şi nu putea fi apelat direct. Legătura risca să fie ascultată.

Asemenea lucruri nu puteau fi cerute Leoaicei. Reprezentau un domeniu unde numai ea avea acces.

— Să nu pierdem timpul.

Tânăra clatină din cap.

— Trebuie să mă machiez şi să mă coafez. Shanbak e foarte sensibil la anumite lucruri. Întoarceţi-vă acasă.

— Aş vrea să fiu sigur că aţi luat legătura cu el.

Ea reflectă o elipsă, apoi luă un carneţel din poşetă:

— Aveţi dreptate. Aşteptaţi.

Formă un număr apoi ceru în arabă să vorbească cu generalul. Chipul i se lumină imediat şi exclamă:

— Tu eşti Washfi! i-am recunoscut vocea.

Ştiind cum funcţionau telefoanele la Amman, avusese noroc. Terence Ziros nu ascultă conversaţia dar se încordă atunci când Sophia spuse:

— Washfi, aş vrea să te văd astă-seară.

Intui tăcerea de la capătul firului, apoi Leoaica zise:

— La dumneavoastră, dacă doriţi. Peste o oră.

Închise.

— Gata.

Ziros se ridică. Nu-i mai rămânea decât să se roage.

*

* *

Lumânarea se stinse sfârâind. Pentru câteva clipe, încăperea fu cufundată în întuneric, apoi iordanianul se ridică şi aprinse proiectorul.

Malko strânse din dinţi. Venise clipa adevărului.

— Nu v-aţi răzgândit?

El clătină din cap.

— Nu am nimic de mărturisit.

Iordanianul se ridică. Acele erau aşezate pe masă. Întinse mâna. Flacăra brichetei lumină rămăşiţele lumânării. Cu un gest uşor, mângâie fitilul aproape consumat, până când o flăcăruie ţâşni, rămânând nemişcată.

Bricheta pocni scurt.

— Sunt ultimele dumneavoastră secunde, îl avertiză ofiţerul. Nu voi mai aprinde lumânarea.

Mâinile lui Malko, crispate pe braţele fotoliului, erau scăldate în sudoare. Flacăra lumânării şovăi şi se stinse brusc.

Iordanianul rămase o clipă nemişcat şi tăcut, apoi ridică privirea:

— Bine, spuse el. Aţi ales.

Întinse mâna şi luă acele. Din lumânare rămăsese doar o pată albicioasă şi fără formă. Ofiţerul ocoli masa. Fără brutalitate, îl apucă pe Malko de păr şi îi dădu capul pe spate.

— Nu trebuie să vă mişcaţi, spuse el, altfel v-aş putea ucide

fără să vreau. Nu vă temeţi, nu doare prea tare.

Semăna cu un dentist prietenos şi liniştitor.

Malko îşi adună toate puterile ca să nu închidă ochii. Vârful acului îi atinse tâmpla şi se abţinu cu greu să nu urle. Auzi lângă ureche respiraţia regulată a ofiţerului şi simţi că îl urăşte.

Ochii limpezi erau lipsiţi de expresie, oglindind doar concentrarea unui chirurg înaintea unei operaţii dificile. Vârful acului îi tinse colţul ochiului şi fără să vrea, Malko îl închise cu un gest reflex.

Acul apăsă mai tare. Iordanianul îşi fixase un punct de sprijin pe maxilarul superior. Uşor, Malko simţi acul pivotând şi aşezându-se perpendicular pe cristalin. Era de ajuns o mişcare scurtă şi piezişă, care ar fi străpuns cristalinul, ferind însă creierul.

În mintea lui Malko imaginile se învălmăşiră. Alexandra, într-o rochie de muselină, castelul iarna, plin de zăpadă, un chip de femeie, distant şi foarte frumos, el însuşi privindu-se într-o oglindă la Istanbul, cu câţiva ani înainte. Încercă să se consoleze că şi orb putea trăi fericit, dar ar fi însemnat o renunţare:

— Atenţie, murmură iordanianul.

Cu mâna stângă strânse mai puternic capul lui Malko. Acesta încleştă pumnii. Iordanianul adăugă pe un ton egal.

— Aveţi încă cinci minute de gândire înainte să trec la ochiul stâng, spuse el şi răsuci încheietura.

— Nu!

Vorbele îi ieşiră lui Malko fără voie. Nu se gândea că putea să rămână fără un ochi. Tresărirea lui plină de furie făcu acul să alunece, zgâriindu-i tâmpla.

Iordanianul îşi sprijini mâna mai bine. De această dată acul era îndreptat spre ochi.

Capitolul XI

În ochişorii negri ai generalului Shanbak sclipi fulgerător o undă de interes. Lampa o lumina pe Sophia Nazzal din spate, transformându-i părul blond într-o aureolă strălucitoare. Generalul avea ochi doar pentru restul: cizmele, picioarele pe

care se mulau ciorapii negri şi mai ales şortul minuscul de piele, asortat cu cizmele. Italianca îşi scosese pardesiul şi îl contempla pe general cu detaşarea unui entomolog.

Acesta sparse câteva boabe de fistic şi rase un pahar de Cointreau, încercând să-i ascundă tulburarea şi surprinderea.

Ce căuta acolo Sophia Nazzal la o asemenea oră şi într-o asemenea ţinută?

Italianca se apropie foarte naturală de birou:

— Bună seara Washfi, spuse ea cu o voce neobişnuit de suavă. Văd că lucrezi în continuare până târziu.

Biroul era plin de hârţoage. Dosarele zăceau pe jos, pe pat, în orice colţ. Leoaica privi dezordinea din încăpere şi se opri asupra meduzei livide care ţinea loc de cap ofiţerului iordanian. Acesta avu impresia că privirea ochilor galbeni pătrundea prin grăsime, iritându-i terminaţiile nervoase şi înfigându-i-se în creier. Întrebă brusc:

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai îngrăşat mai tare, Washfi, oftă Leoaica. Înseamnă că n-ai făcut ce te-am rugat.

Era o veche glumă între ei. Sophia îi promisese că în ziua când ar fi ajuns la mai puţin de o sută de kilograme, avea să facă dragoste cu el... Promisiunea nu o costa mare lucru.

Generalul Shanbak era un monstru.

Un munte de grăsime care nu mai avea formă umană. Trecuse demult de 150 de kilograme şi nimeni nu ştia unde avea să se oprească. Avea nevoie de scaune speciale pentru a-i susţine greutatea. Chiar făcute pe comandă, uniformele crăpau la cusături. Trei servitori îl ajutau dimineaţa să se îmbrace. În ciuda handicapului fizic, conducea cu o mână de fier Serviciile de Informaţii ale armatei iordaniene.

Ca să-l necăjească, Sophia Nazzal ocoli biroul şi se proţăpi în faţa lui la un metru distanţă; în treacăt privi coapsele generalului Shanbak şi se gândi că erau cu adevărat monstruoase: aveau dimensiunea torsului unui bărbat de talie mijlocie.

Lăsase stiloul pe masă şi o contempla pe Sophia cu aviditate, ţinând ochii uşor întredeschişi.

Ea se răsuci uşor pe călcâie şi se apropie încă puţin de el, ca bărbatul să-i poată simţi parfumul.

— Vezi unde te duce lăcomia Washfi?

Washfi Shanbak tăcu mâlc. De luni de zile murea de poftă să se culce cu Sophia. Aceasta îi permitea uneori mici familiarităţi, menţinându-i astfel constantă dorinţa. Nu avea gânduri ascunse. Aşa era Leoaica: îi plăcea să-i domine pe ceilalţi, într-un mod sau altul.

Shanbak simţi că în seara aceea era altceva. Nu se deranjase doar ca să se joace el de-a soarele cu pisica. O aşteptă să-şi dezvăluie intenţiile.

Generalul aprinse o ţigară ce părea minusculă între degetele enorme şi dolofane.

— Ai chef să mă torturezi astă-seară?

Cu o expresie gravă pe chip, Sophia Nazzal îşi scutură pletele blonde.

— Nu. Vreau doar să-ţi cer un serviciu.

Leoaica era una dintre puţinele persoane din Amman care putea intra fără probleme în vila ofiţerului superior, păzită de treizeci de beduini.

— Ce vrei?

Trântit în fotoliu, semăna cu o meduză monstruoasă. Ea se apropie şi mai mult de el, bombându-şi sânii pe care se mula mătasea neagră.

Generalul simţi nevoia să tragă un fum şi duse repede ţigara la buze.

— Aş vrea să eliberezi un bărbat arestat astă-seară de serviciile tale. Un străin care se numeşte Malko Linge. Prinţul Malko Linge.

El nu răspunse imediat. Sophia nu-i ceruse niciodată un asemenea serviciu. Era o regulă pe care o respectase întotdeauna: să nu-i vorbească vreodată de meserie. Italianca avusese probabil un motiv foarte puternic ca să o încalce, stârnindu-i astfel interesul profesional.

— De ce?

Ea ridică agasată din umeri.

— Nu-ţi pot spune acum.

Se lipise de el, atingându-i genunchii enormi cu picioarele. Era de ajuns să întindă mâna ca să o atingă. Stinse calm ţigara în scrumieră. Avea şi el voinţă.

— E amantul tău?

— Nu.

Vocea femeii devenise din nou seacă şi aspră.

— Atunci de ce vrei să-l eliberez? E un spion israelian.
— Nu.
— De unde ştii?
— Ştiu.
— Nu sunt obligat să te cred.

Generalul gândea cu toată viteza. Ştia ce se vorbea la Amman despre relaţiile regelui şi despre Leoaică. Nu putea fi o trădătoare, dar nici el nu-şi încălcase niciodată principiile profesionale pentru interese personale. Cu femeile nu se ştie însă niciodată. În ciuda acestor principii, doar privind-o şi simţea cum i se usucă gura. Înghiţi o jumătate de livră de fistic o dată, încercând să câştige puţin timp.

Sophia încerca să-i ghicească gândurile. Era mai pasionant decât jocul de şah, şi miza era mult mai serioasă. Dacă nu reuşea să-l convingă, nu mai era nimic de făcut.

Cu mâinile în şolduri, cu pieptul bombat şi cu picioarele uşor desfăcute, privea în gol, aşteptându-i decizia.

Generalul strivi ţigara în scrumieră. Ar fi fost idiot să creadă că Sophia se putea culca cu el. Era o femeie inteligentă, care ştia să stârnească un bărbat. Nu-şi făcea iluzii că ar fi fost un tip plin de farmec. Femeile îl priveau dezgustate şi nu aveau chef să facă dragoste cu el.

Cel care informase serviciile de informaţii despre spionul israelian era demn de toată încrederea.

— Nu pot, spuse el.

Imobilă ca o statuie Sophia îl contemplă mai multe secunde, apoi spuse calmă:

— Şi dacă ţi-aş face cadou ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna? Acum.

Marcase un punct. Generalul Shanbak ştia că Leoaica nu glumea niciodată şi că în acel moment chiar i se dăruia. O intuiţie fulgerătoare îi spuse că nu avea curaj să o lase să plece. O dorea de prea mult timp. Cerul îi făcea un cadou neaşteptat, un cadou pe care avea să-l plătească foarte scump: cu o parte din el însuşi, din principiile lui. Voia însă să păstreze aparenţele.

— Nu. Repetă el. Nu vreau să fac rău ţării mele, chiar şi pentru tine.

În limbaj diplomatic asta însemna „a lăsa uşa întredeschisă”. Leoaică profită de ocazie:

— Nu-ţi cer să-l duci la frontieră. Trimite-l la hotel şi

supraveghează-l. Răspund de el ca de mine însămi.

El îşi manifestă din nou nemulţumirea:

— E amantul tău?

Femeia surâse:

— Doar la asta te gândeşti. Deci?

Îl privea detaşată. Generalul n-avea să afle niciodată cât o dezgusta perspectiva de a face dragoste cu el, dimpotrivă. Sophia Nazzal colecţiona experienţe sexuale bizare aşa cum alţii colecţionează timbre. Se întreba dacă toate părţile corpului erau proporţionale şi dacă o asemenea matahală putea face dragoste. Trecuseră vremurile când doar înfăţişarea bărbaţilor cu care se culca i-ar fi stârnit plăcerea.

Ideea de a face dragoste cu generalul Shanbak o excita teribil.

Bărbatul o fixa fără să scoată un cuvânt. Leoaica adăugă rece:

— Hotărăşte-te repede. Este pentru prima oară când îţi fac această propunere şi nu vei mai avea altădată ocazia.

— Ştiu, zise Shanbak. Dacă tu garantezi pentru el, sunt de acord.

Sophia fu uşor descumpănită. Nu se aşteptase să cedeze atât de uşor, dar nu arătă acest lucru. Îi întinse mâna.

— Vino.

Sprijinindu-se de birou, bărbatul se ridică greoi. În picioare, părea şi mai impresionant. Pântecul îi cobora în falduri de grosime până la genunchi.

Cu paşi mici, o luă înaintea lui Sophia Nazzal, îndreptându-se spre pat. Acesta avea aproape doi metri lăţime, şi somiera metalică fusese construită special ca să reziste greutăţii generalului. Acesta îndepărtă dosarele cu o lovitură de picior, şi se trânti pe pat cu ochii închişi.

Sophia îşi deschise bluza şi rămase cu pieptul gol.

Îmbrăcată doar în şort şi cu cizme, se apropie de pat. Generalul întinse mâna şi începu să-i mângâie sânii. Brăţara enormă de aur pe care o purta la încheietura dreaptă o zgârie pe Sophia. Aceasta se aplecă şi desfăcu bijuteria. Măsura aproape treizeci de centimetri lungime şi cântărea un kilogram.

Surâzând enigmatic, Leoaica balansă lanţul de aur prin faţa ochilor generalului.

— M-ai umilit astă-seară, spuse ea. Pentru că nu ai acceptat imediat.

Cu lanţul în mână, îl împinse de umeri, silindu-l să se lase pe spate. Bărbatul suspină şi se supuse. Întins pe spate, cu braţele desfăcute o aştepta pe Sophia care îngenunche şi începu să-i descheie cămaşa de uniformă. Pe pieptul păros tronau nişte sâni care îi depăşeau în mărime pe ai ei: valuri de carne albă şi moale.

Timp de o secundă dezgustul fu mai puternic decât excitarea. Apoi curiozitatea birui. Se gândi la Malko, închis în subsolurile de la Abu Nuwar. Ştia în ce mod erau trataţi spionii.

Cu un efort supraomenesc, îi smulse pantalonii generalului. Coapsele erau şi mai respingătoare decât torsul. Coborî privirea: în locul unde trebuia să se afle sexul, nu se vedeau decât pliuri de grăsime. Brusc, Sophia se întrebă dacă generalul nu-şi bătuse joc de ea, fiind impotent.

Îşi strecură mâna printre pliurile de grăsime şi avu cea mai marea surpriză din viaţa ei. Atinsese ceva minuscul, în proporţie cu acel corp gigantic. Ridică ochii şi întâlnii privirea ofiţerului. Citi în ea ironie şi tristeţe. Intui instantaneu că de acum încolo avea să aibă un ascendent asupra lui.

Calmă, începu să se dezbrace, scoţându-şi şortul şi cizmele, apoi se aşeză călare pe picioarele monstruosului ei partener.

Acesta nu păru impresionat de contactul cu pielea parfumată. Sophia se balansa uşor înainte şi înapoi de parcă ar fi stat pe spinarea unei cămile. Puţini bărbaţi rezistau la aşa ceva de obicei. Generalul Shanbak rămăsese de gheaţă.

Se opri şi luă brăţara. În ochii galbeni sclipea ceva rău prevestitor.

— Nu eşti prea galant, spuse ea.

Cu un gest brusc, îl pocni pe general peste piept cu lanţul de aur. Acesta scoase un muget de durere. Brăţara îi lăsase o urmă roşie şi adâncă pe pielea albicioasă.

Sophia văzu în privirea generalului un licăr de nebunie, începu să-l lovească din nou, din toate puterile, peste mameloane. Bărbatul gras încercă să se ridice, dar era prea greu şi Sophia îl ţinea nemişcat. Gemu, răsucindu-se pe toate părţile şi încercând să scape de lovituri:

— Opreşte-te, gemul el, mă doare. Nu aşa de tare.

Sophia surâse veninos. Avusese deja experienţe sexuale neobişnuite, dar aceasta ameninţa să bată toate recordurile. În acelaşi timp, se dispreţuia pentru o asemenea înjosire.

Fără să răspundă, începu să lovească şi mai tare, mânuind brăţara ca pe un bici. Lanţul greu lăsa urme roşii pe piele şi sânii lui Sophia se balansau în ritmul pedepsei, atingând faţa generalului. Acesta reuşi să apuce unul şi îşi încleştă degetele, în carne. Sophia se încordă, dar plăcerea întrecu durerea. Îl uitase pe Malko. Nu se mai gândea decât la meciul dintre ea şi acel monstru.

Îşi înteţi loviturile, concentrându-le asupra pântecului de uriaş. Generalul striga şi tresărea la fiecare lovitură.

Sophia se dumiri brusc şi surâse.

Generalul Shanbak era masochist.

Schimbându-şi poziţia, îngenunche lângă el, eliberându-i pliurile de pe pântec şi de pe coapse şi începând să-l lovească în acea regiune. Generalul scheuna uşor, tresărind şi crispându-şi mâinile pe pântecul scuturat de valuri de durere.

Nemiloasă, Sophia lovea în continuare. Îl atinse într-un loc sensibil şi bărbatul urlă de-a binelea, dar italianca nu se opri. Era dezlănţuită, ar fi vrut să-l ucidă, să-l ciopârţească şi să smulgă cu brăţara toată grăsimea nesănătoasă şi alburie, pentru a ajunge la trupul fin care existase o dată. Totdeauna se întrebase cum reuşea Generalul Shanbak să facă dragoste cu cele o sută cincizeci de kilograme ale lui. Misterul se destrămase şi situaţia nu o mai amuza. Încerca o furie rece şi lucidă împotriva „meseriei” care o obliga să se înjosească.

Fără să dea drumul lanţului, Sophia îngenunche pe picioarele monstrului, trăgând în faţă şorţul de grăsime. Reuşi cu greu să se lase pătrunsă de membrul meschin. Generalul Shanbak gemu de plăcere, dar era atât de gras încât mişcările lui erau nişte slabe oscilaţii.

Grăbită să se termine totul, italianca se zbătu ea în locul lui.

Îl mai lovi o dată înainte de a arunca brăţara pe pat, apoi rămase nemişcată şi gâfâind de epuizare.

Iordanianul sufla ca un animal în agonie. Deschise în sfârşit ochii. Pe chipul radios se citea o profundă satisfacţie, deşi pieptul îi era plin de vânătăi.

— Cum ai ghicit?

Leoaica îşi scutură coama aurie.. Nu simţise nimic deşi ar fi vrut. Ca să se destindă, aprinse o ţigară şi se ridică în picioare, rămânând lângă pat.

— Cred că mă pricep la bărbaţi, spuse ea.

Întinse mâna şi îi mângâie coapsa dar ea se feri.

— Mi-ai promis ceva, îi aduse ea aminte. Eşti mulţumit?

El închise ochii pe jumătate.

— Da.

În sinea ei, Sophia răsuflă uşurată. Bărbatul respecta regula jocului, sperând poate într-o „şedinţă de gimnastică" identică. Deşartă speranţă: nu avea în fiecare zi un motiv atât de important pentru care să se umilească.

— Atunci eliberează-mi prietenul.

— Nu putem amâna până mâine?

— Nu.

Se măsurară din priviri câteva clipe, apoi Leoaica, tot cu ţigara în mână, se îndreptă spre biroul generalului. Tocul pistolului, cu arma înăuntru era agăţat de un scaun. Ea îl desfăcu şi scoase un Herstall de nouă milimetri, pe care îl armă cu un gest sec. Se întoarse spre pat:

— Washfi, dacă mă tragi pe sfoară, jur că-ţi zbor creierii.

Ochii generalului aveau duritatea unor pietre. Iordanianul înţelese că nu glumea.

— Aşteaptă, spuse el, mă duc să telefonez.

— Să fie adus aici cu o maşină, preciză Sophia. Voi pleca şi eu cu el.

Generalul oftă şi se ridică, îndreptându-se spre birou. Se aşeză greoi, masându-şi maşinal dârele roşii şi formă un număr. Aşteptă legătura şi vorbi pe un tron autoritar şi tăios. Sophia îl privea, cu zâmbetul pe buze. Dacă subordonaţii lui l-ar fi văzut...

Îmbufnat, Washfi închise telefonul;

— Îl vor aduce, spuse el.

Sophia puse pistolul pe birou şi începu să se îmbrace.

Capitolul XII

Frustrat, sosia lui Omar Sharif puse la loc acul pe masă. Încă sub influenţa fricii viscerale pe care o trăise, Malko se întrebă dacă nu visa. Uşa celulei era însă deschisă şi cei doi beduini cu caschete ţuguiate aşteptau să-l dezlege. Ofiţerul desfăcu fără

brutalitate curelele. Malko se ridică. Îi tremurau mâinile şi avea un nod în gât. Iordanianul îl privi cu o urmă de ironie:

— Nu mai era mult şi mărturiseaţi.

În voce se simţea o undă de regret... Ordinele generalului Shanbak nu se discutau.

— V-am spus că nu sunt spion, zise Malko.

Celălalt nu răspunse. Aprinse o ţigară şi îl privi pe Malko îndepărtându-se pe culoar, încadrat de cei doi beduini. Ieşea din competenţa lui. Nu ştia de ce ordonase generalul să fie adus acasă la el, în plină noapte, nu ştia dacă avea să-l mai revadă... Nu-i mai rămânea decât să întocmească raportul.

*

* *

Malko avea un chef nebun să sară din Ford-ul poliţiei, dar şoferul şi unul dintre gardieni îl supravegheau. Celălalt intrase în vila generalului... După ce pericolul imediat se îndepărtase, lui Malko începu să-i fie din nou frică.

Unde îl duceau?

Gardianul apăru în fugă şi dădu un ordin răstit. Imediat, cel de lângă Malko îl împinse afară. Ofiţerul îl aştepta lângă poarta deschisă. Malko zări în întuneric mai mulţi beduini.

— Tu venit, zise gardianul.

Vila era cufundată în beznă. Malko se întrebă dacă nu cumva avea să cadă din lac în puţ. Casa izolată, pe coasta djebelului Amman, în spatele palatului reginei Zein, semăna a centru clandestin de interogatoriu.

Se deschise o uşă şi o voce familiară îl făcu să tresalte de bucurie:

— Cum vă simţiţi?

Înfăşurată într-un pardesiu bej, cu mâinile în buzunare, Leoaica îl examina.

— Veniţi, zise ea.

Intră într-un mic hol. Printr-o uşă deschisă, zări o încăpere luminată unde intră, precedat de Sophia Nazzal. Generalul Shanbak stătea la birou şi Malko se abţinu cu greu să nu-şi exteriorizeze surpriza în faţa muntelui de carne.

Leoaica înaintă:

— Acesta este prietenul meu, generale.

Îşi recăpătaseră aerul monden, iar generalul de abia se

îmbrăcase complet. Ochişorii negri îl examinară cu interes pe Malko.

— Aveţi noroc că doamna Nazzal îmi este prietenă şi că s-a interesat de soarta dumneavoastră, spuse el. Consideraţi-vă eliberat condiţionat. Ancheta va continua. Nu aveţi dreptul să părăsiţi oraşul.

Malko susţinu privirea ochişorilor negri.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere, generale. Ancheta va demonstra cu siguranţă că sunt nevinovat.

Generalul nu răspunse. Tăcerea se prelungi câteva secunde, apoi Leoaica dădu semnalul de plecare, strângând mâna ofiţerului. Când ieşiră din casă, Ford-ul poliţiei nu mai era acolo. Sophia îl conduse pe Malko până la Opel-ul ei.

Când se aşeză la volan, pardesiul se dădu la o parte dezvelind coapsele îmbrăcate în negru. Li se încrucişară privirile. Sophia Nazzal surâse rece.

— După tot ce am făcut pentru dumneavoastră, sper că îmi veţi oferi un smarald…

Malko se gândi la masa gelatinoasă de la birou şi se înfioră. Impasibilă, Leoaica porni maşina. Îşi putea depune cu succes candidatura la o medalie de aur pentru ipocrizie.

*

* *

Cu o mişcare seacă, acul se înfipse în ochi. Lichidul proaspăt şi lipicios curse pe obraz. Malko se rostogoli pe o parte, căzu, urlă şi îşi apără faţa cu mâna.

Se trezi brusc, aiurit şi transpirat. Cineva bătea la uşă. Se ridică şi trecând prin faţa oglinzii, verifică maşinal că ambii ochi erau la locul lor. Intră ospătarul şi puse tava pe masă. Malko se aşeză pe pat, încă ameţit de coşmar. Se făcuse ziuă. Cerul era la fel de albastru, iar claxoanele urlau. La Amman, viaţa continua.

Îşi aminti dintr-odată totul. Sophia Nazzal îl adusese direct la hotel. Nu avusese curaj să-i mulţumească personal lui Terence Ziros şi îi telefonase. Când se băgase în pat era aproape trei dimineaţa. Îi trebuise mai bine de o oră ca să adoarmă, scuturat de frisoane nervoase. Tensiunea fusese mult prea puternică.

Terence Ziros îl aştepta la ambasadă la ora zece pentru o scurtă şedinţă. Malko intră sub duş.

*

* *

— Îl voi anunţa pe generalul Shanbak.

Sophia Nazzal era deja cu mâna pe telefon. Terence Ziros o apăsă pe mână, împiedicând-o să ridice receptorul.

— Nu.

Se măsurară din priviri. Rezidentul CIA îi dezvăluise italiencei adevăratul motiv al venirii lui Malko la Amman şi bănuielile care planau asupra lui Wadi Karak. La gândul că regele putea fi în pericol, Leoaice i se ridică sângele la cap.

Stăteau închişi de o oră în biroul primului Consilier, care lipsea în acea zi şi făceau bilanţul.

— Are dreptate, întări Malko. Wadi Karak e prea puternic să poată fi atacat pe faţă.

— Shanbak e la fel de puternic, zise Leoaica severă.

— Toată lumea este sigură de devotamentul lui Wadi Karak, remarcă Ziros pe un ton scăzut. Nu suntem siguri că el e persoana pe care o căutăm, dar există o legătură între el şi fedayni.

Sophia Nazzal lăsă telefonul. Expresia de pe chipul ei nu prevestea nimic bun. Ochii ei erau aproape la fel de galbeni ca cei ai lui Malko.

— Trebuie să punem mâna pe englezoaică, spuse ea, şi să o facem să vorbească. Cu siguranţă că ştie ceva.

Ziros o măsură ironic din priviri.

— Vreţi să o răpiţi? S-a baricadat în vila lui Wadi şi nu răspunde la nimeni, nici măcar la telefon. Dacă uzăm de forţă, îl vom avertiza imediat pe Wadi.

— Cu toate acestea, sunt sigur că au încercat să mă ucidă ca să nu mă mai întâlnesc cu Carole, spuse Malko. Deţine un secret care e cheia afacerii.

— Dacă aş vorbi cu Shanbak, insistă Sophia Nazzal, ar face în aşa fel încât să o putem aborda…

— Cred că are dreptate, spuse deodată Malko. Nu ne putem descurca singuri. Trebuie să stea de vorbă cu Shanbak şi să-i spună adevărul. Trebuie să aflăm ce hram poartă această fată, cine e cu adevărat.

Se lăsă tăcerea. Resemnat, Ziros ridică din umeri.

— Dacă ţineţi morţiş, dar să ştiţi că vă asumaţi us risc teribil.

— Să nu amestecăm lucrurile, propuse Malko. Să revenim la

subiectul Wardate. Fouad mai vrea să ne însoţească?

— Cred că da, zise Ziros, dar nu uitaţi că aveţi un înger păzitor…

Adevărat! Coborând în holul hotelului Jordan, Malko reperase imediat un iordanian imens, cu faţa plină de plasturi, cu nas de boxer, umeri de luptător şi ochi injectaţi.

Stătea la bar, cu faţa spre ascensor. La apariţia lui Malko, se ridicase şi îl urmărise de la câţiva metri. Un tip masiv şi disciplinat. O sută de kilograme de spion, ambalate într-un pardesiu de gabardină bej. Maşina lui,un VW, era parcată în faţa hotelului. Îl urmărise pe Malko până la ambasadă.

— Cu atât mai rău, zise Malko. În definitiv, nu facem nimic rău. Ne va urmări.

Pudică, Sophia trase fusta prea scurtă pe coapsele musculoase.

— Ne întâlnim la Jordan peste două ore. Spuse ea. Vreau să merg şi eu la Wardate. Înainte însă, am să încerc să iau legătura cu Shanbak.

*

* *

Colonelul Gorgour se bărbierea cu o grijă deosebită, încercând să nu se gândească la ce făcea. Venise ziua cea mare. Era neliniştit şi în acelaşi timp uşurat. Proiectele sale nu aveau să mai fie mult timp secrete. Carole îi scăpa din mână din ce în ce mai tare. Cele două crime atrăseseră atenţia prea multora. Din fericire, reuşise să-l scoată din circuit pe cel mai de temut adversar. Dacă scăpa, era prea târziu să mai facă ceva.

Petrecuse o parte din noapte cu Ratwa, la Wardate, repetând toate detaliile operaţiunii. Pe plan material totul era în regulă. Se temea doar să nu fie trădat de elementul uman al acţiunii. Îndopată cu somnifere, Carole dormea. Aveau să treacă să o trezească pe la prânz, ca să aibă timp să se aranjeze. Wadi îi promisese că va petrece o parte a după-amiezii cu ea.

Khamis Gorgour puse deoparte flaconul de Mennen şi cu mişcare greşită se tăie uşor. Luă repede o batistă şi îşi tamponă faţa. Nu-i plăcea să vadă sânge, asta doar când era al lui. Un servitor îi furase pistolul Remington nou-nouţ.

*

* *

Ratwa şi Rachid Charm dormiseră câteva ore după plecarea colonelului Gorgour şi începuseră din nou pe un ton scăzut discuţia animată încă din zori. Tabăra imensă încă dormea. Doar cei doi fedayni înarmaţi şi înfăşuraţi în pături, stăteau pe vine în stradă, veghind asupra micului post de comandă unde se afla Ratwa.

Rachid pleda cu pasiune pentru ideea lui. Palestiniana îl vedea pentru prima oară atât de înflăcărat, atât de grăbit să convingă. Toate argumentele lui erau juste. Ratwa înclina să-i dea dreptate. Într-un final, tânărul văzu în ochii ei că învinsese. O luă pe după umeri:

— Vei vedea, vom fi palestinienii cei mai celebri din lume.

Cu condiţia ca totul să meargă bine, dar pentru asta Rachid se punea chezaş. Organizase atentatul cu seriozitatea unui american, fără să lase nimic la voia întâmplării. Timp de o săptămână, Rachid trăsese o sută de cartuşe cu puşca lui Garand cu lunetă. Pleca într-un jeep în deşert şi se instala la poalele unei dune. Toţi beduinii aveau arme, nimeni nu le dădea atenţie.

Trăgea în sticle de Pepsi-Cola. După opt zile de antrenament, le lovea pe toate de la două sute de metri.

Era mai mult decât trebuia să facă, dar era un băiat serios şi minuţios. Voia să fie la fel de sigur pe el ca ceilalţi.

În cămăruţa unde se aflau începea să pătrundă lumina zilei. Se priviră unul pe altul. În câteva ore, lumea întreagă avea să vorbească de Iordania. Nimeni nu cunoştea secretul complotului în afară de Ratwa, Rachid şi colonelul Gorgour. Fedaynii care îi ajutau ştiau doar că era nevoie de ei şi nimic mai mult.

*

* *

Generalul Shanbak încuiase uşa biroului ca să poată reflecta în tihnă. Sophia Nazzal plecase, după ce îi dezvăluise existenţa unui complot care viza asasinarea regelui. Shanbak o ascultase până la capăt, fără să o întrerupă. Nu se punea problema sincerităţii ei, dar serviciile de informaţii primeau asemenea informaţii săptămânal... Evident, nu putea trece peste moartea

lui Fawzia, aceea a ataşatului militar spaniol şi strania poveste a „spionului” blond.

Toate acestea rămăseseră neexplicate.

Cineva bătu la uşă. Intră un ofiţer şi puse pe birou un pachet. Shanbak îi deschise cu mâna lui. Conţinea aparatul de radio emisie găsit în camera „spionului”, pistolul lui şi documentele despre blindate.

Pistolul nu-l interesă pe Shanbak, dar întoarse pe toate părţile micul emiţător. Era nou-nouţ, de parcă n-ar fi fost folosit vreodată. Nu mai văzuse un asemenea model, dar oricine îşi putea procura aşa ceva. Îl puse pe masă îi frunzări documentele. Imediat îl frapă precizia cifrelor, în special cele privitoare la obuzele pentru tancuri… Doar cineva aflat la un înalt nivel putea cunoaşte asemenea lucruri.

Gânditor, puse hârtia pe masă…

Cel care îl denunţase pe spionul israelian serviciilor sale era colonelul Khamis Gorgour, care comanda un regiment de blindate, fiind deci la curent cu asemenea amănunte.

O persoană deasupra oricărei bănuieli, aidoma tuturor cerchezilor care formau coloana vertebrală a armatei regale alături de beduini. Un om căruia Shanbak însuşi îi mărturisise mare parte din secrete.

Genul acesta de oameni reprezenta un pericol atunci când trădau. Shanbak şovăi. Povestea spusă de Sophia Nazzal era credibilă. Atâţia doreau moartea lui Hussein. Pentru cine oare lucra Gorgour?

Mai era şi fata aceea, Carole. De la bun început Serviciile engleze semnalaseră că era probabil manipulată de MI 5 şi trecuse cu bine examenul. Dacă era cazul, putea servi drept element de intoxicare. Nu avea însă nicio legătură cu Gorgour, cu condiţia ca acesta să nu-i fi servit drept intermediar lui Wadi Karak.

Wadi, trădătorul regelui? O ipoteză la fel de imposibilă ca cea legată de Gorgour.

Dacă Sophia Nazzal spunea adevărul, unul dintre ei trebuia suprimat.

Shanbak ridică receptorul.

Daţi-mi Divizia a doua de blindate, ceru el.

Aştepta cu receptorul la ureche, dar înainte să i se răspundă închise brusc. Ce tâmpenie, să-l sune pe colonelul Gorgour. Mai

bine îl punea sub supraveghere şi aştepta.

*

* *

Fouad se uita îngrozit la agentul care se lipise de el. Plasturii şi ochii injectaţi ar fi speriat şi un cimpanzeu. Umerii largi ocupau aproape toată bancheta din spate a Mercedes-ului împrumutat de Terence Ziros. Consilierul de la CIA se ţinuse prudent la o parte de expediţie. Sophia Nazzal conducea, avându-l pe Malko alături. Ea fusese aceea care, la ieşirea din hotelul Jordan, se dusese ţintă la agentul aşezat pe unul din fotoliile din hol.

— Veniţi cu noi, îi propusese ea simplu. E mult mai practic decât să luăm două maşini.

Oricum i-ar fi urmărit şi atunci tot acolo ajungeau... Leoaica făcuse prezentările: bărbatul se numea Ma'an. O cunoştea pe Sophia Nazzal din vedere şi după reputaţie. O văzuse deseori la recepţiile de la palatul El Homar. Pentru el, era o garanţie a respectabilităţii.

Ajunseră în vârful djebelului Ashrafieh, în apropierea moscheei. Tot cartierul fusese ras la pământ în septembrie şi lucrările de construcţie înaintau încet. Leoaica o luă drept înainte, spre enorma tabără de la Wardate, fieful palestinienilor. Agentul nu părea să se simtă în largul lui. La Ibrid, fedaynii prinseseră unul dintre oamenii forţelor regale şi îl arseseră pur şi simplu de viu, doar ca să se distreze.

Partea dreaptă a drumului era presărată cu cocioabe din ciment în care se înghesuiau mii de refugiaţi. Un Land-Rover fără număr îi depăşi fără grabă. Era plin cu civili înarmaţi. O patrulă fedaynă ilegală... Priviră bănuitori Mercedes-ul, apoi îşi continuară drumul.

— Acolo e, spuse deodată Fouad.

Arătă o străduţă care se înfunda în tabără, perpendicular pe şosea. Primele case erau încă în ruină, distruse de artileria regală.

Sophia îl consultă pe Malko din priviri:

— Ar fi mai bine să se ducă singur, zise ea. Dacă sunt acolo, mergem şi noi.

Înţelepciunea întruchipată.

Fouad sări din maşină şi se îndepărtă de Ma'an de parcă era

necuratul. Dispăru în mulţimea de fuste şi de femei care bântuiau peste tot.

*
* *

— Au... au plecat.

Bucătarul era livid. Vorbise în engleză. Pe un ton aspru, Sophia îl întrebă ceva în arabă.

Bâlbâindu-se, cu privirea plecată, acesta răspunse. În spate, agentul mormăi agitat ceva. Îi puse o întrebare bucătarului, care răspunse cu o voce pierită.

Cu o figură descompusă, Leoaica se întoarse spre Malko.

— Am ajuns prea târziu. Toată banda a plecat. Erau înarmaţi. Nu a rămas decât unul. Fouad pretinde că nu ştie unde sunt Ratwa şi complicii ei...

Malko ieşise deja din maşină. Ma'an îl urmă fără ezitare. Călăuziţi de bucătar, intrară în tabăra Wardate. Discret, Ma'an luă pistolul din ham şi îl puse la brâu. Intrau în teritoriul fedaynilor. De luni de zile armata nu mai pătrunsese în tabără. Se puteau aştepta la un denunţ sau la o întâlnire neplăcută.

Unul după altul, merseră pe străduţa plină de glod, cu copii curioşi agăţaţi de picioare. Femeile îi priveau trecând, mute şi intrigate de apariţia lui Sophia Nazzal, cu părul ei de un blond strălucitor.

Ajunseră în sfârşit la un soi de cabană care nu se deosebea la exterior de celelalte case. Jumătate tablă ondulată, jumătate ciment avea un afiş al Fatah-ului lipit pe uşă.

— Acolo e, spuse Fouad.

Din expresia ochilor lui se putea deduce uşor că ar fi fugit de acolo în orice clipă. Sophia Nazzal înaintă şi deschise uşa.

Capitolul XIII

Oftând uşurat, Wadi Karak se descotorosi de sacou. Avea gura uscată.

Carole era orbitor de frumoasă. Tunica din mătase aurie, pusă direct pe piele şi despicată de la talie în jos, i se mula pe sâni de

parcă era lipită.

Se apropie de ea şi îşi strecură mâna pe sub tunică, apucând-o pe Carole de şoldurile goale.

Fusta lungă de mătase imprimată, aidoma unei rochii chinezeşti, dezgolea picioarele lungi şi nervoase. Ochii mari şi albaştri erau mai nevinovaţi ca niciodată, dar gura cărnoasă părea gata să muşte.

Cu o mişcare suplă, Carole se lipi de trupul amantului. El o strânse mai tare, înfingându-şi degetele în carnea elastică.

Carole ridică spre el ochii prea strălucitori, făcând o mutră provocatoare. Mirosea a gin.

— Ai băut?

Ea dădu afirmativ din cap. Purta tocuri înalte şi era mai înaltă ca el cu zece centimetri.

Mâinile lui Wadi Karak urcară de-a lungul şoldurilor, mângâindu-i torsul. Bluza aurie a lui Carole nu avea spate. Degetele lui Wadi se strecurară cu uşurinţă dedesubt. Când atinse sânii, tremură literalmente de plăcere.

Carole nu scotea un cuvânt. Îşi lipise pântecul de trupul amantului.

Wadi realiză că de fapt nu mai trebuia să o dezbrace. Era şi mai excitant. O împinse încetişor, spre un birou mare. O sprijini de el şi mâinile i se strecurară pe sub mătasea neagră întâlnind pielea goală a şoldurilor.

Era la fel de fină şi de fermă ca restul corpului. Lui Wadi îi venea să se caţere pe perdele. Brusc, englezoaica se retrase:

— Aşteaptă.

Desprinzându-se din îmbrăţişare încercă fără succes să desfacă tocul de piele al pistolului Magnum „357” care o jena.

— Ajută-mă, îi ceru ea. Altfel îmi rup unghiile. Wadi l-ar fi desfăcut şi cu dinţii, atât era de dornic să o pătrundă.

Pistolul mare ateriză pe divan şi Wadi o luă din nou pe Carole în braţe. Era pentru prima oară când îşi scotea arma, în afară de orele petrecute acasă. Nu se despărţea niciodată de pistol. Dormea cu o mitralieră MP 5 sub pat. În living avea mai multe puşti automate decât scrumiere. Viaţa lui era în permanenţă ameninţată. Fedaynii puseseră demult preţ pe capul lui. Escorta îl aştepta afară: doi beduini şi doi cerchezi, înarmaţi până în dinţi. Era mult mai sigur decât patru din acelaşi neam. Nu trădau toţi o dată…

Găsi fermoarul tunicii şi îl desfăcu. Carole coborî doar braţele şi veşmântul căzu. Îşi cambră torsul, reliefându-şi mai tare sânii. Cu fusta mai jos de buric, părea o dansatoare orientală.

Wadi îşi afundă chipul între sâni, lingându-i şi adulmecând ca un animal.

Carole îl strânse şi mai tare.

— Nu striga.

Wadi înţepeni o fracţiune de secundă! Câteva clipe tot mai crezu că era vorba de un coşmar, apoi se dădu înapoi şi simţi ţeava unui pistol înfiptă în ceafă.

— Nu te mişca şi nu scoate o vorbă, preciză vocea necunoscută. Pune mâinile pe cap.

Wadi se supuse. Se mai aflase în situaţii delicate şi ştia ce trebuia să facă pentru a câştiga timp. Îşi încrucişă privirile cu Carole. Buzele englezoaicei tremurau. Întoarse capul, dar Wadi o scuipă direct în faţă. Dacă reuşea să scape, avea să îi smulgă carnea cu cleştii înroşiţi în foc.

O mână îl răsuci cu brutalitate. Ochii albaştri ai colonelului Khamis Gorgour îl fixau cu răceală, de parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Khamis!

Cerchezul nu-şi schimbă expresia.

— Nu spune nimic, n-are rost. Fă doar ce-ţi spun şi nu vei păţi nimic.

Wadi îl privi pe ofiţer fără să priceapă:

— Eşti nebun, Khamis. Ce vrei? Cine te-a trimis?

Se gândi la escorta de afară. Trebuia să-i alerteze.

L-ar fi făcut bucăţi pe colonelul Gorgour şi pe ticăloasa de Carole. Ura îi dădu puteri. Se întoarse spre englezoaică. Aceasta nu se mişcase. Rămăsese cu sânii dezgoliţi, cu braţele căzute şi cu privirea rătăcită.

— Pe tine am să pun să te sfâşie cu cămilele.

— N-ai să faci nimic, spuse o voce de femeie din spatele lui.

În ţinută militară şi cu ghete în picioare, Ratwa semăna cu o adevărată Passionaria. Luă pistolul lui Wadi, îl scoase din toc şi îl îndreptă spre el.

— Frumoasă surpriză, Wadi Karak...

Wadi nu răspunse. Incredibil! Colonelul Gorgour, ofiţer în Garda Regală, complice cu acea fedaynă.

Îi fu luat pistolul din ceafă, dar la doi metri de el, Ratwa îl ameninţa cu propria lui armă.

— Dacă strigi, spuse ea, voi avea totuşi timp să te ucid înainte ca gărzile să între…

Ştia acest lucru şi nu se mişcă.

Colonelul puse pistolul „Enfield Commando” la loc în toc. Pick-up-ul cânta în continuare melodia din „Love Story”.

— Carole, ordonă Gorgour, aş prefera să nu staţi aici.

Tânăra se îndreptă ca un automat spre cealaltă cameră.

Înainte de venirea lui Wadi karak, golise o treime dintr-o sticlă de gin ca să-şi înece frica. În momentul în care o atinsese, se temuse să nu înceapă să urle. Acum putea să plângă, să se relaxeze. Cerchezul o împinse încetişor, apucând-o de şold.

— Bravo, v-aţi descurcat foarte bine.

Carole nu răspunse. Nu avea decât un gând: să se urce în avion şi să uite de acel coşmar, chit că după aceea o aşteptau mâinile neastâmpărate de la Playboy Club. N-avea să mai lucreze niciodată pentru un serviciu de informaţii, nici pentru o tonă de aur.

— S-a terminat? întrebă ea cu o voce slabă.

— Da.

Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un ghemotoc mătăsos: un ciorap negru strălucitor pe care îl luase dintr-un sertar. Când Carole simţi mătasea în jurul gâtului, era prea târziu. Colonelul Gorgour strângea cu toată puterea. Carole scoase un geamăt sugrumat, se agăţă cu mâinile de mătase şi îşi întoarse pe dos două unghii.

Colonelul o lovi cu genunchiul în coastă, răsturnând-o.

Continuă să strângă. Picioarele lungi ale lui Carole se zbăteau cu furie. Încercă să zgârie, dar ţesătura uniformei era mult prea groasă.

Rochia neagră se sfâşie într-o parte, dezgolind pubisul blond. Concentrat, colonelul nici măcar nu băgă de seamă.

Carole avu o ultimă tresărire şi încetă să se zbată. Era şi timpul: colonelul Gorgour era scăldat în sudoare. Englezoaica avea un uimitor spirit de conservare. Continuă totuşi să strângă, ca să fie sigur, numărând până la şaizeci. Trupul lui Carole era scuturat de spasme imperceptibile.

Se ridică greoi şi întoarse trupul pe spate. Tânăra era de nerecunoscut. Ochii îi ieşeau din orbite, gâtul era învineţit, trăsăturile erau buhăite iar buzele descopereau dinţii într-un rânjet disperat.

Colonelul Gorgour o contemplă câteva clipe. Nu asta învăţase la Sandhurst, dar făcea totuşi parte din meseria lui de ofiţer în serviciul Majestăţii Sale regina. Toată viaţa se supusese ordinelor şi aşa făcea şi în prezent. Nu putea da înapoi. Operaţiunea trebuia să reuşească.

Întredeschise uşa:

— Ratwa, aduceţi-l aici.

Familiaritatea în relaţiile cu complicii era exclusă.

*

* *

Wadi Karak nu reuşea să-şi ia ochii de la cadavrul lui Carole. Se simţea frustrat şi uşurat în acelaşi timp. Era mult prea frumoasă ca să o poată tortura aşa cum îşi dorise. Chiar moartă, o găsea extrem de excitantă.

Colonelul Gorgour îi întrerupsese reveria.

— Nu glumim, Wadi, spuse el pe un ton calm.

Uciseseră fata ca să-l intimideze şi să scape de ea. Semn rău.

— Ce vreţi?

— Să-l sunaţi pe rege. Să-i spuneţi că Mrewed a fost victima unui atentat, şi că cere să-l vadă. Să vină fără întârziere.

Wadi nu răspunse imediat. Asta era, îl cuprinse o răceală de gheaţă. Avea să moară. Nici măcar pentru a-şi salva viaţa nu era capabil să-l trădeze pe rege. Erau amândoi beduini.

Aveau nevoie de el pentru a-l scoate pe Hussein din palat şi a comite un atentat. La palat ar fi fost nevoie de o divizie de blindate pentru asta, şi tot n-ar fi fost de ajuns. Beduinii s-ar fi luptat până la moarte. Mrewed era cel mai bun prieten al regelui, care ar fi alergat la chemarea lui, dacă Wadi i-ar fi cerut-o. Era unul dintre puţinii oameni în care regele avea absolută încredere. Era singura modalitate de a-l ucide. Itinerariile lui erau necunoscute fiind deseori cercetate înainte de trecerea lui de elemente de încredere.

— De ce vreţi să o ucideţi pe Majestatea Sa?

Ochii albaştri ai colonelului Gorgour nici măcar nu clipiră. Nu trebuia să pară dramatic.

— Cine a pomenit de aşa ceva? spuse el încet. Vă cer doar să-i telefonaţi şi să-i cereţi să vină la Mrewed. După aceea veţi fi liber.

Wadi clătină din cap. Spatele i se gârbovise. După ce ar fi

închis telefonul, îl aştepta un glonţ în cap. Nu avea altă soluţie decât să alerteze escorta. Chiar cu preţul vieţii sale. Atentatul trebuia să eşueze. Dacă s-ar fi aruncat pe fereastră, Gorgour ar fi tras. Dar cei patru de afară ar fi intrat în alertă, cerând ajutoare prin radio. Colonelul şi Ratwa ar fi fost încolţiţi în casă. Nu exista o altă intrare.

Cu un gest maşinal, îşi aranja o şuviţă care îi intrase în ochi.

— Voi aţi ucis-o pe Fawzia.

Nici măcar nu era o întrebare. Înţelesese acum moartea inexplicabilă a amantei sale.

Colonelul privi spre telefonul pus pe măsuţă. Atmosfera era încordată. Cu degetul pe trăgaci Ratwa nu-l scăpa din ochi pe Wadi Karak.

— Aşadar, întrebă colonelul Gorgour, telefonaţi sau nu?

Wadi îşi arătă dinţii strălucitori. Toată mândria lui de beduin ieşise la suprafaţă. Neamul lui avea defecte, dar nu era laş. Oamenii şeicului Abdulah fuseseră gata să atace călare tancurile siriene, atunci în septembrie.

— Niciodată, spuse el.

Îşi încordă muşchii, gata să ţâşnească. Gloanţele de calibru mare ale pistolului Magnum aveau să-l ucidă instantaneu. Trebuia să aibă timp să strige. Oricum, oamenii săi ar fi auzit împuşcăturile. Era de ajuns.

— Wadi!

Gorgour îi ghicise gândul. Acum, două pistoale erau îndreptate spre el. Surâse dispreţuitor: un om care îşi sacrifică viaţa nu poate fi oprit.

Soneria îl făcu să tresară şi îi opri elanul, mai tare decât vocea adversarului. Privi sfredelitor spre uşă. Oricine ar fi fost, reprezenta un ajutor.

Colonelul Gorgour nu se mişcă.

— Duceţi-vă şi deschideţi-i lui Ratwa.

Palestinianul se supuse, rămânând în spatele uşii cu pistolul în mână.

Wadi văzu mai întâi o femeie fără vârstă, îmbrăcată în negru, al cărei chip îi era necunoscut. Coborî privirea şi văzu capetele ciufulite ale unor copii, un băiat şi o fată.

Nadia şi Hocine, copii lui.

Groaza îl amuţi. Încremeni pe loc. Nu avea sens să se mai mişte.

Ratwa închise uşa cu grijă. Colonelul Gorgour îşi drese glasul.

— Am prevăzut totul Wadi, spuse el pe un ton egal. Ştiam că sunteţi un om excepţional de curajos. În locul bonei, am trimis o prietenă să ia copii de la şcoală... Puteţi să-i sărutaţi.

Nadia şi Hocine se repeziră spre tatăl lor. Nu păreau înfricoşaţi. Wadi îi îmbrăţişă violent, apoi îi respinse.

Ar fi vrut să moară. Regreta din toate puterile că nu se aruncase pe fereastră o clipă mai devreme.

— Ce faci tată? întrebă fiul lui.

Wadi se sili să zâmbească.

— Lucrez, iubitule. Rămâi cu sora ta şi cu doamna. Fii cuminte.

Ratwa dădu un ordin scurt necunoscutei, care îi duse pe copii în bucătărie. Colonelul Gorgour se proţăpi în faţa iordanianului.

— Oamenii dumneavoastră nu aveau ordin să-i împiedice pe copii să vină la dumneavoastră, spuse el. Nu e vina lor. Suntem hotărâţi să mergem până la capăt... Acum sunteţi gata să telefonaţi?

— Nu.

Wadi Karak nici măcar nu ridicase vocea. Avea ochii injectaţi şi încerca să-şi ascundă neliniştea. Gorgour n-ar fi îndrăznit să meargă până la capăt. Îl cunoştea de douăzeci de ani. Nu era posibil.

— Ştiţi ce se va întâmpla?

Colonelul cerchez nu ridicase vocea, dar lui Wadi i se făcu frică. Cruzimea cerchezilor era vestită.

— Omoară-i, dacă vrei, spuse el pe un ton scăzut. Păcatul va cădea asupra ta.

Gorgour nu se clinti. Nu era superstiţios, dar nu avea mult timp la dispoziţie.

— Astea sunt vorbe, zise el. Dacă nu telefonaţi, vă ucid fata. Apoi urmează băiatul. Când veţi vedea sângele curgând, nu veţi mai gândi la fel, dar va fi prea târziu.

Wadi semăna cu o mască de piatră. Doar ochii erau vii, sclipind cu o ură sălbatică.

— Faceţi ce vreţi, spuse el.

Colonelul Gorgour îl pironii cu privirea, aşteptă câteva clipe, apoi spuse:

— Foarte bine.

Se întoarse spre Ratwa, care se apropie. Cocoşul armei era

împins spre spate, gata să tragă. Cu aceeaşi voce atonă. Gorgour adăugă:

— Dacă strigaţi sau încercaţi să fugiţi, vă ucid fiul imediat.

Ratwa scoase un pumnal de la brâu şi i-l întinse. Wadi recunoscu arma beduină cu lamă lată şi curbată la capăt aproape în unghi drept. Cu ea se înjunghiau oile. Colonelul Gorgour dispăru în bucătărie şi reapăru ţinând fetiţa lui Wadi de mână. Traversă încăperea şi deschise uşa de la baie. O împinse pe fetiţă înainte şi închise uşa.

Wadi simţea că înnebuneşte. O apostrofă pe Ratwa, tutuind-o.

— Doar eşti femeie! Cum îl laşi să facă aşa ceva?

Fedayna surâse veninos.

— Nu spuneai nimic atunci când obuzele regelui zdrobeau copilaşii palestinieni din taberele de refugiaţi. Fata ta nu e mai preţioasă decât ei. Asupra ta au să cadă păcatele.

Din spatele uşii de la baie se auzi un strigăt. Înnebunit, Wadi făcu un pas înainte.

— Ce face…

Ratwa îndreptă spre el chipul ca de piatră.

— Te-a avertizat. Apoi va fi rândul fiului tău.

Uşa rămăsese închisă. Wadi se gândi la băiatul lui, fără să creadă în ameninţările colonelului Gorgour. Zgomotul apei curgând în baie îl făcu să se crispeze şi mai tare. Nu scăpa uşa din ochi. Clanţa se răsuci şi apăru colonelul.

Singur.

Privirea îi era la fel de limpede.

— Veniţi.

Se dădu la o parte şi scoase arma. Wadi Karak se năpusti în baie şi rămase înţepenit în faţa căzii. Nici măcar nu strigă, atât i se păru de ireal… Era mult prea oribil. Avea impresia că cineva îi injectase un lichid îngheţat în vene.

Se aplecă încet şi opri apa rece care curgea pe chipul fetiţei. Avea ochii larg deschişi şi trăsăturile senine. Fără îngrozitoarea tăietură care îi despicase gâtul de la o ureche la alta, s-ar fi zis că dormea.

Părea că face baie. Doar rochia udă şi plină de sânge arată că avusese loc o dramă.

Încă mai sângera uşor. Wadi Karak scoase un strigăt răguşit, neomenesc, se aplecă, o scoase din cadă şi o strânse în braţe. Apoi se dădu înapoi şi ieşi din baie.

Ratwa şi Gorgour îl priveau, ţinându-l în bătaia armelor. Cerchezul îi văzu privirea înnebunită şi se temu. Poate că mersese prea departe. Dacă îşi pierdea minţile, Wadi n-ar mai fi fost de niciun folos. Nu era crud din plăcere, ci din necesitate. Pentru a zdrobi rezistenţa unui om ca Wadi Karak, trebuia să folosească metode inumane: să-i ucidă copiii. Mai târziu, după ce şi-ar fi îndeplinit misiunea, avea timp şi pentru remuşcări. Wadi era singurul care l-ar fi putut scoate pe rege din palat.

Ridică uşor pistolul Enfield Commando:

— Wadi, mai ai timp să-ţi salvezi fiul.

Wadi Karak se opri, strângând fetiţa în braţe. Intensitatea privirii întunecate îl jenă pe colonel.

Tăcerea care urmă păru fără sfârşit, apoi vocea băieţelului îi făcu pe toţi să tresară: plângea, de cealaltă parte a peretelui. O fracţiune de secundă, colonelul crezu că Wadi avea să sară pe ei, făcând să eşueze totul, apoi beduinul păru că se prăbuşeşte psihic.

Se clătină până la canapeaua albă şi se trânti, fără să lase fetiţa moartă din braţe. Sângele curgea în continuare, pătându-i cămaşa albă.

Atunci când vorbi, vocea i se schimbase. Era vocea unui bărbat îmbătrânit, prăbuşit, anihilat.

— Omoară-mi fiul, spuse el.

Capitolul XIV

Ţipătul palestinianului cutremură acoperişul din tablă ondulată al „postului de pază” al FPEP. Atât timp cât locuitorii din Wardate credeau că este interogat un trădător al cauzei palestiniene, era perfect. Doar nu era prima oară când membrii FPEP torturau pe cineva… Şi nimeni nu se formaliza pentru atâta lucru…

Deprimat, Malko se sprijini de zidul murdar. Ura din tot sufletul aceste atrocităţi de care, din nefericire, această meserie pe care o practica era plină. Totuşi, acest om trebuia forţat să

vorbească pentru a-l putea salva pe rege. Leoaica conducea interogatoriul în limba arabă. Înspăimântat, Fouad, bucătarul, se ghemuise într-un colţ. Descumpănit, Ma’an se ridică gâfâind. Faţa fioroasă era congestionată.

— Nu vrea să vorbească, spuse el pe un ton jalnic.

Sophia Nazzal strânse buzele şi înjură. Ghemuit într-un colţ, plin de sânge şi umflat de lovituri, palestinianul nu îşi descleşta gura. De douăzeci de minute, Ma’an îl lovea neobosit cu picioarele şi cu pumnii ca pe un sac de box. Îi spărsese nasul cu pumnii lui enormi, îi crăpase arcada şi îi scosese câţiva dinţi. Mirosul fad al sângelui se amesteca cu duhoarea acră de vomă, făcând irespirabil aerul din încăpere. Plin de ciudă, Ma’an îi trase palestinianului un şut în vintre care îl făcu să urle de durere.

Leoaica trăgea cu nesaţ din ţigară, iar Malko observă că era albă la faţă şi două brazde adânci se formaseră în jurul gurii. Ma’an îşi şterse fruntea. Un plasture se dezlipise, lăsând să se vadă o rană urâtă la tâmplă. Dacă era scos din această stare de o brutalitate pură, nu mai avea nicio idee.

— Mare scofală, zise Sophia, să-l lăsăm în plata Domnului şi să-l anunţăm pe rege imediat!

Era soluţia cea mai înţeleaptă. Dar dacă regele nu ieşea din palat, nu va mai avea loc niciun atentat, iar ei nu îl vor demasca în vecii vecilor pe omul care a organizat complotul.

Agentul palatului scoase un briceag, se aplecă spre prizonier, îl deschise şi îi înfipse vârful în gât.

— Îţi tai beregata ca la porc dacă nu vorbeşti, îl ameninţă el.

Acesta trase o înjurătură împroşcând de sânge totul în jurul lui. Uneori, aceşti oameni, laşi în cele mai multe cazuri, sfidau moartea cu neruşinare…

Ma’an stătea în cumpănă, căutând privirea Sophiei Nazzal. Aceasta avea şi ea îndoieli. Fouad se uita fix la prizonier, extrem de neliniştit. În punctul în care ajunsese… Cele trei sute de dolari puteau să-l coste foarte scump. Sophia clătină din cap în semn că nu. Acesta îndepărtă lama cuţitului de gâtul palestinianului.

Atunci, Fouad se ridică şi veni să şoptească ceva la urechea lui Ma’an. Pe faţa agentului apăru imediat un zâmbet radios. Îi spuse Leoaicei ceva în arabă. Malko reţinu în treacăt numele lui Fouad. Auzindu-şi numele, acesta îi zâmbi cu amabilitate lui Malko. Ma’an îl trase pe palestinian şi îl ridică în picioare, apoi îl

împinse către uşă.

— Îl luăm de aici? întrebă Malko.

— Nu. I-a venit o idee ca să-l facă să vorbească.

Micul convoi se strecură printre cuştile din ciment. Câţiva copii priveau curioşi faţa plină de sânge a palestinianului. El deschise gura ca să strige, însă Ma'an fu cât pe ce să-l strângă de gât. Un puşti mai îndrăzneţ se apropie şi întrebă ce se întâmplă.

— Este un trădător care îşi primeşte pedeapsa, zise cu gravitate bucătarul…

Numaidecât, vreo trei puşti începură să-l huiduiască pe prizonier, aruncau cu pietre, îl înjurau şi îi mai trăgeau câte un şut. Sophia Nazzal şi Malko încheiau convoiul. Erau cam neliniştiţi. Se găseau chiar în fieful palestinienilor. Ceea ce făceau ei era de o inconştienţă vecină cu nebunia. Dacă s-ar fi descoperit adevărata lor identitate, nu ar mai fi ieşit vii din Wardate… Malko o admira pe leoaică. Se comporta ca un bărbat adevărat. După ce parcurseră o sută de metri; se opriră în faţa unei cuşti asemănătoare cu celelalte. Malko se aplecă spre Leoaică:

— Unde mergem?

— La tâmplar.

Totuşi nu se duceau să comande un coşciug… Intrară pe rând. Încăperea era la fel de întunecoasă şi murdară ca şi „postul de pază". Un palestinian bărbos, cu rindeaua în mână, se uita îngrozit la cei ce îi invadaseră atelierul. Ma'an îl dojeni cu glas sec. Imediat, tâmplarul se duse la masa unde se afla menghina şi luă scândura pe care o dădea la rindea, apoi rămase acolo nemişcat şi total năucit. Unul dintre ei îl împinse într-un ungher. Tâmplarul dispăru în întuneric, lăsând atelierul pe mâna cotropitorilor. Malko nu se prea simţea în largul lui. Ma'an îl ocăra deja pe prizonier şi îl îmbrâncea spre bancul de lucru.

Desfăcu menghina până la refuz, apoi îl apucă pe om de păr şi îl obligă să se aplece până când îşi bagă capul în menghină. Agresorul o strânse imediat fără menajamente. Cu urechile strivite între capetele menghinei, palestinianul începu să urle.

— Acum chiar că va vorbi, spuse bucătarul în engleză.

Era încântat.

Vesel, Ma'an mai strânse puţin menghina. Strigătul aproape inuman al schingiuitului cutremură pereţii. Începuse să-i curgă

sânge din urechi. Vomă şi începu să ţipe încontinuu. Ca să-l facă să tacă, Ma’an îi trase un şut între picioare. Atunci, Malko o apucă pe Sophia Nazzal de braţ.

— Opriţi toate astea, este îngrozitor.

Dar tânăra nici nu se obosi să se întoarcă şi să-i răspundă.

— Oricum îl va omorî. Dumneavoastră nu îi cunoaşteţi. Sunt sălbatici. Ar fi mai bine să vorbească înainte. Dacă îi spun ceva, nici nu mă ascultă, mă dispreţuieşte.

Ţipetele palestinianului deveniră şi mai ascuţite, sacadate, întrerupte, ca o melodie tărăgănată de groază. Ma’an răsuci încetişor levierul menghinei. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă. Malko simţi un nod în gât. Îşi imagina capul turtit şi nervii striviţi. Se aştepta în fiecare clipă să vadă capul crăpând ca o nucă de cocos. Ar fi vrut să-i strige bărbatului torturat să nu se mai încăpăţâneze să tacă.

Brusc, urletele îşi schimbară tonalitatea. Ma’an nu mai răsucea levierul, însă se aplecă deasupra capului prizonierului. Malko desluşi câteva cuvinte printre ţipete şi gemete. Ma’an clătină din cap şi îi mai trase un pumn. Ţipătul ascuţit aproape că îi sparse timpanele. Agentul se opri. De când începuse să-l schingiuiască, făcuse o rotire completă a levierului.

Cu gura larg deschisă, omul urla întruna, voma şi era scuturat de spasme. Cu mâna stângă îl apucă pe călău de curea, iar acesta se aplecă încă o dată spre el. Dar nu reuşi să articuleze niciun sunet, fiind paralizat de durere. Ma’an slăbi puţin menghina, apoi se aplecă deasupra victimei.

Palestinianul bolborosea câteva fraze. Ma’an înălţă capul cu o figură gravă, repetând cu voce tare ceea ce spunea prizonierul, pe măsură ce Sophia îi traducea lui Malko.

— Vorbeşte, îl anunţă ea. Îl vor ataca pe rege pe la ora cinci şi jumătate, pe strada Zein, după cel de-al Treilea Cerc. Vreo doisprezece oameni foarte bine înarmaţi. Au un complice la palat care le furnizează informaţiile.

— Cine este?

Malko aproape că strigase. Ma’an repetă în arabă, apoi dădu din cap.

— Nu ştie.

— Acum lăsaţi-l în pace, porunci Malko.

Fouad se apropie de Ma’an şi schimbă câteva cuvinte cu el în şoaptă. Imediat, agentul mai strânse puţin menghina. Malko

văzu cum i se încordează muşchii braţului din cauza efortului.

Cutia craniană cedă pe loc cu un pârâit insuportabil. Urletele schingiuitului se întrerupseră într-un gâlgâit. Două jeturi de sânge ţâşniră cu putere din nări drept în pământ. Ma'an sări repede în lături şi mai strânse încă puţin. Capetele menghinei pătrunseseră cam doi centimetri în craniul care era numai un amestec de oase sfărâmate, de materie cervicală şi de sânge. Prizonierul nu mai ţipa. Scuturat de câteva spasme ale agoniei, el se stinse rapid cu ochii deschişi.

Ma'an îşi şterse cu batista sângele care îi stropise pantofii. Malko o urmă pe Sophia afară. Ea voma cu capul sprijinit de zid.

— Să ne grăbim, spuse ea. Nu prea mai avem timp.

Era imposibil să o îmblânzeşti.

Străduţa era pustie. Strigătele schingiuitului se auziseră până la capătul lumii. La Wardate, palestinienii erau stăpâni. Ma'an ieşi ultimul, însoţit de bucătar. Era la fel de calm. Parcă participase la o discuţie amicală. Malko îl apucă pe bucătar de braţ.

— De ce l-a omorât?

Palestinianul făcu nişte ochi mari când auzi o întrebare atât de stupidă.

— Ne-ar fi denunţat. Trebuia să terminăm cu el.

În faţa unei logici atât de evidente, lui Malko nu îi rămânea altceva de făcut decât să se resemneze.

— Trebuie să-l împiedicăm pe rege să iasă din palat, spuse Malko.

Leoaica fugea deja către ieşirea din tabără. Ceasul lui Malko arăta ora cinci şi cinci minute.

*

* *

Ratwa nu îşi putea lua ochii de la fetiţa moartă. Crezuse că Wadi Karak va ceda înainte. Se gândi profund la copiii lui Irbid, sfârtecaţi de rachete. Acesta era războiul şi trebuia dus până la capăt. Îi aruncă o privire colonelului Gorgour. Dacă Wadi Karak o ţinea una şi bună, erau terminaţi. Cerchezul stătea nemişcat.

— Vă admir curajul, Wadi, spuse el, dar este de prisos. V-aţi gândit oare că soţia dumneavoastră nu va mai putea să aibă copii? Dacă o omor, veţi rămâne fără urmaşi? Chiar dacă veţi asculta, nimeni, nici măcar regele, nu va putea să vă reproşeze

vreodată ceva. Aţi plătit onoarea cu sângele fetiţei dumneavoastră.

Wadi Karak se făcu livid la faţă. Cum de îi aflase cerchezul secretul? Era adevărat. Gorgour se hotărî să joace totul pe o carte. Băgând pistolul în teacă, apucă mânerul uşii.

— Aşteptaţi!

Vocea lui Wadi suna răguşit, parcă era spartă. Se uita fix la colonel.

— Ce vreţi de la mine?

— Să telefonaţi la palat şi să cereţi cu regele. Apoi să-i spuneţi că Mrewed a fost grav rănit acasă la el şi că îl cheamă.

Wadi Karak lăsă ochii în pământ, de parcă s-ar gândi câteva clipe.

— Sunt de acord, dar mai întâi, lăsaţi-l pe fiul meu să plece.

Colonelul Gorgour scutură din cap:

— Nu. Dar vă dau cuvântul meu de onoare că îi voi da drumul după aceea.

Wadi clătină din cap înmărmurit.

— Este o prostie! Nu va veni. Va simţi că este o cursă…

Pentru prima oară de când se afla acolo, colonelul cerchez zâmbi.

— Va veni… Îl cunosc eu pe rege… Chiar dacă se gândeşte că e o cursă. Nu îl lasă el pe Mrewed să moară singur.

Wadi îl contrazise:

— Îi va telefona lui Mrewed şi va afla adevărul.

— Ba nu. Telefonul lui Mrewed nu mai funcţionează de o oră. Asta nu îl va mira pe rege. Ştie că se strică mereu.

Cu un aer absent, Wadi strângea în braţe cadavrul fetiţei lui. Sângele cursese pe covor, pe pantaloni, dar nici nu băga de seamă. Era cu mintea în altă parte. Devenise o stană de piatră. Acum îi mai rămăsese o singură posibilitate să se răzbune. Ratwa înaintă spre el.

— Câte maşini îl vor însoţi pe rege?

Wadi îi răspunse fără să o privească:

— Patru. Ca de obicei.

— Câţi oameni sunt în fiecare?

— Patru, plus şoferul.

— Ce arme au?

— Două mitraliere mari şi alte arme uşoare.

— Bazuka nu au?

— Nu.
— Vreun radio, ceva?
— Da, într-unul din vehicule.

Pe măsură ce răspundea, Ratwa îşi nota pe o bucată de hârtie. În bucătărie se auzea băiatul lui Wadi jucându-se. Dacă nu ar fi fost cadavrul fetiţei, ar fi semănat cu o simplă discuţie de afaceri. Palestiniana se gândi o clipă.

— În ce maşină va fi regele?
— În Mercedesul 300 SL.
— Este blindat?
— Nu.
— Are radio?
— Nu. Regele are doar un walkie-talkie.
— Cine conduce?
— Depinde. Uneori, regele, alteori, un beduin.
— Regele este înarmat?

Wadi se uită la femeie cu o ură nestăpânită.

— Dacă nu îl veţi nimeri, cu siguranţă că el nu vă va rata. Are un pistol şi o mitralieră nemţească MP 5.

— Tocul pistolului este închis, adăugă colonelul Gorgour. Regele nu îl va putea scoate aşa uşor.

Wadi îi aruncă o privire surprinsă. Vasăzică, se gândiseră la toate. Ratwa continuă interogatoriul.

— Regele poartă vestă antiglonţ?
— Nu.

Ea tăcu. Colonelul Gorgour tuşi:

— Bine. Acum trebuie să dăm un telefon.

Wadi Karak ezită uitându-se la telefonul aşezat lângă el. Un strigăt al fiului său răsună prin perete. Ca un automat, ridică receptorul şi formă numărul.

— Să nu faceţi vreo prostie, spuse colonelul Gorgour foarte calm.

Cu receptorul lipit de ureche, Wadi Karak aştepta să răspundă centralistul de la palat.

*
* *

Telefonul din anticamera biroului regal sună. Lui Wadi i se dădea întotdeauna legătura cu regele, căci făcea parte dintre cele zece persoane care puteau să-l sune la orice, oră din zi şi

din noapte.

Răspunse un adjutant din tabără. Wadi Karak nu îi lăsă răgazul să vorbească:

— Anunţaţi-o pe Majestatea Sa că Mrewed a fost grav rănit. S-a tras asupra lui pe strada Zein. Imediat după cel de-al Treilea Cerc. Este pe moarte şi vrea să-l vadă pe rege.

Vocea lui Wadi era plină de emoţie. Nicio clipă, adjutantul nu pusese la îndoială vorbele lui Wadi.

— Majestatea Sa este cu şeicul Omar, strigă acesta. Îl voi anunţa imediat. Unde sunteţi?

— Lângă Mrewed. Am venit să dau un telefon la Ambasada Marii Britanii. Mă întorc. Nu poate fi transportat.

— Aşteptaţi!

Adjutantul taberei puse jos receptorul şi ieşi în goană. Regele era la volanul unui vehicul de teren pe care se pregătea să-l încerce. Era cu şeicul Omar. Ofiţerul bătu în portieră şi îi spuse în şoaptă ceea ce tocmai aflase şi de la cine. Regele păli. Nu era surprins. De ani de zile trăia pe un vulcan activ. Mrewed era cel mai bun prieten al lui, omul la care se ducea ori de câte ori avea nevoie de un sfat.

— Mă duc la el.

Sări imediat din vehicul. Ofiţerul se dădu înapoi şi bâigui:

— Majestate, poate fi periculos. Dacă au tras...

Hussein nu-l mai asculta. Nu se speriase niciodată de pericolul fizic.

— Ţie îţi este frică, Ali?

Acesta tresări:

— Nu, Sidi.

— Bine, atunci tu o să conduci maşina.

Ofiţerul plecă alergând şi luă receptorul.

— Majestatea Sa soseşte acum, îl anunţă el.

Închise şi formă numărul lui Mrewed. Dar suna ocupat. Afară, regele claxona de zor. Ofiţerul înşfăcă din zbor un M 16 care zăcea pe un scaun şi o centură plină cu încărcătoare, apoi se îndreptă spre Mercedes. Fiind anunţate prin walkie-talkie, camionetele de protecţie aşteptau la poartă, pregătite să-l escorteze pe rege. Până în strada Zein făceau zece minute, căci trebuiau să traverseze oraşul.

Căpitanul Ali se gândi că palestinienii dădeau dovadă de un oarecare curaj. Atentatul se produsese la vreo sută de metri de

palatul în care locuia mama regelui şi era păzit tot de beduini. Lucru ce îl mai liniştea cât de cât. Ceilalţi se făcuseră cu siguranţă nevăzuţi. Oricum, nu discuta dorinţa regelui. Până acum îi arătase de mai multe ori cât de mult dispreţuieşte moartea şi pericolul.

*
* *

— Bine, spuse colonelul Gorgour.

Wadi Karak parcă nici nu-l auzea. Strângea în continuare trupul fetiţei, de parcă ar fi putut să o readucă la viaţă. Îşi recăpătase un calm aparent care însă nu îl înşela pe cerchez. Omul care stătea în faţa lui avea sufletul mort. Însă trebuia să se teamă oarecum de aceşti morţi vii.

— Acum, daţi-i drumul fiului meu.

Colonelul dădu din cap.

— Mai aşteptaţi cinci minute. A mai rămas o formalitate. Trebuie să sunaţi încă o dată la palat ca să fim siguri că regele a plecat. După aceea, fiul dumneavoastră va fi liber.

Wadi nu spuse nimic, căzând iarăşi în starea lui. Ratwa plecase de vreo zece minute. Gărzile de corp o lăsaseră să treacă.

Minutele care urmară se scurseseră foarte încet pentru colonelul Gorgour. Ofiţerul se uita la ceas din treizeci în treizeci de secunde. În sfârşit, ordonă:

— Sunaţi acum!

Ascultător, Wadi ridică receptorul şi sună la palat. Lângă el, cerchezul asculta. Auzi vocea centralistului, apoi cineva zise:

— Majestatea Sa tocmai a plecat.

Gorgour îi făcu semn lui Wadi să nu mai insiste. În ciuda sângelui rece, bătăile inimii se înteţiră. Wadi Karak închise.

— Fiul dumneavoastră este liber, îl anunţă colonelul Gorgour.

Strigă. Bătrânica ieşi din bucătărie împreună cu băiatul lui Wadi.

— Fiul dumneavoastră va fi eliberat în aproximativ o jumătate de oră, îi promise Gorgour. Aveţi cuvântul meu.

Wadi Karak îşi privi fiul când intră pe uşă, apoi strânse şi mai tare trupul fetiţei moarte.

Uşa se închise din nou. Colonelul Gorgour şi Wadi Karak rămaseră singuri. În mai puţin de zece minute, regele Hussein

va fi asasinat.

Capitolul XV

Rachid Charm îşi şterse palma asudată de jeanşi şi se uită în dreapta lui. Întins pe platforma unui camion abandonat în mijlocul unui teren viran, care se afla la marginea bulevardului Zein, vedea drumul până aproape de cel de-al Treilea Cerc. Puţin mai jos, şoseaua făcea o curbă şi nu se zărea decât ultimul etaj al hotelului *Jordan.*

Tânărul îşi verifică pentru a nu ştiu câta oară poziţia şi piedica imensului său Garand, ce trebuia să fie ridicată, astfel încât absolut nimic să nu împiedice vizibilitatea prin lunetă. Tot mecanismul delicat al atentatului depindea numai şi numai de el. Rămăsese mai puţin de un minut până când convoiul regal trebuia să apară. Un pândar postat într-o căsuţă de pe colina Jofé, aflată chiar vizavi de palat, îi va anunţa plecarea. Regele putea să aleagă două trasee: fie prin centrul oraşului, pe King Faysal Street, pe lângă poştă, în Primul Cerc, iar apoi, pe bulevardul Majlis, fie mergând pe drumul dintre colinele Nasser şi Hussein. Pe aici erau mai puţine case şi curbe. În ambele cazuri, va apărea din cel de-al Treilea Cerc, mergând pe bulevardul Zein.

Ca să exerseze, Rachid Charm ochi prin lunetă Mercedes-ul oprit pe bulevard. Era nemaipomenit. Aproape că putuse să citească cifrele de pe tabloul de bord. Garand-ul greu era o armă de o extraordinară precizie şi forţă. Pe Rachid îl mai durea şi acum umărul de pe urma antrenamentelor. Dar numai aşa reuşise să-şi regleze perfect luneta, special pentru distanţa de la care avea să tragă. Era în stare să nimerească şi o portocală. Însă ţinta lui avea să fie mult mai mare: capul unui om.

Un zgomot de motor îl făcu să tresară. O vechitură de camion încărcat cu lăzi cu legume urca pe bulevardul Zein, venind din cel de-al Treilea Cerc, unde fusese până atunci în pană. Inima lui Rachid bătu şi mai tare. Dacă vehiculul pornise, însemna că acţiunea era iminentă.

Se sprijini mai bine în coate şi îl observă pe şoferul camionului

prin lunetă. Zâmbi când îl recunoscu pe Djamal, un palestinian pe care îl cunoştea bine de tot, cu capul înfăşurat în turbanul roşu. Părea total nevinovat. Conducea foarte încet, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare. Totul se baza numai pe el. Cu trei sute de metri mai sus, drumul era barat de o patrulă de beduini care păzea palatul reginei-mamă. Circulaţia era deviată pe nişte străduţe din stânga, apoi era reluată puţin mai departe pe bulevard, în dreptul unei antene ciudate de televiziune în forma Turnului Eiffel, cocoţată pe acoperişul unei vile. Rachid Charm puse degetul pe trăgaci, extrem de sigur pe el.

În sfârşit, se afla în toiul acţiunii. Şi încă ce acţiune! Cea mai importantă, dar şi cea mai periculoasă din viaţa lui. Un atentat politic în care viaţa lui era pusă în joc. Refuzase să se îmbrace în uniformă. Purta nişte blue-jeans cumpăraţi din Hollywood şi un pulover din lână.

Pe partea cealaltă a bulevardului, cei patru bărbaţi din Land Rover-ul staţionat în mijlocul terenului viran erau şi ei pregătiţi de acţiune. Cele două mitraliere puteau să spulbere toată porţiunea de bulevard. Avuseseră o idee genială să vopsească două vehicule palestiniene în galben-nisip, culoarea armatei regale. Oamenii din ele purtau turbane roşii şi uniformă kaki. Escorta regelui nu se apropia chiar atât de mult încât să le audă accentul palestinian... Cea mai fină şiretenie era că fuseseră dispuşi de o parte şi de alta a bulevardului Zein, chiar în văzul lumii, dar nestârnind nicio bănuială.

Camionul parcursese deja o sută de metri. Rachid înjură în gând. Dacă suita mai întârzia, vehiculul era obligat să se oprească şi risca să trezească bănuieli în rândurile beduinilor care păzeau palatul reginei-mamă.

*

* *

Primul Land Rover roşu închis se ivi din cel de-al Treilea Cerc, mergând cu aproximativ cincizeci de kilometri la oră. Mitraliera de cincizeci era îndreptată în sus, iar cea de treizeci era potrivită de un beduin să ţintească undeva în spate.

Un alt vehicul apăru imediat în urma lui. Apoi veni un al treilea. Două erau echipate doar cu două mitraliere de treizeci.

Mercedesul gri mergea exact în spatele ultimei maşini. Rachid Charm fixă în lunetă placa de înmatriculare. Reuşi să citească

uşor numărul: 310. Era maşina regelui. Rachid fixă încet luneta în dreptul parbrizului şi începu să urmărească Mercedesul. Următoarele secunde le trăia doar prin cercul luminos de care îşi lipise ochiul drept. Nu îi mai era teamă.

În spatele maşinii regale apărură alte două Land Rover-uri care mergeau alături şi încheiau coloana. Ultimul avea o antenă radio înaltă, care se legăna în spate, şi o singură mitralieră.

Timp de câteva secunde, scena păru împietrită în vizorul lui. Mai întâi se vedea camionul ce suia anevoie coasta cu douăzeci la oră, apoi convoiul compact care se apropia foarte repede de camion şi, în fine, Mercedesul negru cu steagul Ambasadei Spaniei, oprit pe partea stângă a drumului, imediat după cel de-al Treilea Cerc.

Ţeava armei Garand oscilă puţin. Convoiul mergea atât de repede, încât nu era uşor să izoleze ţinta. În fine, Rachid reuşi să ochească parbrizul din faţă al Mercedes-ului. Capul şoferului se afla exact în mijlocul cercului. Dădu încet aerul afară din plămâni şi nu se mai gândi la nimic. Omul pe care îl ochea nu mai avea de trăit decât câteva secunde.

*
* *

Djamal, palestinianul, se uita în oglinda retrovizoare la Land Rover-urile de culoare roşu închis care se măreau foarte repede. Şoferul din primul vehicul îi făcea semn cu mâna că să oprească. Aceasta era o regulă strictă în Iordania. Când trecea regele, toate maşinile se opreau pe marginea drumului şi nu porneau decât după plecarea lui.

Djamal învârti uşor volanul spre dreapta, lăsând atâta spaţiu cât să poată trece Land Rover-urile. Bulevardul avea pe margine un şanţ larg şi nu se putea merge pe terenul viran.

În acelaşi timp, bătea darabana în peretele din tablă din spatele lui. Apoi, apucă strâns volanul cu ambele mâini. Avu răgazul să numere până la trei, când se auzi o explozie surdă. Camionul se ridică pe roţile din spate, apoi căzu greoi la loc şi se opri de-a curmezişul drumului, aproape prăvălit în şanţ. Roata din partea stângă din spate se desprinse şi o luă la vale ca din puşcă, oprindu-se pe terenul viran.

Grenada rupsese şasiul chiar la ieşirea de pe pod. Arborele

cotit făcuse o gaură mare în asfalt. Era nevoie de o macara ca să poată ridica de acolo camionul care bloca tot bulevardul. Djamal zâmbi în barbă, opri contactul şi băgă mâna sub banchetă de unde îşi scoase mitraliera.

În oglinda retrovizoare el văzu un beduin care venea în goană spre camion, cu o puşcă automată G 3 în mână. Era un om din primul Land Rover. Suita regală se oprise, adunată pe o porţiune de treizeci de metri. Nu păreau prea îngrijoraţi. Văzuseră cu toţii camionul care mergea în zigzag pe şosea şi roata care se rostogolise. Era un accident destul de des întâlnit în Iordania, iar beduinii izbucniseră în râs. Explozia grenadei nu fusese chiar atât de puternică încât să se audă din camionete.

Beduinul se urcă pe scăriţa camionului spumegând de furie, cu turbanul în vânt.

— Imbecilule, urlă el. Regele se află în spatele tău. Fă loc imediat!

— Nu pot, frate, nu vezi că mi s-a stricat camionul? zise cu blândeţe Djamal.

Dar beduinul nu mai avu timp să răspundă, căci Djamal ridică ţeava mitralierei Colt şi apăsă imediat pe trăgaci. Fruntea se prefăcu într-un nor de sânge şi fu aruncat de pe scăriţa camionului de puterea gloanţelor. Ca să facă treabă şi mai bună, Djamal trase în corpul care se prăbuşea. În clipa în care încărcătorul se golea, auzi păcănind Kalaşnikovul însoţitorului său, ascuns printre lăzile cu legume. În oglinda retrovizoare văzu parbrizul primului Land Rover dezintegrându-se şi o jerbă de flăcări ţâşnind dintr-o canistră cu benzină fixată pe aripa din faţă.

O flacără înaltă ascundea vehiculul şi drumul. Djamal profită de acest lucru şi sări din camion, după ce schimbă încărcătorul mitralierei.

*

* *

Cele două mitraliere din Land Rover-ul oprit în faţa lui Rachid Charm deschiseră focul în clipa în care beduinul sărea de pe scăriţă, ochind fiecare vehicul ce făcea parte din escortă. De la o aşa distanţă mică, totul se transforma într-un masacru.

Trăgătorul mitralierei cincizeci avu timp să lase în jos ţeava armei înainte de a fi ciuruit de gloanţe. Cel de-al doilea Land

Rover luă foc şi o ladă cu grenade explodă cu o lumină mare şi gălbuie. Ucişi sau foarte grav răniţi de gloanţe, beduinii nu mai ripostară. Unul dintre ei reuşise să sară, dar se prăbuşi imediat pe burtă răpus de o rafală.

La o secundă după aceea, cel de-al doilea Land Rover palestinian, plasat în cealaltă parte a bulevardului, deschise şi el focul. Vehiculul din spatele Mercedes-ului în care era regele explodă imediat, atins chiar în rezervor. Doi beduini fură aruncaţi la câţiva metri, iar carcasa se răsturnă în şanţ. Oamenii din al doilea Land Rover fuseseră ucişi pe loc, în afară de omul de la mitralieră, ţinând strâns arma şi plin de sânge, el continua să tragă, măturând strada la întâmplare, până când se prăbuşi pe asfalt cu faţa în jos.

Şoferul celui de-al treilea Land Rover avu timp să sară înapoi imediat. Operatorul radio zguduia cu sălbăticie emiţătorul.

— Suntem atacaţi!

A fost tot ce a avut timp să urle în microfon. Gloanţele mitralierei ciuruiră aparatul, iar el căzu nimerit de un glonţ în ochi. Trăgătorul unicei mitraliere deschisese focul în acelaşi timp. Prima rafală mătură vehiculul palestinienilor, rănindu-i mortal pe servanţii celor două arme automate care se prăbuşiră.

Şoferul propriului vehicul era culcat peste volan, cu burta ciuruită de mai multe gloanţe. Se grăbi să rotească mitraliera ca să ochească a doua maşină care îl ataca. Însă fumul gros ce ieşea din vehiculul incendiat ascundea Mercedes-ul regelui, care se afla totuşi doar la douăzeci de metri în faţa lui.

Se aplecă să ia alt încărcător, scăpând de o rafală a Kalaşnikovului trasă din Land Rover-ul ale cărui mitraliere le distrusese. Când se ridică, zări brusc Mercedesul cu steagul negru cu galben al Spaniei. Maşina înainta spre el. Timp de o secundă se întrebă dacă şoferul era nebun. Se trăgea din toate părţile, iar drumul era blocat de Land Rover-urile care ardeau. În momentul în care scotea cartuşiera, observă ţeava mitralierei ieşind pe un geam al Mercedes-ului. Dar nu mai avu răgaz să-şi ia propria armă.

Mercedesul – furat cu o seară în urmă – se opri şi patru oameni săriră din el, înarmaţi cu pişti de asalt şi se îndreptară alergând spre maşina regelui.

*

* *

Capul se afla exact în centrul lunetei, iar Mercedes-ul regelui era oprit. Totul nu durase mai mult de un minut, dar lui Rachid i se părea că împuşcăturile îi răsunau în urechi de o sută de ani.

Coloanele de fum se vedeau de departe, iar beduinii care păzeau palatul reginei-mamă nu vor întârzia să intervină. Şi cei din sediul poliţiei aflat lângă Ambasada Egiptului, chiar înainte de intrarea în cel de-al Treilea Cerc.

Rachid Charm apăsă încetişor pe trăgaci. Însă puterea reculului îl făcu să-şi dezlipească ochiul de pe lunetă. Când îl lipi din nou, capul cu beretă roşie era prăbuşit peste volan, cu ceafa străpunsă de glonţul lui.

Portiera din spate a Mercedes-ului regal se deschise şi apăru un ofiţer cu o mitralieră în mână. Rachid avu nevoie de mai puţin de două secunde ca să-l ochească şi să apese pe trăgaci. De data asta îl văzu cu ochiul liber pe bărbatul aruncat pe caroserie care se ţinea cu mâinile de gât.

Rachid trase încă o dată aproape la întâmplare şi îl nimeri în piept. Mitraliera căzu la pământ, iar bărbatul se prăbuşi cu faţa în jos.

Ţeava armei Garand reveni spre interiorul Mercedes-ului. Ghemuit pe pernele din spate, un căpitan trăgea prin parbrizul din spate pe care îl spărsese cu patul armei. Mitraliera lui scuipa foc spre oamenii care coborâseră din Mercedes-ul cu număr diplomatic, iar doi dintre ei fuseseră răpuşi.

Rachid Charm aşteptă răbdător câteva secunde ce i se părură extraordinar de lungi. Căpitanul se aplecă să ia alt încărcător de pe podea, stând cu spatele la el.

Tânărul apăsă pe trăgaci. Simţi încă o dată reculul în umăr şi lovitura uşoară în ochi. Când deschise din nou ochii, căpitanul zăcea nemişcat pe banchetă. Aproape nimeni din convoiul masacrat nu mai mişca. Atacul durase doar două minute.

Două vehicule Land Rover mai ardeau încă. Din maşina neatinsă a palestinienilor se mai auzeau scurte rafale de mitralieră care îi ucideau pe răniţi.

O sirenă urla dinspre palatul reginei-mamă. Rachid întoarse capul şi observă venind din susul bulevardului un Land Rover plin cu beduini care săreau în ajutorul convoiului atacat. Ochii albaştri ai tânărului arab scânteiară de bucurie. Roti ţeava armei sale, se asigură, ochi o clipă prin lunetă şi trase.

Land Rover-ul începu imediat să şerpuiască, înainte să se izbească cu putere de zidul unei vile. O flacără înaltă ţâşni în timp ce beduinii se rostogoliră în lături, ameţiţi sau răniţi.

Rachid Charm puse jos puşca cu lunetă şi se ridică. Făcuse mai mult decât trebuia. În aparenţă, totul decursese bine. În faţa lui, următorul Land Rover demară, trăgând încă o rafală în beduinii care veneau pe jos şi se îndreptă spre terenul viran. Mercedes-ul corpului diplomatic se retrăgea cu toată viteza, trăgând ca să-şi acopere fuga. Rachid sări din camion, lăsându-şi arma acolo. Străbătu terenul viran alergând. Motoreta era sprijinită de zidul unei vile.

În momentul în care ajungea la ea, simţi o lovitură în umărul stâng, apoi o durere atroce îi cuprinse toată partea stângă. Se întoarse şi îl văzu pe beduin în genunchi în mijlocul terenului viran care îl ochea cu o puşcă automată. Ridică braţul ca într-un gest de apărare chiar în momentul în care alt glonţ îi pătrundea în gât, atingându-i traheea. Fără să dea drumul mânerului motoretei, se prăbuşi pe spate.

Beduinul mai trase două focuri de armă în corpul nemişcat, apoi îşi căută altă ţintă. Ca să răzbune acest sacrilegiu. Carcasele Land Rover-urilor ardeau în continuare cu un fum negru.

*

* *

Un beduin apăru urlând în faţa parbrizului, înnebunit de furie şi ţinând degetul pe trăgaci. Sophia Nazzal, albă ca varul, zise:

— Fiţi atenţi că sunt nervoşi!

Încă un obstacol… Un baraj format de beduini bloca drumul în al Treilea Cerc, oprind toate vehiculele, controlând oamenii, înnebuniţi şi furioşi, trăgând fără motiv în tot ce mişca.

Ma’an coborî din maşină şi se îndreptă spre locotenentul în uniformă albastră. Acesta era atât de furios, încât nici nu se uită la legitimaţia Securităţii militare iordaniene.

— Ce se întâmplă aici? De ce aţi blocat drumul? îl întrebă Ma’an.

— Întoarceţi-vă, îi zise ofiţerul. S-a întâmplat ceva foarte grav. Plecaţi imediat de aici.

Se întoarse cu spatele la el şi dădu un ordin unor beduini care plecară în goană. Un alt beduin care trăsese un foc în aer aţinti

puşca automată asupra maşinii cu un aer ameninţător. Sophia Nazzal stătu în cumpănă. Când se aflau într-o situaţie ca aceasta, puteau să se aştepte la orice din partea beduinilor. Se pare că domnea o confuzie totală. Numeroase Land Rover-uri blocau întreg cartierul.

Sophia se pregătea să se urce în maşină când zări o siluetă imensă ce cobora dintr-un Dodge. Zeid, un foarte bun prieten al ei, comanda armata regală. Ea îi făcu cu mâna.

— Zeid!

Bărbatul se întoarse şi se îndreptă spre ea. Părea supărat şi descumpănit.

— Zeid, ce se întâmplă?

— L-au omorât pe rege!

De-abia putea să vorbească. Tânăra păli. Ajunseseră prea târziu. Îi făcu semn lui Malko să coboare din maşină.

— Lasă-ne să venim cu tine. Te implor.

Ofiţerul ordonă ceva şi beduinii care blocau bulevardul Zein se îndepărtară. El plecă alergând, urmat de Malko şi de Sophia Nazzal. Ma’an mai discuta încă cu locotenentul.

La două sute de metri mai departe, era un dezastru. Vehiculele mai ardeau încă. Peste tot erau numai beduini înarmaţi, gata să tragă. Pe marginea drumului zăceau trei cadavre ciuruite şi pline de sânge. Unul dintre ei nu mai avea faţă, iar celălalt avea spatele despicat. Se zărea masa cenuşie a rinichilor…

Nişte beduini târau de picioare cadavrele palestinienilor ca să le alinieze lângă celelalte. Unul care nu murise încă se mişcă puţin. Imediat, un alt beduin îi trase un şut muribundului.

Malko şi Sophia ajunseră în sfârşit lângă maşina regelui care era înconjurată de mai mulţi ofiţeri iordanieni. Scoteau cu grijă corpul căpitanului, a cărui parte stângă era o rană vie. Şoferul stătea prăbuşit peste volanul de care mai era agăţat încă. Bereta îi căzuse pe nas şi părea că doarme. Peste tot erau arme, cioburi, sânge. Pe lângă alte vehicule, Mercedes-ul părea neatins. Mai mulţi beduini încercau să scoată trupurile camarazilor lor, blocate în Land Rover-ul ars. Comandantul Zeid se apropie de nişte ofiţeri cunoscuţi şi se pierdu printre ei. Sophia şi Malko rămaseră la câţiva metri mai în spate. Malko observa spectacolul deprimant. Ajunsese prea târziu. Zeid veni lângă ei pământiu la faţă.

— Unde este regele? îl întrebă Sophia Nazzal cu un nod în gât.
Zeid spuse în şoaptă:
— A dispărut.

Capitolul XVI

Zgomotul produs de împuşcături îl făcu pe Wadi Karak să ridice capul. Focurile de armă păreau atât de aproape, încât avea impresia că se băteau în capătul străzii. Este adevărat că cel de-al Treilea Cerc se găsea doar la două sute de metri în linie dreaptă.

Colonelul Gorgour apucă mânerul puştii Enfield de comando. Se simţea uşurat. Totul s-a petrecut aşa cum prevăzuse. Mai rămânea o singură formalitate delicată de îndeplinit pentru ca operaţiunea să fie absolut ermetică: eliminarea lui Wadi Karak. Nici nu se gândea să lase în viaţă un martor atât de incomod, deşi nu se mai bucura de putere în noul regim. Nimeni nu trebuia să afle vreodată cum fusese asasinat regele. Nici să se facă vreo legătură între MI 5 şi această lovitură de stat.

De când plecase fiul său, Karak nu scosese o vorbă. Stătea nemişcat pe divan, strângând în braţe trupul fetiţei lui care nu mai avea pic de sânge. Parcă nici nu ar exista. Evident că cel mai simplu lucru ar fi fost să-i tragă un glonţ în cap fără ca victima să-şi dea seama. Însă aceasta era o modalitate omenoasă care i-ar fi plăcut colonelului Gorgour, mai ales că ura violenţa inutilă.

Din păcate, gărzile de corp ale lui Wadi mai erau încă afară. Iar la primul foc de armă ar fi venit degrabă să vadă ce se petrece. Exista o singură soluţie: să le elimine mai întâi pe ele. Colonelul se apropie de Wadi.

— Trebuie să vă duc de aici, spuse el. Dar înainte, trebuie să le spuneţi oamenilor dumneavoastră să plece…

Rostise toate acestea cu o voce egală, fără să ridice tonul, fără să-l ameninţe. Un om aflat în starea lui Karak nu era uşor de manevrat. Era prea şocat. Risca să să se cufunde într-o stare de nepăsare, de refuz total. Ştia perfect că, omorându-se în acest mod, îl trăgea după el şi pe colonel. Gărzile de corp nu se

lăsau luate prin surprindere.

Avea o singură şansă de partea lui: cumplita sete de răzbunare a lui Wadi karak. Atât timp cât trăia, putea să spere că îl va ucide pe colonel. Pe asta miza şi colonelul cerchez. Nici Karak nu era prost.

Ridică încet privirea la colonel, dar nu zise nimic. În ochii negri nu se citea nici un sentiment.

— Unde vreţi să mă duceţi?

Vocea suna neutru. S-ar putea crede că cei doi bărbaţi nu aveau nimic de împărţit. La un anumit nivel, ura nu putea fi exprimată.

— La Wardate. După aceea, veţi fi eliberat... Când totul va fi pus la punct.

Se aşternu un moment de tăcere. Wadi Karak nu lăsase din braţe fetiţa.

— Ce vreţi să mai fac?

Colonelul Gorgour îşi ascunse cu greu satisfacţia.

— Vom străbate grădina împreună, îi explică el. Voi sta în spatele dumneavoastră, iar dacă încercaţi să fugiţi, vă împuşc pe loc. Deschideţi portiţa grădinii şi le ordonaţi gărzilor să plece. Apoi vom aştepta în casă să se îndepărteze.

Delicat mod de a-i sugera bietului Wadi Karak că va fi executat în propria casă. Adversarul său nu îşi putea permite luxul să-l lichideze în plină stradă. Se plimbau prea multe patrule de beduini pe acolo. Bineînţeles că exista şi pumnalul, însă Karak nu se va lăsa cu una, cu două. Era prea solid şi prea bine antrenat. Cel puţin la fel de bine ca şi colonelul. Iar ura lui îi sporea puterea de rezistenţă...

Wadi Karak înclină capul ascultător. Părea terminat. Puse uşurel cadavrul fetiţei pe canapea şi se ridică.

— Să mergem, spuse el cu voce obosită.

Colonelul scoase din toc arma şi trase piedica. Precaut, lăsă un metru distanţă între el şi Wadi Karak, dar îndreptând ţeava armei spre şalele lui Karak. De la această distanţă, un glonţ de calibrul treizeci şi opt nu rata ţinta niciodată.

Wadi îi aruncă o privire şi se îndreptă fără grabă spre uşă, adus de spate. Coborâră peronul. Pietrişul scârţâi sub paşii lor. Colonelul se încordă. Dacă Wadi voia să încerce să scape, acum era momentul. Nu ştia dacă avea un cod prin care să comunice cu gărzile sale, dacă nu le putea preveni cumva fără ştirea lui.

Însă ajunseseră deja la poarta cu grilaj. Colonelul grăbi paşii şi puse ţeava revolverului în ceafa lui Karak.

— Fiţi atent, zise el pe un ton ameninţător.

Fără să-i răspundă, Wadi întredeschise poarta cu un gest firesc şi rămase acolo. De afară, colonelul nu putea fi zărit ameninţându-l cu pistolul în ceafă. Mercedes-ul era parcat chiar în faţa porţii. Un bărbat în civil coborî din el şi se pregăti să intre. Însă Wadi îl opri cu un gest ferm.

— Puteţi să plecaţi, spuse el cu o voce absolut firească. Reveniţi pe la ora zece.

Închise imediat poarta şi se întoarse spre colonelul care era la fel de nepăsător.

— Sunteţi mulţumit?

Colonelul Gorgour se mai destinse puţin. Fusese mai uşor decât crezuse. Fără să-i mai aştepte răspunsul, Wadi Karak porni cu paşi mari spre vilă, şi mai adus de spate. Cerchezul fu nevoit să se grăbească ca să nu avanseze prea mult. Zgomotul Mercedes-ului care demara îl relaxă brusc... Perspectiva de a-l omorî pe Wadi Karak îl lăsa total indiferent. Aşa era războiul. Nu îţi plângi duşmanii.

Când se întoarse în salon, Wadi Karak stătea lângă cadavrul fetiţei lui. Căută privirea colonelului.

— Lăsaţi-mă să-mi iau rămas bun, zise el.

Pentru prima oară în seara asta, cerchezul dădu dovadă de puţină omenie. Jenat, se întoarse uşurel, în timp ce Wadi se aplecă deasupra fetiţei moarte. O luă în braţe şi se întoarse spre colonelul Gorgour.

Cadavrul fetiţei îl lovi pe acesta direct în faţă, ca un sac. Colonelul trase din instinct, însă glonţul fu deviat de faptul că se dezechilibrase. Căzu pe spate, încercând să scape de cadavru şi mai trase încă o dată la întâmplare. Se auzi un geam spărgându-se. Se ridică la timp ca să-l vadă pe Wadi sărind pe fereastră. Se năpusti ca un apucat la uşă, pierdu câteva secunde chinuindu-se să o deschidă şi ajunse pe peron.

Wadi Karak era deja în fundul grădinii. Colonelul nu făcu greşeala să-l urmărească. Se opri în loc şi ochi, ţinând arma cu ambele mâini. Trase în momentul în care Wadi ajungea la grilaj. Văzu cum se clatină din cauza impactului şi cum se prăbuşeşte într-o parte. Acum nu îi mai rămânea decât să-l lichideze.

Ajunse dintr-un salt pe peluză. Wadi se ridicase şi se

rezemase de poartă. Reuşi să iasă în clipa în care colonelul îl ajunse din urmă. Acesta trase încă o dată. De data asta îl nimerise în coapsă şi Wadi căzu în mijlocul şoselei.

Fără să se mai ridice de jos, se rostogoli până la trotuarul de vizavi, lăsând dâre mari de sânge. Gorgour mai trase o dată, dar nu îl nimeri. Din casa vecină izbucniră ţipete. Karak străbătu trotuarul târându-se şi dispăru din câmpul vizual al colonelului pe panta colinei.

Acesta traversă şi el strada. Dar Karak era deja la treizeci de metri mai jos, rostogolindu-se pe panta plină de pietre. Nimic nu îi stătea în cale până la drumul din vale. Iar pe această stradă, venea cu toată viteza un Land Rover al poliţiei. Cerchezul ridică pistolul să tragă, dar se răzgândi imediat fierbând de turbare. Nu-i rămânea decât speranţa că Wadi îşi va da sufletul fără să scoată o vorbă.

În cinci minute, tot cartierul va fi în picioare. Băgă pistolul în teacă şi se îndreptă cu paşi repezi spre biserică. Trebuia să scape de beduini încă câteva ore. După aceea, putea să apară la lumina zilei. De o lună, închiriase un apartament micuţ lângă Ambasada americană sub un nume fals. Proprietăreasa, cercheză ca şi el, nu fusese niciodată în Amman şi era convinsă că avea nevoie de o garsonieră.

Era furios. Karak îl surprinsese în singurele momente în care fusese puţin mai indulgent. Mila lui putea să-l coste scump. Se consolă zicându-şi că, după ce situaţia politică se va aşeza pe un nou făgaş, va angaja nişte ucigaşi să-l lichideze pe Wadi Karak, acest martor incomod, dublat de un duşman de moarte.

Capitolul XVII

Sophia Nazzal coborî dintr-un Land Rover care plecă imediat şi se făcu nevăzută în holul hotelului *Jordan Intercontinental.* Malko se ridică şi veni să o întâmpine. Tânăra era trasă la faţă, avea cearcăne mari sub ochi, iar sahariana bej era mototolită şi prăfuită. Malko observă că nu purta nimic pe dedesubt... Nici în situaţiile cele mai tragice, ea nu îşi pierdea simţul erotic.

— Aţi aflat ceva?

Ea se uită în jur. Apoi răspunse:

— Nimic, zise în şoaptă. Este incredibil. Serviţi-mă cu un whisky…

Ajunsă la bar, se lăsă într-un fotoliu, epuizată. Regele dispăruse de douăzeci şi patru de ore. Sophia îşi petrecuse o parte din zi cu generalul Shanbak. Dar nu aflase nimic interesant. Ratwa, colonelul Gorgour şi complicii lor, se evaporaseră. În cercurile diplomatice din Amman circulau tot felul de zvonuri. Se spunea că regele fusese ucis într-un atentat, dar că nu îndrăzneau încă să dezvăluie acest lucru.

— Beduinii sunt neliniştiţi, spuse Leoaica. În curând abia vom putea să-i ţinem în frâu. Şeicul Fouad vine din Wadi-Rum[1] cu oamenii lui. Vrea să le taie gâtul tuturor palestinienilor din Amman. Armata nu îi va aţine calea căci e formată din oameni din tribul lui. Şi el crede că regele a fost ucis şi i se ascunde acest lucru. Dacă nu îl găsim cât mai repede pe rege, totul se va transforma într-un măcel.

Malko îşi înmuie buzele în paharul cu *J & B.* Aici votca era infectă. Hotelul era ciudat de liniştit. În afară de el, la *Jordan,* nimeni nu ştia că regele Hussein fusese răpit cu o seară în urmă. Se vorbise mult despre atentat, dar nu era primul. În mod oficial, regele se ascundea la Homar, până când erau găsiţi vinovaţii. Numai câţiva ofiţeri cunoşteau adevărul.

Însă, încetul cu încetul, zvonurile se propagau în mulţime. Primii beduini care au ajuns la locul atentatului au găsit toate cadavrele, în afară de cel al regelui…

Iar Mercedes-ul era singura maşină din convoi care nu servise drept ţintă mitralierelor palestinienilor… În regiune, totul fusese pus sub tăcere, iar aeroportul era închis. Telegramele erau oprite şi numai Ambasadele dispuneau de o reţea radio sau de un telex independent ca să poată lua legătura cu ţara respectivă.

— Este nebunie curată, zise Malko. Nu aveau cum să ajungă prea departe. Armata a intervenit imediat.

Ochii Sophiei Nazzal scânteiară.

— Se află în oraş, sunt sigură de asta. Drumurile au fost închise numaidecât. Chiar şi în vremurile liniştite, normale, vehiculele sunt controlate la toate intrările în Amman. Ar fi avut

---

1 *Deşert întins aflat în sudul Amman-ului care se continuă şi în Arabia Saudită (n.a.)*

nevoie de un elicopter. Ieri au scotocit casă cu casă pe toată colina Ashrafieh, inclusiv Wardate. Au descoperit ascunzători pentru arme, dar nici urmă de rege.

— Dacă s-au refugiat într-o ambasadă?

Tânăra clătină din cap.

— Au fost controlate şi unele ambasade. Celelalte nu sunt bănuite că ar avea legături cu astfel de oameni.

Atentatul fusese pregătit cu minuţiozitate, căci numai trei oameni din garda lui Hussein au supravieţuit. Iar de la rege, nu s-a găsit decât bereta. În rest, absolut nimic, nici măcar un martor. În învălmăşeala aceea, s-a crezut la început că se afla printre morţi, dar căutarea lui nu a făcut decât să întârzie ancheta cu zece minute. Timp în care răpitorii puteau parcurge mai mulţi kilometri. Însă Amman-ul era înconjurat de coline netede ca-n palmă şi ticsite de posturi militare, prin urmare, Malko nu vedea unde se puteau duce. Pentru el, situaţia era catastrofală. Americanii voiau să afle cu orice preţ dacă regele murise sau mai trăia încă. Terence Ziros dormise în biroul lui şi trimitea încontinuu telegrame cifrate. Ambasadorul luase legătura în mod discret cu anumiţi iordanieni bănuiţi că ar vrea să formeze un nou guvern.

— De ce naiba l-au răpit pe rege?

Sophia Nazzal ridică din umeri.

— Este de neînţeles. Niciunul dintre răpitori nu a dat vreun semn de viaţă şi nimeni nu a cerut nimic. Mi-e teamă ca regele să nu fi murit deja…

Vocea se stinse. Malko o privi cu coada ochiului. Trasă la faţă, cu privirea pierdută, se vedea că tânăra italiancă era abătută. Malko încercă să-i mai ridice puţin moralul.

— Ar fi trebuit să-i găsească cadavrul. Ar fi o prostie să-l care după ei… Nu, cred că trăieşte. Trebuie să fie pe undeva prin Amman. Şi Ratwa a dispărut?

Sophia tresări.

— …Ea este cu el… De asta îmi e teamă cel mai tare. Îl urăşte pe rege.

— Atunci, de ce nu l-a ucis? Era mai uşor să o facă aseară. L-a omorât pe şofer trăgându-i un glonţ în cap cu o puşcă cu lunetă. Iar pe rege l-a cruţat cu multă grijă. Acum nu cred că îl va ucide.

Leoaica oftă scurt.

— Shanbak s-a hotărât să aştepte douăzeci şi patru de ore.

După aceea, va trebui să dezvăluie că regele a fost răpit de palestinieni. Va fi revoluţie, dar nimeni şi nimic nu va putea să-i stea în cale... Beduinii vor dori să-şi răzbune onoarea, va fi o baie de sânge...

Acest lucru nu va deranja foarte tare, căci beduinii nu erau întocmai împotriva violenţei... Se lăsă din nou tăcerea. Malko îşi aminti brusc de masacrul din Kutheir Street.

— Ce ştiţi despre Wadi Karak?

— Este în spitalul italian. Încearcă să-l salveze. I-au scos jumătate din plămânul drept. Este atât de setos de răzbunare, încât sunt convinsă că va trăi. Pe fiica lui o înmormântează astăzi. Dacă nu era el, nu am fi aflat că Gorgour este creierul afacerii. A dezvăluit un lucru interesant. După părerea lui, colonelul voia să-l omoare pe rege, nu să-l răpească... Dar şi colonelul a dispărut. Iar Carole, englezoaica, nu ne va da o mână de ajutor.

Carole... Malko revedea apariţia ei strălucitoare, coborând din lift în Philadelphia. Doamne, ce îngrozitor e războiul!

O intuiţie bruscă îl smulse din reveria lui. Ca de fiecare dată când era înflăcărat de un gând, ochii lui semănau cu două picături de aur topit.

— Aţi putea să faceţi rost de un elicopter pentru o oră sau două? o întrebă deodată pe Leoaică.

Sophia Nazzal îl privi surprinsă.

— Un elicopter? Pentru ce?

— Să-l caut pe rege.

Tânăra se gândi câteva clipe.

— Da, dacă îi cer lui Zeid, cred că se poate... Aveţi vreo idee?

— Da.

Leoaica îşi strivi ţigana în scrumieră şi se ridică.

— Mă duc să-l sun pe Zeid. Sunt atât de înnebuniţi, încât vor face orice.

Malko privi silueta cam greoaie care dispărea pe uşa cu geam. Era o femeie hotărâtă. Într-un cuvânt, o femeie adevărată. Coama ei bogată şi blondă îi făcea pe toţi bărbaţii să întoarcă capul după ea.

Spera să fie mult mai norocos decât sutele de beduini care scotoceau Amman-ul încă de ieri. Totuşi, un grup de oameni înarmaţi şi un prizonier nu puteau trece neobservaţi.

Malko se gândi la dezamăgirea care s-a instalat după atentat.

Cadavrele pe jumătate arse, maşinile distruse, bucăţile de carne smulse de mitralierele grele. Un beduin din escortă care fusese nimerit cu un glonţ de calibrul treizeci direct în frunte. Capul îi explodase ca o portocală, iar pe umeri rămăseseră doar nişte aşchii însângerate... Mercedesul 300 SL al regelui era plin de sânge, geamurile pulverizate şi urme de materie cervicală rămasă pe volan. Un adevărat măcel.

— Mergem.

Malko tresări. Sophia Nazzal stătea în faţa lui. Nici nu auzise când venise.

— Sper că aţi avut o idee bună, adăugă ea cam muşcător. A trebuit să insist.

— Şi eu sper.

*

* *

Ratwa se juca cu piedica armei sale Parabellum model „artilerie”. Era o armă uimitoare cu ţeava groasă şi de o precizie fabuloasă. Palestiniana nu dormise decât vreo două ore. Îl observa pe regele Hussein de câtva timp, stând lungit pe sol, pe o cuvertură. Avea mâinile legate la spate, picioarele la fel, iar ochii şi gura erau acoperite cu bucăţi late de plasture negru. Stătea culcat pe o parte, cu spatele la Ratwa. În timpul capturii, primise o lovitură în tâmplă cu mânerul pistolului care îl ameţise şi îi făcuse o vânătaie.

Spatele larg al suveranului îi atrăgea privirile lui Ratwa precum un iubit. Era atât de uşor să apese pe trăgaciul armei. Putea să fugă discret şi să încerce să părăsească Amman-ul.

— Doarme?

Ratwa tresări. Era Ahmed, un puşti de paisprezece ani, cu o căciulă din lână înfundată pe cap până la urechi. Era extrem de detaşat şi de calm. În ciuda vârstei fragede, era unul dintre membrii cei mai siguri ai comandoului.

— Nu ştiu, zise ea prost dispusă.

Fără un cuvânt, Ahmed se întoarse şi plecă. Ratwa regretă că nu îl lăsase s-o vadă. Se schimbase. Deşi purta ochelari de mioapă, era apetisantă cu fusta foarte scurtă, ciorapii negri şi puloverul din lână neagră.

Palestiniana se uită în altă parte. Nu voia să recunoască, dar regele o intimida. De când fusese capturat, nu scosese o vorbă

şi nu întrebase ce aveau de gând să facă cu el. Ea nu îndrăznise să-l dezlege când i se adusese mâncarea şi îl hrănise cu mâna ei ca pe un copil…

Ciuli urechile ca să audă zgomotele de afară. Trebuia să ia o hotărâre. Nu se puteau ascunde la nesfârşit.

— Ce imbecil, mormăi ea printre dinţi.

Se gândea la Rachid Charm. Fusese nebună când acceptase acest plan. La prima vedere, i se părea destul de logic. Bărbatul făcuse observaţia că, în cazul morţii regelui, beduinii vor tăia gâtul miilor de palestinieni în dorinţa lor nestăpânită de răzbunare, că nimic nu îi putea opri, că represaliile vor fi feroce şi că acest lucru nu va schimba cu nimic datele problemei: oamenii pe care palestinienii îi urăsc cel mai mult vor prelua puterea în Amman.

Planul lui era nebunesc şi îndrăzneţ: o dată cu răpirea regelui, să refacă seria luărilor de ostatici din Zarka. La vremea respectivă, toate ziarele din lume au pomenit de acest lucru! De data asta, simpatia oamenilor se va îndrepta spre palestinieni. Chiar şi în celelalte ţări arabe… Ce umilinţă pentru suveran! Să fie răpit chiar în propria ţară, în capitală, în mijlocul beduinilor săi…

Îl vor păstra câteva zile, apoi vor organiza o conferinţă de presă pentru ziariştii străini şi îi vor da drumul. După ce vor dezvălui opiniei publice că se pregătea să plece din Ierusalim, va fi desconsiderat definitiv. Va fi de asemenea obligat să nege, dar nu va putea să se dezică.

Ratwa împărtăşise emoţia lui Rachid. Subjugată de tânărul ei amant, ea fusese până la urmă de acord. Păstrase cu sfinţenie secretul. Bineînţeles, colonelului Gorgour i se ascunsese adevărul. El voia să-l lichideze pe rege şi nimic mai mult. Ratwa îşi pusese unele întrebări. Atitudinea ofiţerului era destul de ambiguă. Ceea ce îi plăcuse palestinienei la planul lui Rachid, era faptul că ea se folosea de colonelul Gorgour, în loc să fie invers.

Numai că Rachid murise şi ea rămăsese cu regele pe cap. Îşi dăduse seama prea târziu că planul tânărului palestinian nu era bun deloc, era nerealist şi că regele va ieşi învingător. Acţiunea va fi repede dată uitării, iar el se va răzbuna.

Ratwa se ridică plină de hotărâre. Puse arma în centură şi înaintă spre rege. Când ajunse lângă el, ea se aşeză pe vine.

Cămaşa suveranului era descheiată şi i se vedea pieptul puternic. Îl dori imediat. Ce experienţă ciudată să facă dragoste cu un rege înainte de a-l omorî.

— Sidi, vei muri, îi spuse ea. Aşa că nu vei mai înapoia în veci Ierusalimul evreilor.

Ea scoase din centură imensul Parabellum şi îl armă. În afară de Ahmed, toţi dormeau. Vor fi puşi în faţa faptului împlinit.

Regele nu reacţionă în niciun fel, de parcă nu auzise. Ea ridică arma cu un gest hotărât.

*

* *

Colonelul Gorgour se răsese cu grijă. Înaintea unei acţiuni, acesta era lucrul care îl relaxa cel mai mult. Gol până la brâu, al se examină în oglindă. Pe masă era pusă arma sa Enfield de comando. Ceva nu mersese aşa cum fusese prevăzut. Ratwa trebuia să vină să-l ia imediat după moartea regelui. Dar nimeni nu dăduse niciun semn de viaţă. Numai în cazul în care atacul eşuase şi regele mai trăia încă...

Auzi deodată o bătaie în uşă. De două ori, apoi o dată şi încă trei la intervale mici. Calm, colonelul lăsă jos vechiul Remington, luă arma şi se lipi de perete. Era mult mai uşurat. Era semnalul convenit cu Ratwa.

— Cine este?

— Zuweira.

Recunoscuse vocea femeii pe care o folosiseră la răpirea copiilor lui Wadi Karak. În sfârşit, va afla ce s-a întâmplaţi Deschise, dar nu lăsă pistolul din mână. Femeia se strecură înăuntru. Era pământie de groază şi cocârjată. Gorgour o privi fără să înţeleagă, dar presimţea o nenorocire.

— Ce s-a întâmplat? zise el cu duritate în glas. De ce m-ai lăsat fără nicio veste?

Zuweira izbucni în plâns. Îi povesti printre suspine despre moartea lui Rachid şi despre răpirea regelui. Ea îi văzuse pe oamenii lui Ratwa cum îl înghesuiau într-o maşină după ce atacaseră convoiul.

— De ce au făcut asta? Au înnebunit? Deci Hussein trăieşte!

Femeia nu mai ştia nimic altceva. Era de necrezut. Ratwa îl trădase.

— Nu mai înţeleg nimic, mărturisi el. Mă ascund aici de

aseară. Am aşteptat să veniţi după mine.

Muncise de pomană. El trebuia să repare totul şi cât mai repede cu putinţă.

Gorgour clătină încetişor din cap. Un singur om putuse să aibă această idee bizară. Revăzu în minte scena când îi tăiase beregata fetiţei lui Wadi şi sângele ţâşnind în cadă. Toată această oroare în zadar.

— E vina lui Rachid. Niciodată nu am avut încredere în el. Este un vizionar. Ratwa a insistat să participe şi el la operaţiune pentru că e un trăgător de elită. Trebuie să-l găsim.

Zuweira hohoti şi mai tare.

— L-au omorât beduinii, gemu ea. I-am văzut cadavrul. Wadi Karak este la spital.

Colonelul Gorgour îşi frământa mintea cu disperare. Încotro s-o apuce? Să o caute pe Ratwa? Femeia nu a vrut niciodată să-i dezvăluie ascunzătorile. Se găsea undeva pe colina Ashrafieh sau în valea Iordanului. Dacă regele trăia, Wadi Karak mai deţinea încă puterea. În acest caz, pielea colonelului Gorgour nu valora mai mult decât pielea unei cămile... Trebuia să acţioneze. Se ridică şi o apucă pe Zuweira de braţ.

— Nu mai plânge şi du-te acasă. Nu e totul pierdut. Nu-ţi fie frică, tu nu o să păţeşti nimic.

El o conduse cu blândeţe până la uşă şi o pofti afară. Simţea nevoia să fie singur. Ea îl ascultă cuminte.

După ce încuie uşa, încercă să-şi pună ordine în gânduri, înainte de toate, trebuia să supravieţuiască. Cu mustaţa rasă şi îmbrăcat în straie de femeie, va trece neobservat. După aceea, îi va căuta pe Ratwa şi pe rege. Nu stătea în puterea lui să judece Serviciile Majestăţii Sale. Ordinul era să-l omoare pe rege şi asta va face.

Apa fierbea în crăticioară. Stinse focul şi turnă apa fierbinte peste ceai. Putea să fie ultimul. Fiecare pas făcut în oraş reprezenta un pericol de moarte. Ca să o găsească pe Ratwa, trebuia să iasă din ascunzătoare.

Capitolul XVIII

O bătrânică ce spăla nişte cârpe fugi din calea elicopterului care zbura deasupra acoperişurilor. Un vânt destul de puternic balansa aparatul, iar Malko fu nevoit să se ţină de uşă ca să nu cadă peste pilot. Sub ei, pantele stâncoase ale colinei Nadif erau presărate cu pâlcuri de căsuţe sărăcăcioase. În vale, staţionau mai multe vehicule ale armatei. O coloană de fum negru se înălţa de pe colina Ashrafieh, la câteva sute de metri. Beduinii avuseseră mâna puţin cam grea.

Domul moscheei Al Hussein strălucea în soare. Malko reluă cercetarea. Ajungeau la marginea oraşului.

— Ce facem?

Sophia Nazzal stătea în spatele lui, lângă comandantul Zeid. Era nerăbdătoare şi nervoasă. Malko îi ordonase pilotului să se învârtă deasupra oraşului, plecând de la locul atentatului. Dar nu spusese ce idee îi venise la hotel.

Până aici, nu observase nimic anormal. Numeroase căsuţe acopereau pantele colinelor din Amman. Beduinii le controlau pe rând. Ca şi tabăra de la Wardate.

— Nu văd nimic, strigă Malko. Să continuăm…

Elicopterul coborî ca un lift în cădere liberă. Se lăsă aproape de panta colinei Nadif. Era un cartier sărac, cu multe depozite, parcuri de camioane şi cu angrouri de fructe şi de legume. Un drum drept pleca spre sud, către Akaba. După aceea, nu mai erau decât dunele deşertului. Malko se pregătea să dea ordinul de întoarcere, când zări în sfârşit ceea ce căuta.

— Coborâţi puţin spre dreapta, îi strigă el pilotului.

Elicopterul se îndreptă spre o fâşie dreptunghiulară de verdeaţă ce ieşea în evidenţă din cenuşiul deşertului, în apropiere de un depozit de maşini vechi. Era un cimitir. Trecură în viteză pe deasupra mormintelor şi se pomeniră de-a lungul drumului ce ducea la Akaba.

— Întoarceţi-vă, strigă Malko. Survolaţi încă o dată cimitirul.

Sophia Nazzal se aplecă peste umărul lui:

— Ce vreţi să faceţi în cimitir?

— Să verific ceva.

Se aflau acum destul de aproape ca să distingă mormintele. Malko nu vedea nimic ieşit din comun, numai morminte modeste şi câteva cripte care se înălţau pe gazon. Una dintre ele era la fel de înaltă ca şi cuştile din Wardate.

Pilotul reuşea să menţină aparatul pe loc. Comandantul Zeid

se aplecă să privească prin hublou. Cimitirul era absolut pustiu, cu excepţia unui angajat cu o greblă, ţintuit locului de apariţia neaşteptată a elicopterului.

— Coborâţi, îi ceru Malko, cuprins de o inspiraţie de moment.

Aparatul se aşează pe o alee, între două şiruri de pietre funerare ce semănau cu nişte borne de kilometraj. În timp ce palele rotorului se învârteau cu zgomot, comandantul Zeid luă microfonul şi începu să vorbească repede.

— Ce face? întrebă Malko.

Sophia Nazzal sări din elicopter.

— Le spune unde ne aflăm.

Malko se dădu şi el jos, urmat de ofiţerul iordanian. Alergară şi ieşiră din raza palelor rotorului, apoi se uitară de jur-împrejur.

— Mă duc să arunc o privire criptei de acolo, spuse Malko.

Era o construcţie mică din piatră cenuşie cu o uşă din fier.

Comandantul Zeid se îndreptă spre un colţ al cimitirului. Nu făcuse nici zece paşi, când se auziră mai multe focuri de armă. Malko se adăposti după o movilă de pământ. Comandantul Zeid se opri şi căzu cu faţa în jos. În partea cealaltă a cărării, Sophia Nazzal urlă:

— Sunt acolo!

Ea veni lângă Malko, ciufulită şi gâfâind.

— Cum aţi avut ideea să venim aici?

— De la un articol pe care l-am citit în *Orient.* Se spunea în el că armata regală a descoperit ascunzători pentru arme într-un cimitir din Irbid. Când aţi pomenit de înmormântarea fetiţei lui Wadi…

Un zgomot de motor întrerupse ideea lui Malko. Un Land Rover ticsit cu beduini tocmai se oprea în faţa porţii cimitirului.

Sophia slobozi un ţipăt sălbatic de bucurie. Se auzi altă rafală, iar corpul inert al comandantului tresăltă sub lovituri.

Malko alergă spre beduini. Dacă într-adevăr i-au descoperit pe răpitori, îl vor salva pe rege. Dacă îl mai găseau în viaţă.

*

* *

Prin porţiunile decupate în uşa criptei se zăreau uniformele albastre ale beduinilor. Cimitirul era plin de soldaţi. Drumul era blocat de camioane şi de Land Rover-uri. O mitralieră grea montată în grabă pe o bucată de zid ameninţa toate mormintele

liniştite din împrejurimi. Corpul comandantului Zeid era tot în acelaşi loc. În spatele Kalaşnikovului, Ahmed era la fel de calm ca la un exerciţiu, având în stăpânire întreaga alee, până la poartă. El îl doborâse pe ofiţer.

— Du-te acum, spuse Ratwa.

Ea îl împinse pe un alt palestinian care era alb de spaimă încins cu o centură plină cu cartuşiere.

— Or să mă omoare, protestă el.

Ratwa bătu din picior.

— Prostule. Dacă te omoară, îl ucid şi eu pe rege!

Nepăsându-i lui de acest schimb nobil, palestinianul nu cuteza să se mişte, iar Ratwa strigă la el cât o ţinea gura:

— Iese cineva. Dacă trageţi în el, îl omor pe rege.

Vocea ei răsună în cimitirul cufundat în tăcere. Tânăra aşteptă câteva secunde, apoi întredeschise uşa criptei şi îl împinse pe palestinian afară.

— Du-te să le spui şi să te întorci repede!

Aceasta era singura modalitate de a ieşi. Tot Rachid avusese ideea cu cimitirul. Reperase cripta, forţase uşa şi descoperise că era goală. Avea loc şi un dinozaur…

La început, bărbatul rămase nemişcat câteva clipe, aşteptându-se să fie ciuruit de mitralierele beduinilor care împânzeau cimitirul. Apoi, îşi luă inima în dinţi şi înaintă câţiva paşi pe alee. Nisipul care scrâşnea sub tălpile lui i se părea că face un zgomot ireal. Zări după un mormânt silueta unui beduin. Vru să strige, dar îşi dădu seama că din gâtlejul lui nu ieşea niciun sunet. Strângând cu putere mitraliera, continua să înainteze ca un automat spre poartă. Deşi erau mulţi, beduinii nu trăseseră încă niciun foc de armă înspre criptă. Le era frică să nu-l rănească pe rege…

— Pe aici!

Vocea îl făcu să tresară atât de tare, încât era gata-gata să apese pe trăgaci. Un ofiţer ascuns după o movilă, aflat în afara tirului armelor lui Ratwa şi ale lui Ahmed, îi făcea semn cu un Herstall în mână. Ascultător, palestinianul se îndreptă într-acolo. În câteva clipe ajunse în faţa celui care îl strigase. Era un căpitan în uniformă kaki care îl măsura din cap până în picioare cu ochii strălucind de ură.

— Unde este Sidi?

Khaleb, palestinianul, îşi umezi buzele uscate.

— Acolo, în c… în ascunzătoare, zise el cu voce slabă.

Brusc realiză în ce situaţie se afla şi începu să tremure. Beduinii îl vor mânca de viu că îndrăznise să se atingă de regele lor…

— Ştii ce te aşteaptă, spuse ofiţerul.

Scuipă, fierbând de ură. Generalul Shanbak ajunse cât putu de repede, însoţit de Sophia şi de Malko. Silueta imensă a iordanianului îl intimidă pe Khaleb. Shanbak îl examină pe palestinian cu ochii lui mici şi negri, de nepătruns.

— De ce te-au trimis?

Bărbatul zise cu voce pierită şi plină de groază:

— Trebuie să ne lăsaţi să ieşim şi să ne daţi o maşină. Vom pleca după ce veţi evacua cimitirul. Să nu ne urmăriţi, să puneţi de-ale gurii, apă şi două canistre cu benzină în Land Rover…

Tăcu, îngrozit de propria îndrăzneală. Se apropiaseră câţiva ofiţeri. Unul dintre ei propuse cu amabilitate:

— Să-i scoatem ochii câinelui ăstuia…

Shanbak făcu un semn cu mâna care opri rumoarea. Îl examina pe palestinian.

— Ce se întâmplă dacă refuzăm?

Palestinianul ezită, ăsta nu era un lucru bun. Apoi zise cu ochii plecaţi în pământ:

— Regele va fi ucis.

— Cine o va face?

Palestinianul ezită câteva clipe…

— Şeful nostru, murmură el.

Se lăsă o tăcere mormântală, întreruptă de generalul Shanbak care întrebă:

— Şi tu vrei să-ţi ucizi regele?

Luat prin surprindere, palestinianul clătină din cap.

— Nu.

— Atunci, ajută-ne. Te lăsăm în viaţă.

*

* *

— Se trage în cimitir. Sunt beduini peste tot…

Colonelul Gorgour se opri în loc. Un iordanian veni cu sufletul la gură să-i spună vestea unui negustor care îşi lustruia portocalele cu o cârpă.

Nu îl observase nimeni. Amman-ul era plin de arabi cu ochi

albaştri. Se deghizase perfect. Aşa cum fac femeile din deşert, el îşi ţinea voalul cu dinţii şi îşi ascundea faţa cu o pânză neagră. Pe sub nenumăratele rânduri de rochii, avea agăţată de centură o mitralieră MP 5 şi mai multe încărcătoare, plus pistolul Enfield strecurat în curea. Asta, pentru uzul personal.

De mai multe ori, colonelul se întâlnise cu patrule de beduini, însă, în acest cartier foarte populat şi aglomerat, nimănui nu îi păsa de femeia care mergea încet, cu un coş plin cu fructe în mână.

Cât despre voce, era atât de lipsită de timbru, încât nu şoca pe nimeni. Beduinele aveau deseori vocile sparte şi răguşite.

Legănându-şi coşul, grăbi paşii când urcă bulevardul care şerpuia pe coasta dealului Ashrafieh. Îi era teamă să ia un taxi. Cimitirul era la doi kilometri. Dacă mergea repede, ajungea în douăzeci de minute.

*
* *

— Deci refuzi…

Palestinianul clătină din cap…

— Este imposibil. Îşi va da seama când mă voi întoarce. Mai e şi Ahmed care nu prea mă are la inimă.

După ce tăcu se lăsă o tăcere de plumb. Fiecare om din cei de faţă l-ar fi făcut bucăţele. Generalul Shanbak zise cu voce egală:

— Te lăsăm să pleci. Peste o jumătate de oră, vom evacua cimitirul. Un Land Rover va fi în faţa porţii cu apă, cu merinde şi cu benzină. Câţi sunteţi?

— Cinci.

Îşi muşcă buzele, apoi adăugă:

— Şeful nostru a spus să nu otrăviţi apa şi hrana. Îi va da să guste mai întâi regelui…

Nimeni nu spuse nimic. Shanbak se întreba cum avea să-i convingă pe beduini să se retragă din cimitir. După fiecare mormânt se ascundea câte unul…

— Dacă te răzgândeşti, aminteşte-ţi că oferta mea rămâne valabilă, spuse generalul Shanbak.

Silueta lui masivă părea plantată în cimitir ca un chiparos. Khaleb se întoarse fără un cuvânt. Beduinii îl observau fără să se mişte, aruncându-i priviri de foc. Uşa cavoului era întredeschisă prin care ieşea ţeava Kalaşnikovului lui Ahmed.

Khaleb se străduí să meargă cât mai normal. În cimitir domnea o liniște apăsătoare. Beduinii alungaseră și păsărelele. Când fu aproape de cavou, ușa se deschise atât cât să poată intra. Clipi din ochi în întuneric. O mână îl apucă de umăr și îl întoarse. Simți țeava pistolului Parabellum în gât. Ratwa îi căuta privirea.

— Ce ai rezolvat?

El se bâlbâi:

— Au acceptat. Peste o jumătate de oră…

Arma era tot lipită de gât.

— Ți-au propus ceva?

El ezită cuprins de panică.

— Nimic, îți jur.

— Mincinosule!

Palestiniana îi trase o palmă. El citi în ochii ei că avea să-l omoare. Mărturisi repede:

— Mi-au cerut să vă trădez…

— Cum?

Vocea ei îl pocni ca un bici.

— Voiau să vă omor… zise el în șoaptă. În schimbul vieții.

— Și i-ai crezut?

El ezită.

— Nu.

Liniștea se prelungi câteva secunde. Deodată Ahmed strigă:

— Pleacă!

Ratwa se îndepărtă de Khaleb și se uită afară. Beduinii părăseau cimitirul în grupuri mici. Ea auzi un Land Rover demarând. Aproape că îi venea să strige de bucurie. Deci reușise să impună legea ei puternicei armate regale! Ea, palestiniana hăituită odinioară de tunurile lor! Ce revanșă!

Acum binecuvânta apariția elicopterului exact în momentul în care se pregătea să-l ucidă pe rege. Avea tot timpul să-l omoare. Dar înainte de asta, avea o sumedenie de planuri în cap. O dată cu instaurarea puterii, va merge cu răzbunarea până la capăt.

— Plecăm peste douăzeci de minute, anunță ea. Eu voi merge în spatele regelui. Ahmed mă va acoperi. Dacă mi se întâmplă ceva, să-l omoare pe Sidi imediat.

Ahmed era singurul om în care avea încredere deplină. El l-ar omorî pe rege chiar dacă va rămâne singur.

— Unde ne ducem?

Mahmoud, prietenul lui Ahmed, pusese întrebarea. Ratwa se închise în ea ca o stridie.

— O să vedeţi. Aveţi încredere în mine. În curând, vom fi celebri şi liberi, şi vom face cunoscută cauza palestiniană…

Ea se întoarse spre rege. Acesta stătea în aceeaşi poziţie.

— Plecăm de aici, zise ea pe un ton brutal. Nu vă sfătuiesc să încercaţi să fugiţi. Trupele dumneavoastră au acceptat să mă lase să plec din Amman, adăugă ea plină de dispreţ.

Regele nu răspunse. Se întreba cum se vor sfârşi toate astea. Acum Ratwa ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi. Era în joc viaţa ei. Ea se întoarse şi se duse la Khaleb.

Acesta stătea pe un taburet, cu mitraliera pe genunchi. Ratwa trecu în spatele lui. Când simţise primejdia, era prea târziu. Zgomotul făcut de Parabellum se izbi de pereţii criptei. Khaleb se prăbuşi în faţă fără niciun ţipăt.

Trei palestinieni se ridicară dintr-odată cu mâna pe arme şi cu faţa spre Ratwa. Numai Ahmed nu se mişcă, supraveghind în continuare uşa. Palestiniana arătă spre corpul întins pe jos cu ţeava pistolului.

— L-au cumpărat, zise ea. Ne-ar fi trădat. Am simţit eu.

Ea citi neîncrederea în ochii camarazilor ei şi adăugă cu duritate:

— Ne-ar fi predat pe toţi beduinilor… Şi ne-ar fi omorât pe loc. Aici nu e loc pentru trădători.

Încet, încet, palestinienii se destinseră. Nu erau prea convinşi, dar aveau o umbră de îndoială în suflet. Suficientă ca să accepte execuţia tovarăşului lor. Acum, mai mult ca la început, micul grup era legat prin frică. Ratwa se uită la cadavru. Nici ea nu credea că palestinianul fusese dispus să-i trădeze. Dar exista o şansă la zece mii. În situaţia ei, nu putea să-şi asume asemenea riscuri, oricât de mici ar fi fost ele. La urma urmei, el murise în numele revoluţiei. Mai târziu va fi considerat un erou. Ea se întoarse spre colţul în care stătea întins regele.

— Fie ca sângele lui să te mânjească pe tine, zise ea cu emfază.

*

* *

Toţi beduinii se ridicară o dată, cu armele pregătite şi privirile înnebunite. Deşi înăbuşită de pereţii din piatră, împuşcătura se

auzise perfect. Shanbak păli. Dacă beduinii se năpusteau spre criptă, totul era pierdut. Cu un gest rapid, smulse megafonul din mâna ofiţerului care era lângă el.

— Rămâneţi pe loc! urlă el. Nu s-a întâmplat nimic.

Vocea lui răsună în cimitir ca un tunet. Beduinii îşi reluară încet poziţiile. Un colonel veni în fugă la Shanbak.

— Ajung cinci oameni când vor ieşi. Am o sută de voluntari. Cinci gloanţe şi s-a terminat... Vă rog.

Generalul Shanbak clătină din cap dezaprobator.

— Nu. Dacă văd că un singur om scoate arma, îl omor cu mâna mea. Dacă unul singur din cei cinci oameni ai dumneavoastră întârzie să tragă cu o jumătate de secundă, în clipa aceea regele e mort. Nu ştim care dintre ei este mai fanatic, cel care va ucide poate că va fi şi el pe cale să moară...

Malko asculta fără să ia parte la discuţie. Şi el era partizanul prudenţei. Generalul Shanbak plecă din cimitir cu paşi grei. Dând primul exemplu ofiţerilor, beduinii se adunaseră la o sută de metri mai jos. Un depozit şi câteva case care se aflau vizavi de cimitir fuseseră evacuate. Puţin mai la sud, în intersecţie, beduinii deviau circulaţia. Palestinienii erau la capătul puterilor. La cea mai mică alertă, puteau să-l omoare pe rege.

— Vreau ca toţi oamenii să se adune la două sute de metri mai departe, ordonă Shanbak. Mai avem un sfert de oră. Colonele, răspundeţi cu viaţa de acest lucru.

Alb ca varul, iordanianul făcu stânga-mprejur şi plecă în goană. Sarcina lui nu era uşoară. Shanbak se uita cu gravitate la Leoaică şi la Malko.

— Peste cinci minute, vom şti dacă Majestatea Sa trăieşte. Va fi prima treaptă.

Părăsiră cimitirul cu paşi lenţi. Elicopterul se ridică într-un nor de praf. Rămăsese doar cadavrul comandantului Zeid pe care nimeni nu se gândise să-l ia de acolo.

*

* *

— Lasă-mă să trec, ţi-am spus doar că locuiesc lângă cimitir.

Beduinul mormăi o înjurătură. El bara cu un Land Rover drumul ce ducea spre cimitir. De vreo cinci minute, ţăranca asta grasă se învârtea pe lângă el, gudurându-se, implorându-l. Soldatul scuipă.

— Cară-te!

Un grup mic de palestinieni îi observau cu teamă. Mitralierele aveau benzile de cartuşe montate, iar beduinii se uitau la ei cu ură. Era de ajuns o scânteie ca să se declanşeze genocidul...

— De ce nu pot să mă întorc acasă, mă rog? ţipă beduina cea grasă.

Soldatul oftă:

— Ţi-am spus că am ordin să nu las oamenii să treacă. Asta e tot.

Ea se apropie de el şi mai tare.

— Ascultă, eu sunt din tribul şeicului Amar. Nu sunt palestiniană.

Vorbea cu accentul celor din Wadi-Rum. Sigur nu era o palestiniană. Beduinul se îndepărtă imediat de ea şi mormăi:

— Du-te. Dar să nu spui că eu te-am lăsat să treci.

Colonelul Gorgour era deja în partea cealaltă a vehiculului.

Se grăbea, iar mitraliera îi lovea pulpele pe sub rândurile de fuste. Discuţia îi pusese greu nervii la încercare. Se petrecea ceva grav în cimitir dacă beduinii înconjuraseră cartierul atât de bine. Cum nu se auzeau focuri de armă, însemna că nu aveau nimic împotriva palestinienilor. Mai rămânea o singură posibilitate... Îndată ce ieşi din câmpul vizual al celor care formau barajul, începu să alerge. Strada era pustie.

Deodată, la intersecţie, zări zeci de beduini care blocau drumul spre Akaba, chiar înainte de cimitir. Iar aceia nu îl vor lăsa să treacă. Mai erau şi ofiţerii care l-ar putea recunoaşte.

O luă imediat la stânga, pe o străduţă lăturalnică. Dacă mergea prin spatele caselor, putea să ajungă la cimitir. Îndată ce ieşi din raza vizuală a beduinilor, se ghemui lângă un zid şi scoase arma MP 5 de sub fuste. Îi montă repede un încărcător, îi ridică mânerul şi îl armă. Goli coşul de fructe, puse arma înăuntru, apoi puse câteva portocale deasupra.

Porni din nou la drum. Strada era tot pustie. Auzi mai multe fluierături, maşini care demarau, apoi un huruit ciudat.

Deodată, un elicopter se ridică deasupra cimitirului. Colonelul înjură printre dinţi. O să ajungă prea târziu. Îşi ridică poalele fustelor şi începu să alerge.

*

* *

— Iată-i!

Cocoţat pe capota unui camion, Malko se uita peste gardul cimitirului nescăpând o clipă din ochi cavoul. Mai întâi, văzu un palestinian ieşind, apoi recunoscu silueta regelui, cu capul gol şi cu mâinile legate la spate.

După aceea apăru Ratwa. Chiar şi de departe, ţeava lungă a pistolului Parabellum era impresionantă. Mergea în spatele regelui, cu braţul întins şi degetul pe trăgaci. Avea arma aţintită în spatele suveranului. Un alt palestinian foarte mic, cu o căciulă înfundată peste urechi, veni imediat lângă ei şi se aşeză într-o parte, cu arma aţintită spre rege... Ultimii doi încheiau cortegiul... Dar niciunul nu semăna cu cel care venise să trateze cu ei.

— Lipseşte unul, observă Malko. Aşa se explică focul de armă.

În picioare alături de Malko, Leoaica sorbea din ochi convoiul care înainta încet către poartă. Bărbatul din frunte făcu un mic ocol ca să nu se împiedice de cadavrul comandantului Zeid. Porţile cu grilaj ale cimitirului erau larg deschise. În faţă staţiona un Land Rover gol, cu botul îndreptat spre sud, şi cu un pachet mare pe bancheta din spate. Cum beduinii nu reuşiseră să găsească prea multă apă, puseseră o ladă cu apă minerală confiscată din băcănia de alături.

— Nenorociţii, murmură Sophia Nazzal.

Bărbatul din frunte ajunse lângă poartă. Se opri şi privi în jurul lui. Ratwa strigă:

— Urcă-te repede!

Ea îl împinse pe rege pe bancheta din spate şi îl forţă să se urce, ameninţându-l întruna. Omul din frunte se urcă la volan. Încă câteva secunde, şi erau în afară de orice pericol. Pe strada pustie domnea o linişte ireală ca de coşmar.

*

* *

Colonelul Gorgour alerga cu sufletul la gură. Fusese obligat să facă un ocol ca să ajungă la cimitir. În fine, găsise o străduţă care dădea direct în faţa cimitirului. Era sigur că ceva important, care avea legătură cu regele, se petrecea acolo.

Ajunse pe drumul spre Akaba exact în momentul în care un Land Rover trecu pe lângă el cu toată viteza. Într-o fracţiune de secundă recunoscu ochelarii pătraţi ai lui Ratwa şi căciula verde

a lui Ahmed. Până să scotocească în coş după armă, maşina era deja departe…

Colonelul o luă din nou pe străduţă nebun de furie. Dacă ajungea mai devreme cu câteva secunde, nu rata misiunea. Ar fi fost suficient să tragă câteva rafale în vehicul. Acum regele şi răpitorii lui plecaseră Dumnezeu ştie unde.

Două Land Rover-uri ticsite cu beduini cu feţe sumbre trecură pe lângă el în viteză. Elicopterul hurui din nou pe cer, îndreptându-se spre sud. Ghemuit după un zid dărâmat, colonelul era adâncit în gânduri. Şi ceilalţi se îndreptaseră spre sud, deci spre Akaba. Oare unde se duceau? La Akaba, nu, dar nici în Arabia Saudită, unde regele era simpatizat. O secundă, îi trecu prin minte o idee oribilă. Dacă nebunii ăia se hotărâseră să-l predea pe rege israelienilor? Orice era posibil acum.

Dar nu, trebuie să se fi dus în Irak, singura ţară care nu le era ostilă. Aveau de străbătut trei sute de kilometri prin deşert. Numai să nu îl omoare pe rege pe drum, fapt ce i-ar conveni de minune. Dacă se străduiau să-l cruţe, aveau ei un motiv care, din păcate, lui îi scăpa.

Pe drumul spre Akaba trecea acum un val de vehicule ticsite cu mitraliere. Beduinii plecaseră pe urmele regelui lor… Treptat, treptat, oamenii începuseră să iasă din case, încercând să afle ce se întâmpla. Colonelul ascunse repede arma sub fuste şi se ridică. Trebuia să procedeze şi el ca ceilalţi: să găsească o maşină şi să pornească în urmărirea lui Ratwa şi a palestinienilor ei.

Capitolul XIX

Deşertul roşiatic se întindea cât vedeai cu ochii. La nord, era mărginit de lanţul muntos, înainte de a ajunge în oaza de la El Azrak, iar la sud, era vălurit de dune stâncoase. Undeva spre nord, se afla bine cunoscutul aeroport al Revoluţiei în care se uscau la soare carcasele avioanelor sabotate de palestinieni, în septembrie 1970. În unele porţiuni, deşertul era ca un lac

strălucitor, întinzându-se pe mai mulţi kilometri. Dâre de sare se reflectau în razele soarelui, devenind orbitoare. Încă din luna mai, aici se instala o căldură insuportabilă, secetoasă.

O rafală de vânt o făcu pe Ratwa să tremure. Venise aici în amintirea avioanelor sabotate. În picioare, pe terasa castelului El Kharana, ea scruta orizontul pictat la est cu mici pete roşiatice. Erau Land Rover-urile beduinilor care îi înconjurau, însă, pentru moment, erau neputincioşi. Ratwa trase adânc aer în piept şi îi spuse lui Ahmed:

— Câteva zile, suntem în siguranţă. Nu vor îndrăzni să se apropie.

Tânărul palestinian clătină din cap.

— Totuşi, va trebui să plecăm de aici.

Trecuseră abia trei ore de când ajunseseră în „Castelul deşertului”. Era unul din cele cinci construite de califii din dinastia Omeyyades[2], ca pavilioane de vânătoare. Complet izolate în plin deşert, la est de Amman, cu ziduri de aproximativ un metru grosime, rezistaseră aici sute de ani. Bineînţeles că acum rămăseseră numai ruinele, însă acesta de exemplu, avea la parter mai multe încăperi, foste grajduri, care mai păstrau încă un acoperiş care să-i apere de frig. În pofida vârstei, castelele erau făcute să reziste unui asediu, cu găurile lor înguste şi lunguieţe din ziduri.

Regele fusese instalat în fosta sală de baie situată în dreapta intrării, unde se mai puteau vedea frescele pictate. Land Rover-ul era parcat în curtea interioară.

Când ajunseseră, Ratwa trase un foc în încuietoarea de la poarta din fier făcută în zilele noastre, apoi instalase imediat doi paznici pe terasa bătută de vânt. El Kharana fusese ridicat pe o movilă de pământ de unde se putea supraveghea deşertul de jur-împrejur. Ziua te topeai de căldură, iar noaptea îngheţai pur şi simplu. Se afla doar la două ore de drumul spre Amman, dar parcă era în altă lume. De fapt, în deşert. Acum că reuşise să iasă din Amman, Ratwa se simţea mai liniştită şi se întreba dacă planul nebunesc urzit de Rachid va reuşi.

— Uitaţi-vă la ei, zise ea. Nu îndrăznesc să înainteze.

La El Kharana nu puteai fi luat prin surprindere. În curte,

---

2 *Omeyyades sau Umayyades. Dinastie a califilor arabi, care a domnit la Damasc din 661 până în 750, dezvoltând imperiul musulman din câmpia Indusului (n.t.)*

Mahmoud şi Saladih erau ocupaţi cu demontatul unui far de la Land Rover ca să-l folosească pe post de proiector. Liniştea era atât de mare în deşert, încât şi cel mai mic zgomot se putea auzi. Era imposibil să se apropie cineva de castel fără să fie reperat. În plus, luna lumina dunele ca în plină zi. Chiar dacă o mână de beduini s-ar strecura lângă zidurile înalte de opt metri, nu ar putea face nimic.

Datorită merindelor şi apei din Land Rover, Ratwa şi trupa ei puteau să reziste o săptămână. Palestiniana spera din tot sufletul să poată pleca din El Kharana până atunci. La fel de liniştit, Ahmed îi aruncă o privire plină de seriozitate.

— Ce o să facem?

— O să răzbunăm moartea camarazilor noştri striviţi de tancurile lui Hussein. Apoi ne vom duce până la graniţa cu Irakul. Îndată ce vom fi în siguranţă, îi vom da drumul regelui... Când lumea va afla ce am făcut, oamenii vor crede în cauza palestiniană. Pe măsură ce vorbea, emoţia o făcea să ridice tonul.

— Şi cum o să procedezi? o întrebă Ahmed cu interes.

El ar fi fost de părere să-l lichideze pe rege şi să fugă în timpul nopţii în deşert, spre Irak. Crezând că regele este cu ei, beduinii nu vor îndrăzni să-i atace. Dar el cunoştea disciplina.

— Îţi voi explica imediat, spuse Ratwa. Rămâi aici, eu mai am o treabă de făcut.

Părăsindu-l pe tânărul palestinian, ea coborî scara din piatră pe jumătate prăbuşită. Se apropie de Mahmoud care demonta farul.

— Iei Land Rover-ul şi te duci la un kilometru de aici, te opreşti la prima bornă şi laşi un mesaj la vedere împreună cu cămaşa ta. Mergi încet şi întoarce-te repede, îi porunci ea.

Văzând expresia de pe chipul bărbatului, ea zâmbi răutăcios.

— Nu trebuie să te temi. Nu se vor apropia de tine. Aşteaptă să scriu mesajul.

*

* *

O lucire rozalie dinspre El Azrak lumina castelul El Kharana ca pe un decor de teatru. Soarele răsărea în deşert. Malko tremura sub cuvertura groasă din lână a unui beduin. Nici cafeaua fierbinte nu reuşise să-l încălzească. Şi nu stătea aici decât de

două ore! Fusese nevoit să facă curte tuturor prietenilor Sophiei Nazzal ca să aibă permisiunea să-i însoţească pe beduini în deşert. În Amman circula uimitoarea ştire că regele fusese răpit. Deşi cenzura era cruntă, mai multe ziare străine publicaseră unele poveşti, începând de la Bagdad, până la Damasc. La Cairo, doctorul Habbache publicase un comunicat prin care anunţa moartea regelui şi declarase că va forma de urgenţă un guvern în exil ca să pună capăt tiraniei de care dădea dovadă dinastia haşemită... Înainte de a părăsi Amman-ul, Malko se dusese să-l vadă pe Terence Ziros. Omul de la CIA nu închisese ochii toată noaptea, fiind ocupat să trimită interminabilele telegrame cifrate la Washington...

— Sunt nebuni de furie, mărturisise el plin de compătimire. Ne acuză că ne-am lăsat duşi de nas de palestinieni. Se pare că v-au trimis special ca să nu se întâmple acest lucru...

Malko ridică din umeri agasat.

— Doar n-oi fi eu Dumnezeu Tatăl! Atât timp cât regele trăieşte, mai există o speranţă.

— Să vă audă Allah, sau oricine o fi... în orice caz, Flota a Şasea se îndreaptă spre coastele libaneze. Sunt foarte nervoşi. Iar două batalioane sunt gata să plece din Turcia.

Malko reflecta.

— Pentru cine lucrează colonelul Gorgour?

Ziros ricană:

— Este curios faptul că englezii nu au nicio părere în legătură cu această lovitură. Nu i-am văzut nici la palat... Ca şi cum nu ar fi la ei acasă.

— Englezii... tresări Malko. Dar ei l-au impus pe Hussein. Ei l-au susţinut, se duce mereu în Anglia, are o nevastă englezoaică...

Ziros ridică ochii la tavan. Prinţul ăsta austriac va fi întotdeauna un romantic incorigibil.

— Nu aţi auzit niciodată de perfida Albion? Amintiţi-vă de uşurinţa cu care, în urmă cu câteva luni, englezii au eliberat-o pe Leila Khaled care a atacat Boeing-ul israelian. Înainte de a pleca, ea a avut legături cu o sumedenie de oameni din MI 5...

— Ei sunt împotriva noastră. În colţul ăsta uitat de lume, s-au bucurat mereu de putere.

Malko plecase de la ambasadă mai degrabă descurajat. Sophia îl aştepta într-un Land Rover al armatei. Cât a durat

drumul, nu au scos o vorbă, zguduiţi şi aruncaţi în toate părţile de hârtoapele de pe pistă. La intrarea în deşert, fuseseră opriţi la un post de control al beduinilor, unde le examinaseră permisele de liberă trecere cu minuţiozitatea caracteristică. Cu uniforma albastră, cu cartuşierele şi pumnalul din argint, ofiţerul beduin semăna cu *Lawrence d'Arabie*[3]Bineînţeles, fără arma M 16 automată.

Mai fuseseră opriţi de câteva ori la întâmplare pe drumul presărat la fiecare kilometru de o grămadă de pietre, singurul loc de reper. Deşertul era împânzit de beduini înarmaţi care încercuiseră castelul El Kharana, odinioară perla turismului iordanian.

Îl găsiseră pe generalul Shanbak în cortul comandamentului, ce semăna cu o imensă omidă maronie oprită în mijlocul deşertului. Ochii roşii de oboseală, nesomnul şi urmele lăsate de vântul puternic erau estompate de grăsimea de pe faţă. Îşi instalase confortabil trupul masiv între perne. Îşi petrecuse toată noaptea aici. Sophia se trezi din somn şi se întinse.

— S-a întâmplat ceva în timpul nopţii?

Shanbak îşi scuturǎ fălcile.

— Îndată ce s-a întunecat, am trimis la castel pe câţiva dintre oamenii mei cei mai buni cu bocancii înfăşuraţi în petice de lână... Nu au parcurs mai mult de o sută de metri, că ceilalţi au tras şi l-au rănit pe unul din ei. Nu putem să facem nimic. În plus, au făcut rost de un proiector pe care l-au ţinut aprins toată noaptea. Cu ajutorul motorului Land Rover-ului, pot să-şi încarce bateriile...

— Este imposibil să luăm cu asalt castelul. Au timp să-i taie de zece ori beregata regelui.

Malko îşi întoarse privirile spre silueta înaltă şi roşiatică care se distingea clar deasupra dunelor. Cerul era senin şi vântul aproape că se oprise. Se anunţa o zi splendidă. Peste trei ore, îndată ce soarele va fi sus, se va face îngrozitor de cald...

— Până la urmă li se vor termina proviziile, oftă el.

Generalul Shanbak abia reuşi să-şi ridice pleoapele grele şi

---

3 *Thomas Edward, cunoscut şi sub numele de Lawrence de Arabia, orientalist şi politician britanic, arheolog pasionat de ţările din Orientul Apropiat, a conceput un proiect al imperiului arab sub influenţă britanică şi a alimentat revolta arabilor împotriva tucilor din 1917–1918. Deziluzionat în ambiţiile sale, a intrat în RAF ca simplu soldat, (n.t.)*

înroşite.

— Dumneavoastră nu ştiţi un lucru. Aseară, ne-au trimis un ultimatum. Ne cer ca în douăzeci şi patru de ore să-l predăm pe Cherif Nasser împreună cu cinci colonei. Aceşti oameni sunt acuzaţi de moartea palestinienilor în septembrie... Dacă refuzăm, îl vor executa pe rege mâine în zori.

Generalul Shanbak era livid. Malko privi castelul. Nu se vedea nicio mişcare. Iar tabăra trupelor beduine părea cufundată într-o stranie apatie. Cinci soldaţi cu figurile acoperite cu turbanele lor dormeau claie peste grămadă într-o camionetă.

— Beduinii au fost anunţaţi? întrebă Malko.

Shanbak ridică din umeri.

— Da. Sunt gata să facă orice ca să-l salveze pe rege. Sunt de acord cu ultimatumul. Chiar dacă şi-ar da şi viaţa pentru asta.

— În schimb răpitorii trebuie să-l elibereze pe rege?

Iordanianul zâmbi cu tristeţe.

— Doar nu sunt nebuni... Nu, îl vor păstra.

Un huruit îi făcu să se uite în sus. Un elicopter albastru se rotea deasupra taberei, la altitudine joasă. Situaţia era fără ieşire. Shanbak mai bău puţină cafea, apoi adăugă cu tristeţe:

— Riscăm să sacrificăm viaţa acestor oameni degeaba, căci beduinii nu îi vor lăsa să treacă graniţa în Irak. Îi vor ataca pe palestinieni pe drum, iar regele va fi ucis cu siguranţă.

— De ce în Irak?

— Unde vreţi să se ducă? Nu sunt doriţi nici în Siria, nici în Liban. Se vor pierde în deşertul Arabiei Saudite. Este imposibil să străbată Wadi-Rum în mai puţin de o săptămână. Nu le ajunge apa.

O rafală de armă automată îl făcu pe Malko să tresară. Pe cer se înălţară trasoare. Shanbak rămase nemişcat.

— Încep să se enerveze, observă el. Sunt nişte oameni aspri. Pentru ei umilinţa este mai rea decât însăşi moartea. Până la urmă, vor asedia castelul şi îl vor arunca în aer, oricare vor fi consecinţele.

Sophia Nazzal îşi vârî nasul în cana cu cafea. Consecinţele erau simple: regele avea să moară.

— Cum predăm ostaticii? întrebă Malko.

— Pe jos, îndată ce se va lumina de ziuă. Fără escortă.

Malko se uită la ofiţer cu privirea lui aurie.

— Îi însoţesc eu, spuse el.

Generalul tresări din tot trupul lui masiv şi gelatinos.

— Sunteţi nebun! Ce vreţi să faceţi?

— Încă nu vreau să fac nimic, zise calm Malko. Avem o zi întreagă la dispoziţie ca să chibzuim. Este destul de mult. Am fost pus în situaţii şi mai rele.

Leoaica nu-l slăbea pe Malko din ochi. Îi sorbea cuvintele, când, brusc, se lumină la faţă.

— Aţi face acest lucru? murmură ea.

Shanbak băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de fistic.

— Sunteţi nebun, repetă el. Pot să-i împuşte pe ostatici înainte ca aceştia să ajungă la castel. Asta ca să impresioneze trupele şi fără să-şi asume riscuri prea mari.

Malko se strâmbă.

— Eu nu sunt de acord cu dumneavoastră. Dimpotrivă, vor căuta să nu îi stârnească pe beduini. Şi-apoi, probabil că toate astea nu sunt decât un bluf.

Iordanianul clătină din cap.

— Ba nu. Palestinienii îl urăsc pe Cherif Nasser. Susţin că el a ordonat în septembrie să se tragă asupra taberei de la Wardate. Dacă va cădea în mâinile lor, îl vor omorî pe loc.

Malko îşi termină cafeaua amară şi tare. Singura şansă de a pune mâna pe situaţie era să-i ia prin surprindere pe adversari, dar mai ales pe Ratwa. Fireşte că riscul era enorm. Dar învăţase să-i cunoască pe arabi. Nu erau niciodată nişte profesionişti perfecţi. Nu s-ar fi dedat la asemenea joc, dacă ar fi fost vorba de nemţi sau de ruşi, care nu i-ar fi lăsat absolut nicio şansă. Dar cu palestinienii şi cu iluziile lor, putea foarte bine să-şi asume riscul.

— Am un avantaj faţă de toată lumea, spuse el deodată. O cunosc personal pe Ratwa şi modul ei de a acţiona. Aş putea încerca să o înduioşez.

— Vă va trage un glonţ în cap, prezise Shanbak sumbru. Ca şi tipului pe care l-am găsit în cimitir.

Malko oftă. Castelul acesta îi aducea aminte de castelul lui din Austria. Poate că de aceea îl fascina atât de tare. Evident că putea muri prosteşte, sub rafalele unei puşti de asalt, înainte chiar de a putea vorbi cu Ratwa. Dar, în aceste momente, se dedubla, împins de un soi de eroism donchihotesc ce nu avea nimic în comun cu câştigul personal sau cu gustul pentru aventură. Era pur şi simplu atracţia pentru riscul gratuit, ca în

duelurile dintre studenţii nemţi, în care tinerii îşi riscau viaţa doar pentru plăcerea de a demonstra că aveau curajul să facă acest lucru.

Dar îi era foarte greu să-i explice asta generalului Shanbak. Se pare că Sophia Nazzal sesizase subtilitatea gândirii lui Malko. Ea se apropie de el.

— Aş vrea să vin cu dumneavoastră, şopti ea.

— Vă sinucideţi, făcu Shanbak. Când veţi ajunge la două sute de metri de castel, vor observa că nu sunteţi de-ai noştri şi vă vor ucide.

Malko privi cerul senin şi lumina orbitoare a deşertului. Drumul şerpuia până la castelul El Kharana. Dacă Ratwa avea un binoclu, era un om mort.

Capitolul XX

Regele se mişcă şi se ridică în şezut. Mahmoud se năpusti imediat la Kalaşnikovul său şi îl îndreptă spre prizonier. Cu un zâmbet dispreţuitor, suveranul se aşează în poziţia de dinainte. Palestinianul îşi recăpătă suflul normal. Nu mai rezista. De-abia se întunecase, dar el simţea deja pumnalele beduinilor înfipte în gat.

Îi căută privirea regelui. Era de ajuns să-l dezlege ca să urce scara din piatră şi să sară de pe terasă. E adevărat că era la opt metri înălţime, însă s-ar fi bucurat imediat de protecţia beduinilor care ar fi luat cu asalt El Kharana îndată ce regele nu s-ar mai fi aflat acolo. După aceea se gândi la Ratwa şi la arma ei de care nu se despărţea niciodată.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, tânăra palestiniană se ivi brusc în pragul încăperii. Îşi scosese ochelarii, îşi lăsase părul liber să cadă peste umeri şi purta o fustă mini din piele neagră. Bluza avea aceeaşi culoare şi era descheiată, lăsând să se zărească sânii frăgezi. Parabellum-ul cu ţeavă lungă era strecurat în centură. Zâmbi.

— Eşti obosit, Mahmoud?

Parcă ar fi simţit tulburarea tânărului palestinian. Panicat, el se ridică în picioare. Ratwa era nemiloasă, îi arătase acest lucru

în mai multe rânduri... Dacă ar bănui ce se petrece în mintea lui, ar fi pierdut.

— Nu, mă descurc, o asigură el. Mi s-a părut că aud zgomot afară. Asta e tot.

Ratwa se apropie şi mai mult. Mahmoud era cel mai frumos bărbat din bandă. Înalt, cu umeri largi, cu ochi deschişi la culoare, aşa cum îi plăceau ei.

— Te înlocuieşte Ahmed, zise ea. Vino pe terasă să iei puţin aer.

Ea îl strigă pe tânărul Ahmed care apăru imediat, la fel de liniştit. Ratwa, ieşi înaintea lui Mahmoud. Urcară în tăcere scara din piatră. Vântul sufla şi mai tare, iar ei alergară într-un colţ să se adăpostească. Pe terasa cealaltă, pe partea de vizavi a curţii interioare, Saladih şi Omar manevrau proiectorul improvizat. De jur-împrejurul colinei El Kharana, deşertul era presărat de luminiţe nemişcate. Palestinienii erau încercuiţi de taberele palestinienilor. Se auzi un zgomot de motor şi un scrâşnet caracteristic.

— Au tancuri, murmură Mahmoud.

Ratwa se sprijini de zidul din piatră privind cerul, de parcă nu ar fi auzit nimic. Rămaseră astfel timp îndelungat. Teama tânărului palestinian se destrămă puţin câte puţin fiind înlocuită de un sentiment mai omenesc: o dorea pe Ratwa. Femeia se întoarse spre el şi privirile lor se întâlniră. Timp de câteva secunde, Ratwa dădu dovadă de o frică viscerală, atroce. Într-o fulgerare, se văzu strivită de şenilele unui vehicul blindat. Trebuia cu orice preţ să alunge această imagine din minte. Simţind că Mahmoud o priveşte, ea se postă în faţa lui. Ea îşi descheie cu grijă bluza până jos. Vântul îi înfioră sfârcurile sânilor depărtaţi şi plini. Îndepărtă pânza cu ambele mâini, dând capul puţin pe spate.

— Ce mai aştepţi?

Fascinat, Mahmoud se uita fix la pieptul lui Ratwa. Înghiţi în sec. Atinse timid cu vârfurile degetelor pielea fină dimprejurul mameloanelor. Palestiniana înaintă un pas, iar el îi cuprinse dintr-odată în palmă tot sânul. Respira sacadat. Puse repede Kalaşnikovul pe zid.

În palmele lui, sânii fremătau fierbinţi şi fermi. Ratwa stătea cu ochii închişi. Plăcerea alunga încet, încet fărâma de tristeţe din sufletul ei. Aceste mâini puternice de bărbat, când timide,

când posesive, o făceau să se piardă. Se văzu brusc în locul curtezanelor pe care califii le aduceau în castelele lor din deşert ca să le înveselească partidele de vânătoare.

Fasciculul proiectorului mătură terasa, luminându-i puţin şi pe ei. Mahmoud nu se mişcă, rămânând cu mâinile înţepenite pe sânii tinerei. Aceasta îşi apropie gura de urechea lui:

— Asta e tot ce vrei?

Pântecele ei strâns în bucata de piele neagră era lipit de pânza aspră a uniformei lui Mahmoud. El stătea nemişcat, strâns lipit de Ratwa. În porţiunea beduinilor, urcă spre cer o rachetă verzuie, dar nu îi dădură atenţie. Arma ei îi apăsa pântecele, dar nu îndrăznea să se dezlipească de ea.

Ratwa se depărtă puţin, scoase pistolul şi îl puse pe balustrada terasei. Apoi se întoarse cu faţa la Mahmoud, cu picioarele depărtate, întinzând fusta neagră. El se năpusti pur şi simplu asupra ei, lipind-o cu spatele de zid. Îi ridică febril, fusta, făcând să pârâie cusăturile. Când dădu peste goliciunea ei, slobozi un mârâit de plăcere. Se eliberă şi el repede de îmbrăcăminte, ajutat de Ratwa. Însă era atât de excitat, încât nu mai reuşi să se dezbrace de tot.

Apoi o pătrunse, apucând-o cu ambele mâini de şolduri. Ratwa îl îmbrăţişă, încercând să-şi menţină echilibrul asaltată de această delicioasă furtună, uitând de pietrele gălbui care îi zgâriau mijlocul. Mişcările frenetice ale lui Mahmoud aproape că o ridicau de pe sol.

Tânărul palestinian era atât de excitat, încât avea senzaţia că o va străpunge pe Ratwa şi se va lovi de zidul din piatră. Însă această cavalcadă furioasă nu dură mult. Ratwa şoptea cuvinte de neînţeles care fură duse de vânt şi îl zgâria. El rămase nemişcat înăuntru, golindu-se de sămânţă, extraordinar de relaxat.

Ratwa profita din plin de aceste clipe, rămânând cu ochii închişi. Era femeia cea mai puternică din lume, căci regele era la cheremul ei, iar acest bărbat se străduia să-i dea ce avea el mai bun. Cu toate astea, ea se smulse prima din îmbrăţişare. Un gând nu îi dădea pace.

Ea îşi puse liniştită pistolul la curea şi îşi încheie bluza de parcă ar fi vrut să păstreze căldura mâinilor lui Mahmoud.

— O să vin din nou la noapte, zise ea încetişor. Să nu adormi.

Fiindcă era lună plină, nu era chiar atât de întuneric. Ratwa se

orientă fără greutate spre terasa cealaltă, simţind încă fierbinţeala în pântece. Omar pusese Kalaşnikovul pe marginea zidului şi supraveghea drumul care ducea la El Azrak şi în Irak. Îndată ce ajunse lângă el, Omar spuse:

— Vântul se mai domoleşte, mâine va veni *khasinul*[4].

Ratwa abia îl auzi. Mâine vă fi ziua cea mare. Cu *khasin* sau fără *khasin*, îl va ucide cu mâna ei pe Cherif Nasser.

— Nu-ţi fie teamă, Allah veghează asupra noastră, spuse ea.

Liniştită, ea începu să-şi descheie nasturii bluzei.

*

* *

Colonelul Gorgour se apropie de Land Rover-ul poliţiei din deşert. Şoferul o privea apropiindu-se pe beduina grasă fără să bănuiască ceva. Cerchezul ajunsese cu mare greutate până la acest post, ultima haltă înainte de a începe deşertul, din cauza numeroaselor baraje.

Un mic fort pătrat din piatră cu creneluri se înălţa la intrarea pe pistă, înconjurat de nişte case din chirpici. Nişte nomazi care sosiseră în ajun spuseseră că palestinienii au ocupat castelul El Kharana cu forţe importante... Trebuia să se ţină seama de exagerările arabilor... Îşi duse mâna la frunte.

— *Salam alekoun...*

Şoferul salută la rândul lui politicos.

— *Malekoun salam...*

Oare ce voia bătrânica asta de la el? Ea se aplecă spre el ca şi cum ar fi vrut să-i spună un secret. Aproape imediat simţi în coasta dreaptă o durere arzătoare. Deschise gura ca să strige, însă lama pumnalului îi străpunse ficatul. Colonelul Gorgour îi puse mâna la gură. Englezul mai răsuci pumnalul secţionând arterele groase care plecau din ficat. Încă un truc pe care îl învăţase la Sandhurst.

Ţinând beduinul de gât, îl trase, din vehicul şi privi în jurul lui. Land Rover-ul era parcat puţin mai departe de fort, în mijlocul cătunului. Nu se vedea niciun poliţist al deşertului.

Sări în maşină şi răsuci cheia în contact. Rezervorul era plin şi în plus, mai erau două mitraliere de calibrul treizeci cu muniţia

4 *Vânt cald care usucă totul în urma lui. (n.a.)*

aferentă. Şi astea puteau să-i fie de folos. Demară şi o luă la dreapta, angajându-se pe drumul spre El Azrak. Un beduin bătrân slab şi cocârjat, care stătea în pridvorul căsuţei lui, asistase la întreaga scenă. Corpul soldatului sângera îngrozitor la câţiva metri de el. Bătrânul vru să-i vină în ajutor, însă nu-l prea lăsa reumatismul. Cei zece metri pe care îi avea de străbătut îi păreau fără sfârşit. Se târî în căsuţă ca să nu aibă neplăceri, lăsându-l pe beduin în agonie. Văzuse atâţia oameni cu măruntaiele scoase...

Din Land Rover-ul furat de colonelul Gorgour nu rămăsese decât un mic nor de praf pe drumul spre El Azrak. Din fericire, ştia să meargă prin deşert, căci *khasinul* bătea mai tare stârnind vârtejuri de praf. Într-un fel, era norocul lui, în caz că era urmărit.

Trecu în viteză de o grămadă de pietre care mărgineau pista, aşezate la aproximativ un kilometru unele de altele.. Castelul El Kharana se găsea drept în faţă, la două ore de mers cu maşina, dacă nu se rătăcea sau dacă putea să treacă de barajele beduinilor. Aflase că traficul fusese întrerupt între El Azrak şi Amman din cauza palestinienilor. Planul lui era simplu: trebuia să evite taberele armatei şi să se îndrepte spre castel. Fiind un vehicul militar, Ratwa şi palestinienii vor crede că sunt atacaţi prin surprindere de beduini şi îl vor ucide pe rege.

*

* *

Malko se deşteptă tresărind. Îi trebuiră câteva secunde ca să se dezmeticească. Prin cort pătrundea lumina. Se iviseră zorile. O rafală de vânt umflă cu zgomot pânza cortului. Malko îşi frecă uşor ochii aurii. Poate că peste două ore nu va mai fi în viaţă. Era abia şase dimineaţa.

Ieşi din cort. De jur-împrejurul taberei, deşertul avea nuanţe de mov, de violet şi de roşiatic. Imediat fu izbit de vântul puternic. Vârtejuri de praf gălbui se ridicau brusc, învăluind corturile. Resemnate şi îngrămădite unele în altele, cămilele poliţiei deşertului se adăposteau după tancuri şi după camioane. Era o armată adevărată care se pregătea să ia cu asalt castelul El Kharana. Şeicul Mafrak sosise aseară de la Wadi-Rum într-un marş forţat. Sophia Nazzal ieşi din cortul vecin şi inspiră aerul călduţ.

— Este *khasinul*, spuse ea. Uneori bate o săptămână întreagă şi nu se mai poate circula prin deşert.

Poate că acesta era brânciul discret dat de soartă care întorcea norocul în favoarea lor. În unele momente, nu se mai zăreau nici zidurile groase ale castelului El Kharana…

*
* *

Malko deschise gura care se umplu pe dată cu nisip, ajungându-i până în gât. Tuşi, scuipă şi se întoarse cu spatele la vânt ca să-şi recapete răsuflarea. În zece minute, violenţa vântului devenise înspăimântătoare. Când cei şase oameni plecaseră din tabăra beduinilor, nu începuse să bată chiar atât de tare.

Acum nu se mai vedea nici la zece metri. Era imposibil să respiri dacă nu aveai faţa acoperită. Ochii înroşiţi şi plini de lacrimi ai lui Malko încercau să se concentreze asupra omului care mergea înaintea lui, colonelul Hashim. Avea senzaţia că intrase într-un nor de vată. Tabăra armatei dispăruse în tornadă, iar El Kharana nu apăruse încă la orizont. Se întreba cum putea Hashim să găsească drumul. Praful se ridica deasupra solului ştergând urmele de vehicule.

Cei şase ostatici mergeau aplecaţi ca să lupte împotriva vântului. Aveau veşmintele pline de nisip. Mergeau la o distanţă de cinci, şase metri unii de alţii. Purtau cu toţii uniforme kaki, fără galoane şi fără arme. Făcuseră cunoştinţă rapid, înainte de plecare. Generalul Shanbak le explicase celor cinci ofiţeri că Malko voia să facă o ultimă încercare ca să-l salveze pe rege… Nimeni nu obiectase. Ciudăţenia situaţiei părea să-i fi călit pe aceşti oameni încercaţi şi curajoşi. Înainte de plecare, Shanbak se apropiase de Malko cu un obiect în mână: era pistolul lui extraplat.

— S-ar putea să aveţi nevoie de el.

Era singurul lui mijloc de apărare. Nu avea un plan concret. Pusese arma în centură, la spate. Singura lui şansă era să o determine pe Ratwa să nu tragă, ca să nu-i influenţeze pe ceilalţi palestinieni. Altfel spus, avea o şansă la o mie. Hashim se întoarse şi se opri. Avea ochii şi mai roşii decât ai lui Malko.

— Trebuie să ne întoarcem, strigă el. Riscăm să ne rătăcim.

Malko ţipă şi mai tare decât el:

— Nu. Nu vom avea o şansă mai bună ca asta. Din cauza prafului, nu mă vor recunoaşte de departe... Să ne continuăm drumul.

Cu uniforma şi cu *kouffieh*-ul pe faţă, Malko nu se deosebea de ceilalţi membri ai grupului. Regreta teribil că nu îşi luase ochelarii, dar se temea ca Ratwa să nu îşi aducă aminte.

Îl depăşi pe colonelul Hashim şi trecu în fruntea coloanei. După calculele lui, se aflau la mai puţin de cinci sute de metri de castelul El Kharana.

*

* *

Colonelul Gorgour înainta cu douăzeci la oră, cu faţa aproape lipită de parbriz. Ieşise deja de două ori de pe pistă. Ultima oară, avusese norocul să dea peste un păstor care stătea nemişcat în mijlocul caprelor sale. Omul îi indicase drumul spre El Kharana în schimbul a trei ţigări. Resemnat şi plin de praf, aştepta să se mai domolească vântul.

Nu mai vedea aproape deloc. Dacă Gorgour nu ar fi cunoscut deşertul pe dinafară, ar fi trebuit să se întoarcă. Dar mersese de nenumărate ori pe acest drum, în vremea în care irakienii aveau un aeroport la El Kharana şi în oazele de lângă El Azrak.

Din prudenţă, mersese mai întâi spre sud, ca să evite taberele de beduini, iar acum se îndrepta spre nord, de-a lungul unei văi înguste presărate cu câţiva arbuşti piperniciţi. Era albia unui râu secat dintotdeauna. I se păru că zăreşte nişte ziduri printre vârtejurile de praf. Era El Kharana. Opri motorul şi coborî ca să asculte. Însă forţa vântului îl ameţi, cât pe ce să-l ia pe sus. Se ţinu de vehicul şi închise ochii. Ciuli urechile: nu se auzeau zgomote de motor sau de împuşcături.

Plecă în direcţia în care zărise zidurile. La un kilometru depărtare, zări adăpostul mizerabil al unui păstor care se ivi din praf şi pe care îl luase drept El Kharana...

Se rătăcise. Opri iar şi coborî. Vântul îi vâjâia cu furie pe la urechi. Îşi frecă ochii iritaţi, descurajat. Deodată un zgomot venit din stânga lui acoperi vuietul vântului. Era o rafală de armă.

Se urcă repede în Land Rover. Pline de nisip, mitralierele nu mai funcţionau, dar avea mitraliera de pe scaunul de lângă el. Era ascunsă sub veşmintele luate de la beduinul mort.

*

* *

Ahmed făcu ochii mari. I se păruse că zăreşte nişte siluete în vârtejul roşiatic. O strigă pe Ratwa.

Palestiniana era în curtea centrală. Era moartă de grijă. O dată cu venirea *khasinului*, principalul ei avantaj se dusese pe apa sâmbetei. Beduinii puteau să încercuiască castelul fără ca ea să simtă. În faţa unui asalt brusc şi foarte apropiat, cei patru oameni ai ei nu puteau să ţină piept. Dacă ar fi avut un copil, fără doar şi poate, ar fi fost un războinic neîntrecut…

Urcă în viteză scara din piatră. Regele era singur în fosta sală de baie, dar era atât de bine legat încât nu putea să scape. După aceea se duse lângă Ahmed. El întinse braţul şi îi arătă:

— Priveşte!

Din cauza ochelarilor, ea vedea şi mai prost. Distinse aproape imediat mai multe siluete care înaintau anevoie pe jos spre castel, în şir indian. Erau ostaticii.

Inima îi tresări în piept. Adversarii ei erau învinşi. Cedaseră în faţa cererilor ei cumplite. Tristeţea se risipi pe dată.

— Sunt ostaticii, spuse ea triumfător. S-au ţinut de cuvânt.

— Să-i omor? o întrebă Ahmed.

Ratwa rămase pe gânduri. O tenta ideea să-i omoare la câţiva metri de ziduri, să-i vadă agonizând în bătaia vântului, chiar pe ei, călăii palestinienilor. Dar exista un risc: unii dintre ei să fie doar răniţi şi să fugă protejaţi de praful gălbui. Ca să-i caute apoi în afara castelului, era prea periculos.

După ce îi lichidau pe ostatici, puteau să plece împreună cu regele până la graniţa cu Irakul. *Khasinul* era aliatul lor.

— Nu acum, ordonă Ratwa. Îi vom omorî pe măsură ce vor intra.

*

* *

— Atenţie!

O voce de femeie ce dăduse un ordin fu purtată de vânt. Malko ciuli urechile. Se găseau la mai puţin de treizeci de metri de castelul El Kharana. Stătuse atâta în bătaia vântului, încât avea senzaţia că nisipul îi intrase în piele.

În ciuda pericolului de moarte, Malko se grăbise să ajungă la

zidurile înalte din piatră. Colonelul Hashim, care trecuse în frunte, se opri în loc. El veni lângă ofiţer. Clipi de mai multe ori şi reuşi să distingă două siluete sus pe parapet. Nu putea să spună care era Ratwa.

— Ce spune?

Hashim îşi lipi gura de urechea lui:

— Vrea să ne oprim aici şi să ne ducem unul câte unul spre poarta din fier.

Era previzibil. Dar ce se va întâmpla după aceea? Cei patru ostatici se alăturară grupului. Statura înaltă a lui Cherif Nasser, unchiul regelui, îi domina. Avea faţa înfăşurată în *kouffieh* şi nu i se vedeau decât ochii negri.

— Mă duc eu primul, propuse el.

Malko îl opri.

— Ba nu dumneavoastră.

Colonelul Hashim se postă între ei.

— Mă duc eu. *In cha' Allah.*

Înainte ca Malko să poată spune ceva, el pornise deja. Din cauza vâjâitului, era imposibil să te auzi la mai mult de trei metri. Acum vântul bătea şi mai tare. El Kharana părea în flăcări, atât de mult nisip galben se aşezase pe ziduri până sus.

Malko ajunse cu mare greutate silueta colonelului Hashim, care înainta aplecat spre poarta verde. În fiecare clipă, se aştepta să audă o împuşcătură şi să vadă corpul ofiţerului prăbuşindu-se. Dar acesta ajunse în faţa porţii fără necazuri. Cei cinci oameni nu-l slăbeau din priviri. Soarta lui o prefigura pe a lor.

Poarta se întredeschise brusc şi în crăpătura largă de un metru apăru ţeava unui Kalaşnikov. Cei cinci văzură cum Hashim ridică braţele şi se opreşte în loc. Omul ascuns în spatele uşii nu putea fi văzut.

Batantul se mai lărgi puţin, iar ofiţerul iordanian dispăru înăuntru. Poarta se închise imediat în urma lui. Ca să nu mai stea în calea vântului, cei cinci bărbaţi se aşezară pe vine înghesuiţi unii în alţii precum oile. Niciunul nu scotea o vorbă. Doi dintre ei abia înţelegeau engleza.

O rafală se auzi atât de scurt, încât avură impresia că visează. Patru sau cinci focuri ce veneau din castel. Cherif Nasser se ridică brusc şi arătă pumnul spre zidurile înalte, înjurând în arabă. Ecoul împuşcăturilor mai răsunau încă în creierul lui

Malko. Astfel, Ratwa nu îşi asuma niciun risc, omorându-i pe măsură ce intrau. Îşi făcuse o socoteală extrem de simplă: niciunul nu era atât de laş că să dea înapoi tocmai acum... Erau la cheremul ei.

Din creneluri, se auzi o voce care striga ceva. Cherif Nasser fu în picioare dintr-un salt. Dar Malko acţionă mai repede decât el. Din trei paşi, îl depăşi.

— Aşteptaţi! strigă el. Mi-a venit o idee.

Începu să meargă către poarta verde care rămăsese închisă.

Capitolul XXI

Poarta din fier a castelului El Kharana se găsea la câţiva metri de Malko. Îşi şterse lacrimile care îi curgeau pe obraji. Nu mersese mai mult de treizeci de metri, dar avea impresia că traversase toată Sahara. Vântul îi urla în urechi, rafalele îl dărâmau şi era complet ameţit.

Realiză numaidecât ce nebunească era misiunea lui. Din păcate, era prea târziu ca să mai dea înapoi. El, Cavaler al Ordinului Şoimului Negru şi Cavaler de Malta, Alteţă Serenisimă, nu va proceda ca un laş în faţa acestor beduini. Cu atât mai rău pentru el. În viaţă, totul se plăteşte. Chiar şi o anumită părere despre tine însuţi.

Poarta se întredeschise câţiva centimetri. Cineva strigă ceva în arabă, iar el se opri. *Kouffieh-ul* în carouri roşii care îi acoperea capul îi ascundea trăsăturile.

Ahmed, cu căciula din lână înfundată pe urechi, apăru cu Kalaşnikovul în mână. Părea un copil, iar arma era prea mare pentru el. Arabul mai strigă ceva. Malko ridică braţele deasupra capului. Imediat poarta se deschise mai mult şi palestinianul îi făcu semn să înainteze.

Încet şi jenat de poziţia incomodă care îl împiedica să lupte împotriva vântului, se îndrepta către batantul verde. Sosise clipa adevărului. Înainte de a intra, se întoarse, dar nu văzu nimic altceva împrejurul castelului decât vârtejurile de praf gălbui... Ca într-un coşmar.

O mână îl apucă şi îl trase cu brutalitate în interior, apoi

poarta se închise. Năucit, se sprijini de zid ca să poată respira şi fu surprins de liniştea care se făcuse dintr-odată. Se afla sub o boltă de unde nu putea zări mare lucru, care ducea în curtea interioară. De o parte şi de alta, se distingeau intrările în celelalte încăperi.

Vru să lase mâinile în jos, dar ţeava Kalaşnikovului se înfipse puternic în spate şi le ridică din nou. Se îndreptă singur spre curte. Comedia asta nu avea să ţină o veşnicie... Se împiedică de un bidon gol şi fu cât pe ce să cadă. Ahmed sări în spate, pregătit să tragă. Într-adevăr, nu îşi asumau niciun risc. Nisipul îi mai scârţâia încă între dinţi şi ochii erau înlăcrimaţi. O panică atroce îi pusese un nod în gât. Avea să moară şi nu avea răgazul să întreprindă nimic. Ratwa şi complicii ei erau prea brutali şi prea prevăzători.

Ajunse în curtea pătrată. Era ca o oază de linişte şi de pace. Văzu imediat corpul colonelului Hashim zăcând pe jos într-o baltă de sânge, lipit de zidul din spate. Gloanţele smulseseră bucăţi din zidul vechi. În acest loc îl împuşcaseră.

Ratwa îl aştepta cu chipul sever şi cu ochelarii la ochi. Era mai înflăcărată ca niciodată. El încercă să-şi aducă aminte de picioarele ei lungi, strânse în ciorapii negri şi de delirul erotic trăit la Ambasada Spaniei. Dar toate astea se petrecuseră în altă lume... Îi spuse pe un ton sec o frază în arabă pe care el nu o înţelese.

Cel mai bine era să facă pe prostul ca să câştige câteva secunde în plus. Atât timp cât palestinianul cu Kalaşnikovul era în spatele lui, nu putea să încerce nimic fără să fie ciuruit imediat de gloanţe.

Pistolul extraplat nu se vedea din uniformă. Dacă reuşea să-l ia, poate că ar fi putut să o lichideze pe Ratwa şi pe palestinian. Dar mai erau încă trei pe care el nu îi vedea, plus regele. Din cauza execuţiei ostaticilor, pe aceştia nu i-ar fi alertat focurile de armă.

Ratwa îi spuse iarăşi ceva în arabă. Cum el nu îi răspundea, scoase Parabellum-ul de la centură şi înaintă spre el. Îi smulse *kouffieh-ul* cu o mişcare bruscă.

Timp de câteva clipe rămase mută de uimire. Malko schiţă un gest spre centură, dar ea strigă şi palestinianul îl lovi pe la spate cu ţeava armei. Ridică din nou mâinile. Ratwa îşi revenise din surpriză.

— Dumneavoastră!

Malko o fixa cu ochii lui aurii şi înroşiţi de praf.

— Am venit să negociem, începu el. Ceea ce faceţi nu are niciun sens… Eu aş dori…

Ea îl întrerupse brusc:

— Tăceţi! Lucraţi pentru americani. Ei i-au dat arme lui Hussein ca să-mi nimicească poporul. Tunuri, tancuri, puşti. Pentru că aţi făcut prostia să veniţi aici, acum veţi muri!

Parabellum-ul descrise un arc de cerc prin aer, iar capătul ţevii rămase la câţiva centimetri de tâmpla lui Malko.

— Sprijiniţi-vă de maşină, îi ordonă Ratwa. Puneţi mâinile pe capotă.

Era poziţia de percheziţie pe care o practica poliţia americană. Malko se supuse.

Imediat Ahmed puse arma la curea şi începu să-l scotocească cu grijă de la glezne până la umeri. Bineînţeles că arabul îi găsi pistolul. I-l smulse de la centură cu un icnet de bucurie. Ochii lui Ratwa străluciră pe sub ochelari.

— Sunteţi un prost! Pentru asta aţi venit… Duceţi-vă lângă zidul ăla, vă omor cu mâna mea.

Încet, Malko se ridică în picioare. Mintea îi lucra cu repeziciune. Nu avusese noroc nici pe sfert, iar acum era complet dezarmat. Mai avea câteva clipe de trăit. Iluzia se terminase.

— Grăbiţi-vă! îi ordonă Ratwa.

El nu se clinti din loc.

— Am dreptul să-mi aleg locul în care vreau să mor. Mă simt foarte bine aici.

Ea ridică din umeri.

— Cum vreţi.

Braţul ei se înmuie. Malko se strădui să întoarcă capul ca să fixeze ţeava armei din care va porni moartea. În spatele pistolului, zări chipul întunecat şi plin de ură al palestinienei. Nu mai exista nicio speranţă. Mărul lui Adam se opri în loc, iar imaginea Alexandrei îi trecu fulgerător prin faţa ochilor. Se agăţă cu toată puterea de această fantomă ca să-şi învingă frica viscerală care îl cuprinsese.

Indexul lui Ratwa se mişcă uşor pe trăgaci. Mâinile lui Malko erau asudate. Dar glonţul nu porni din ţeavă. Ratwa apăsă mai tare pe trăgaci, dar nu obţinu niciun rezultat. Strigă imediat un

ordin şi se dădu repede înapoi examinând pistolul. Malko nu se mişcase nici măcar un milimetru. Ahmed era în spatele lui gata să tragă.

Figura palestinienei se lumină de un zâmbet răutăcios. Ea trase piedica ajutându-se de degetul mare. O pusese noaptea trecută şi uitase de ea. Bine că nu s-a întâmplat acest lucru în toiul unei lupte... Ahmed nu spuse nimic. Nu era vina lui.

Se auzi un strigăt de pe terasă. Malko înălţă capul şi zări doi palestinieni acoperiţi de praf. Unul dintre ei strigă ceva, dar vorbele lui fură luate de vânt.

Ratwa întinse braţul ca la tir. Pistolul imens măsura vreo treizeci de centimetri. Era o chestie neagră şi periculoasă. Malko închise ochii.

*

* *

Poarta din fier vopsită în verde păru că zboară în mii de aşchii. Ca şi cum o mână uriaşă i-ar fi dat un pumn cu toată puterea. Un vârtej de praf pătrunse în curtea interioară cu un zgomot înfiorător.

Se auzi un huruit de motor şi un obiect plin de aşchii pătrunse cu viteză în curte, lovindu-l în trecere pe Ahmed. Tânărul palestinian ţipă şi fu aruncat în aer. Boneta şi Kalaşnikovul zburară cât colo.

Ratwa rămase o fracţiune de secundă împietrită. Vehiculul care apăruse în curte o atinse, îndepărtând-o de Malko, apoi se ciocni de Land Rover-ul palestinienilor. Şocul fu atât de puternic încât vehiculele luară foc imediat.

Malko se rostogoli la pământ. Nu ştia cine îşi făcuse o asemenea intrare, dar era ultima lui şansă. Pistolul Parabellum pocni în spatele lui, dar nu ştiu dacă pe el îl ochise căci nu vedea decât Kalaşnikovul lui Ahmed căzut la doi metri în faţa lui.

— Mahmoud! Regele!

Ratwa strigase cât o ţinuse gura. Fără să ochească, ea trase de trei ori în Land Rover-ul care sfărâmase poarta. Din cauza fumului nu se vedea cine era înăuntru. Lungit lângă corpul colonelului Hashim, Ahmed se mişcă încet şi încercă să-şi recupereze arma. Figura lui de copil serios era schimonosită de durere şi nu reuşi să se ridice fiindcă avea şira spinării ruptă...

Pe poarta sfărâmată pătrundea praful gălbui în curtea

castelului, mărind şi mai tare starea de derută. Ghemuită într-un colţ, Ratwa urlă din nou:

— Mahmoud, omoară-l pe rege!

Ascuns după Land Rover. Malko reuşi să pună mâna pe Kalasnikov-ul lui Ahmed.

*

* *

Colonelul Gorgour îşi reveni şi se scuturâ. Nu leşinase de tot, dar se lovise cu bărbia de volan în momentul în care sfărâmase poarta. Nu pusese frână la timp şi lovise al doilea vehicul. Mirosul de fum îl făcu să între în panică. În aceeaşi clipă se sparse şi parbrizul. Se culcă pe banchetă şi bâjbâi după arma MP 5. Această mişcare îi salvase viaţa, căci al doilea glonţ tras de Ratwa îi smulse volanul şi i-ar fi pătruns şi lui în piept.

Al treilea glonţ nimeri tabloul de bord exact în momentul în care pusese mâna pe mitralieră. Cele două vehicule fură învăluite de un fum negru şi înecăcios.

Colonelul Gorgour izbi portiera cu umărul şi o deschise, apoi se târî la pământ şi se rostogoli. Spera din tot sufletul să nu-l fi omorât pe rege. Cu toată zarva asta, paznicul lui nu va mai sta pe gânduri. Dacă nu se stârnea *khasinul,* nu ar fi reuşit să treacă de barajele beduinilor. Căile lui Allah erau nebănuite. Încă unul manipulat de MI 5...

Colonelul Gorgour se ridică sprijinind patul armei pântecele umflat şi depărtând picioarele. Încărcătorul avea treizeci şi două de cartuşe. Un palestinian cobora scara din piatră venind de pe terasă. Gorgour trase foc cu foc.

Palestinianul se clătină, scăpă puşca automată şi îşi duse amândouă mâinile la pântece, apoi căzu rostogolindu-se pe trepte. De sus de pe terasă, cel de-al doilea trase o rafală în colonel, dar nu-l nimeri. Cerchezul ridică arma şi trase repede patru focuri. Bărbatul se clătină înainte şi înapoi, apoi se prăbuşi în gol.

Ratwa trăgea şi ea cu pistolul, ochind cu grijă. Trei focuri la rând. Un glonţ îl nimeri pe colonel în umărul stâng, făcându-l să se întoarcă şi să se cutremure din cauza şocului puternic. Cu un chiot de bucurie, Ratwa se ridică şi alergă la el, ocolind Land Rover-ul. Atunci îl zări pe Malko care luase de jos Kalasnikov-ul lui Ahmed. Aceasta îi propti ţeava în obraz.

Colonelul Gorgour care, atunci când căzuse, nu lăsase arma din mână, culcat pe partea dreaptă, o ochi pe Ratwa şi trase tot foc cu foc, zguduit de fiecare împuşcătură şi strâmbându-se de durere.

Primul glonţ o atinse pe Ratwa direct în burtă. Rămase cu gura căscată o fracţiune de secundă, apoi se încovoie. Brusc pistolul Parabellum i se păru prea greu. Braţul se înmuie, iar arma căzu pe jos. Colonelul Gorgour trăgea în continuare nestingherit. Alt glonţ îi pătrunse în coapsă, iar altul o nimeri în şold în momentul în care se prăbuşea... Rămase culcată pe spate, fără armă, cu ochelarii sparţi şi gura căscată.

Colonelul se ridică uşurel şi se sprijini într-un genunchi. Glonţul de calibrul treizeci şi opt îi sfărâmase rău de tot umărul. Simţea cum îi ţâşneşte sângele de subsuoară ca dintr-un izvor. Capul începuse să-i vâjâie. Reuşi să se ridice în picioare cu un efort supraomenesc. Înainte de toate, trebuia să-l omoare pe rege. Dar mai întâi trebuia să-l găsească. El mai fusese la El Kharana. Încăperile cele mai adăpostite se găseau în dreapta intrării.

O luă într-acolo clătinându-se. Ratwa mai mişca încă. El se opri lângă ea, îi puse ţeava armei în ureche şi apăsă pe trăgaci. Faţa palestinienei fu desfigurată imediat, glonţul ieşind pe sub ochiul stâng, smulgând jumătate din obraz.

*

* *

Malko înjură cu disperare. În cădere, levierul de armare al Kalaşnikovului se îndoise. Acum era blocat, iar arma nu se mai putea folosi. I se păruse că a trecut o veşnicie, dar abia se scursese un minut de când colonelul Gorgour năvălise în curtea castelului salvându-i viaţa.

Se ridică cu Kalaşnikovul stricat în mână. Chiar în acel moment, colonelul îl zări. Ridică mitraliera, dar Malko se adăposti după Land Rover.

Gorgour ezită. Durerea din umăr era insuportabilă. Îi era frică să nu leşine. Nu Malko îl interesa pe el. Nu era periculos fiindcă nu trăgea în el. Se aplecă şi luă de jos Parabellum-ul palestinienei. Trebuia să-şi termine treaba. Nu îşi făcea iluzii pentru ce va urma. Rănit, fără maşină, oricum nu putea să scape de patrulele din deşert. Fără să-şi mai facă griji în privinţa

adversarului dezarmat, plecă în căutarea regelui.

Malko aruncă Kalaşnikovul şi se uită în jurul lui. Până să traverseze el curtea ca să ia puşca automată a palestinianului împuşcat sau pe a celuilalt care zăcea pe trepte, colonelul ar fi avut tot timpul să-l găsească pe rege şi să-l omoare.

Deodată văzu mitralierele din Land Rover-ul care ardea. Una era stricată, însă cea din spate, aşezată pe un trepied, se putea folosi. Dintr-un salt, fu în maşina înconjurată de fum. Arma avea deja o bandă cu cartuşe pusă în ea. Cum învăţase odinioară la Fort-Worth, manevră levierul de armare de două ori ca să fie sigur că a intrat un glonţ în cameră, apoi întoarse ţeava spre colonelul Gorgour care fugea greoi. Ştia că nu va putea opri un om ca el numai cu vorbe. Dar nu putea să sufere să tragă pe la spate...

Rugându-se ca nisipul şi accidentul să nu fi deteriorat mitraliera, Malko apăsă pe trăgaci, ochind uşa pe care intrase colonelul. Împuşcăturile îl asurziră, iar arma tresări pe trepied. Bucăţi de piatră se împrăştiară peste tot, ca într-o gravură a morţii. Colonelul se dădu repede înapoi.

Ţeava mitralierei îl urmări. Urmă o secundă de tensiune insuportabilă. Arma MP 5 era îndreptată spre Malko. Văzuse cum ştia colonelul se o folosească. Dar ştia totodată că ultimul lui gest ar fi fost să apese pe trăgaciul armei automate, chiar şi în agonie. În cutie mai erau încă două sute de cartuşe...

— Lăsaţi arma, colonele! strigă Malko. Repede sau vă omor!

Mii de punctuleţe strălucitoare jucau în faţa ochilor cerchezului. Pierduse mult sânge. Fu cuprins de o sfârşeală subită. Vedea uşa la câţiva metri de el. Era sigur că dincolo de ea se afla regele. Dar mai ştia că acest spaţiu era de netrecut. Nimeni nu poate trece printre gloanţele unei mitraliere ca prin ploaie. Nu la această distanţă.

Fireşte că îl putea ucide şi el pe Malko. Avea multe şanse să o facă, dar nu atât de multe încât el să rămână în viaţă. Acum totul îi era perfect egal. Pierduse deja. Pe nesimţite, dădu drumul armei MP 5 şi rămase acolo, privind în gol, detaşat şi liniştit.

*

* *

Cherif Nasser intră primul pe poartă alergând. Era urmat de

alţi trei ostatici. La început, nu distinse nimic din cauza fumului. Apoi iordanianul îl zări pe Malko lângă mitralieră şi răcni de fericire.

— Unde este regele?

Malko scutură din cap.

— Nu ştiu.

Iordanienii îl văzură apoi pe colonelul Gorgour şi se opriră brusc. Cunoşteau ce rol jucase în acest complot. Cu excepţia lui Cherif Nasser, se năpustiră imediat la omul rămas nemişcat şi îl loviră cu pumnii şi cu picioarele, tăvălindu-l pe jos. Un colonel luă un bolovan şi se pregăti să strivească ţeasta rănitului cu el. Era mai mult decât putea suporta Malko. El ridică uşurel ţeava mitralierei şi apăsă pe trăgaci. Rafala nimeri arcada din care se desprinse o ploaie de aşchii care îi umplură pe ofiţeri. Rămaseră cu toţii năuciţi. Nu era de glumit. Văzând figura lui Malko, niciunul nu îndrăzni să se clintească din loc.

— Regele vă aşteaptă, zise şi pe un ton sec. Cred că îl veţi elibera imediat. Acum nu mai are de ce să se teamă…

Nimeni nu scoase o vorbă. Cherif Nasser le strigă ceva în arabă şi intră alergând în castel. Ceilalţi îl urmară cu părere de rău, lăsându-l pe colonelul Gorgour în plata Domnului.

Malko se dădu jos din Land Rover, se aplecă deasupra ofiţerului cerchez şi îi luă mitraliera. Colonelul se mişcă puţin şi deschise ochii. Culoarea lor albastră nu se spălăcise. Malko îngenunche lângă el şi îi văzu rana. Cerchezul se strâmbă.

— Mai bine mă împuşcaţi adineauri.

Nişte ţipete însoţite de înjurături îl făcură pe Malko să întoarcă capul. Un colonel apăru târând după el un tânăr palestinian, care părea năucit şi terorizat.

— Câinele ăsta îl păzea pe rege, explică ofiţerul. Nici măcar nu a încercat să tragă în noi.

Agita în mână mitraliera de fabricaţie cehoslovacă a palestinianului. Trecând pe lângă colonelul Gorgour, îl scuipă. Cerchezul nici măcar nu tresări, de parcă murise. Malko se ridică şi se duse în curte. Întoarse privirea când trecu pe lângă cadavrul lui Ratwa. Numai ea era răspunzătoare de acest masacru.

Un huruit acoperi vâjâitul *khasinului.* O automitralieră se ivi din praf şi se opri în faţa porţii din fier.

Capitolul XXII

Ciori negre, imense şi agresive, se învârteau greoi pe deasupra bărbatului ţintuit pe solul stâncos din spatele marelui cort maro al şeicului Mafrak. Ţipătul oribil, strident, îi făcu lui Malko pielea de găină. Privirea lui o întâlni pe a Sophiei Nazzal. Însă ea fuma liniştită o ţigară. De parcă el visase.

— Este îngrozitor, zise el.

Leoaica scutură scrumul.

— A primit ce a meritat.

Tânăra italiancă şi Malko rămăseseră în tabăra şeicului Mafrak după isprăvile de la El Kharana, fiind invitaţi de şeful beduin.

Blindatele şi unităţile armatei regale plecaseră la Amman. Ca să sărbătorească eliberarea regelui, şeicul organizase un mare dineu în onoarea lui Malko. Gestul îndrăzneţ şi plin de curaj al acestui străin cu ochi de aur îl impresionase enorm…

Vântul încetase, iar cerul era iarăşi senin. Regele Hussein se dusese la reşedinţa lui din Homar, după ce îi mulţumise foarte simplu lui Malko. Dacă colonelul Gorgour nu ar fi fost torturat, bucuria lui Malko ar fi fost deplină. Geamătul se auzi din nou la câţiva metri de el. Era atroce, disperat, inuman.

Malko strânse din dinţi. Avea senzaţia că el suferă. În urmă cu câteva ore, beduinii îl târâseră pe colonelul Gorgour până la şeicul Mafrak, după ce îi pansaseră rănile ca vai de lume.

Beduinul nu îi spusese decât câteva fraze, apoi se întoarse cu spatele dezgustat. Sophia Nazzal îi explicase atunci lui Malko:

— Wadi i-a lăsat puterea de decizie lui Mafrak. Sunt veri de departe…

Consilierul regelui se lupta cu moartea la spitalul italian din Amman. La o oră după ce fusese adus Gorgour, el auzise nişte ţipete oribile ce veneau din cortul unde fusese închis. Regele plecase, însă generalul Shanbak era încă aici. Chipul lui împietrit se întunecase şi observase:

— Nu-l vom putea determina să vorbească.

Malko nu înţelegea.

— De ce nu îl interogaţi dumneavoastră?

Shanbak clătinase din cap.

— Le aparţine beduinilor. Nici nu m-ar lăsa să-l iau de aici. Nu ştiţi cu cine aveţi de-a face...

Văzându-l pe şeic ieşind din cort cu un pumnal plin de sânge în mână, Malko se simţise aproape uşurat. Mort, colonelul Gorgour suferea mai puţin decât dacă trăia. Dar pe urmă, ţipetele răsunară din nou... Nemaiputând să suporte, Malko ocoli cortul şi se opri. Gorgour era culcat pe pământul plin de bolovani, îmbrăcat numai într-un şorţ din pânză, cu mâinile şi cu picioarele legate de nişte ţăruşi. Îşi legăna capul de la stânga la dreapta, cu o mişcare regulată. Ciorile se roteau în jurul lui, aşezându-se uneori pe el şi ciugulindu-i faţa. Atunci urla cel mai tare.

Trăsăturile ofiţerului erau de nerecunoscut din cauza sângelui care îi cursese şi forma acum o mască roşiatică, oribilă, ca în teatrul japonez. Carnea se umflase, iar gura era imensă. La ochi, nici nu te puteai uita. Erau două globuri roşii pline de puroi. Sophia Nazzal venise lângă Malko. Ea îl apucă de braţ şi îl trase înapoi.

— Nu mai rămâneţi aici, nu e treaba dumneavoastră...

Malko îşi scoase ochelarii. Nici nu mai putea să vorbească.

— ...Ce i-au făcut?

Leoaica nu răspunse imediat, nesimţindu-se în largul ei. Apoi coborî vocea în mod maşinal.

— Mafrak i-a scos ochii, apoi a pus în locul lor nişte cărăbuşi. După aceea, i-a spus unei femei să-i coasă pleoapele.

Malko nu scoase o vorbă. Ce să mai spună în faţa unei asemenea atrocităţi?...

Mai fusese şi fetiţa lui Wadi Karak cu beregata tăiată în cadă ca un porc la abator. Ce să mai crezi? Arabii practicaseră întotdeauna cruzimea ca pe o virtute. Brusc, colonelul Gorgour începu să urle scuturând din cap. Nişte ţipete demente care îţi îngheţau sângele în vene. Cărăbuşii îşi făceau treaba... Malko îşi închipuia cum se agaţă cu labele lor ţepoase de nervul optic... Era îngrozitor.

Ar fi vrut să-i spună nefericitului că era lângă el, că nu dorise să se întâmple acest lucru... Se revăzu din nou cu mitraliera în mână...

— Cât timp va rămâne aici?

— Până când va muri. Trei, patru zile... Poate chiar mai mult.

Cât va rezista. I se dă de băut din când în când, altminteri ar muri repede.

Malko se forţă să se uite la suferind. Pieptul se ridica în mod regulat. Era bine făcut. În afară de umărul rănit şi pansat rudimentar, nu mai avea nici o altă rană mai gravă. Putea să se chinuie şi o săptămână...

— Trebuie să-l dezlegăm, zise Malko.

Sophia Nazzal îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Nu vorbiţi prostii. Asta nu vă priveşte pe dumneavoastră.

Malko se cutremură, şocat de această sălbăticie rece şi lucidă.

— În parte, regele a fost salvat datorită mie. Drept mulţumire, eu cer ca acest om să fie dezlegat şi îngrijit. Chiar dacă va fi împuşcat după aceea.

„Dacă nimeni nu îndrăzneşte, o s-o fac eu", se gândi Malko. Sophia Nazzal îl apucă de braţ.

— Uitaţi-vă la beduinul de lângă cort.

Malko se uită. Un beduin stătea ghemuit în apropiere de prizonier, indiferent, cu puşca între genunchi. Nici nu se uita la bieţii chinuiţi.

— Da, şi ce dacă?

— Stă acolo ca să-l păzească pe prizonier. Dacă încearcă cineva să-l dezlege, îl omoară pe loc. Este ordinul şeicului Mafrak. Ştiu că l-aţi salvat pe rege, iar toţi beduinii din tribul său şi-ar da viaţa pentru dumneavoastră, dar un singur lucru nu le stă în putere: să-i răpească posibilitatea lui Wadi Karak de a se răzbuna.

— Şi dacă i-aş cere eu acest lucru?

Leoaica îşi deschise buzele groase într-un zâmbet trist.

— Este inutil. Mai degrabă v-ar da mâna dreaptă. Omul ăsta i-a ucis copilul cu sânge rece. Este o crimă de neiertat. Nici dacă i-aţi fi fost frate sau dacă i-aţi fi salvat viaţa, nu ar accepta. Mai bine s-ar omorî cu mâna lui.

Malko se pregătea să răspundă, când un beduin veni în goană la ei. Îi spuse ceva în arabă Sophiei Nazzal, apoi plecă.

— Şeicul Mafrak vrea să vă vadă, spuse Leoaica.

Malko o urmă, după ce îi mai aruncă o ultimă privire colonelului Gorgour. Acum nu mai gemea atât de des, de parcă durerea i-ar fi ros corzile vocale. Avea impresia că îşi abandonează un prieten la nevoie. Şi cu toate astea, Gorgour l-ar fi omorât fără nicio ezitare. De fapt, a şi încercat s-o facă.

Însă războiul se terminase şi el nu aplica legea Talionului. Aici era vorba de morală.

*
* *

Înfăşurat într-un superb veşmânt albastru închis, acoperit de cartuşiere şi de centuri din argint, şeicul Mafrak îl aştepta pe Malko în faţa cortului. Masiv, cu un uşor început de burtă, cu faţa ridată de viaţa din deşert, purta pe cap cu eleganţă un *kouffieh* alb. Nasul puţin coroiat ieşea din pânza albă ca un cioc. Îi luă mâinile lui Malko într-ale sale şi murmură ceva de neînţeles. Părea extrem de emoţionat. Sophia Nazzal traduse:

— Nu ştie cum să vă mulţumească. Puteţi să rămâneţi în cort cât vreţi. Sunteţi ca şi fiul său.

Malko mulţumi în engleză. Toată lumea se aşeză pe perne în jurul unui platou din aramă pus pe o buturugă groasă. Un beduin se apropie numaidecât şi împărţi ceşcuţele. Apoi turnă câte un strop de cafea fierbinte cu aromă de cardama.

— Dacă nu mai doriţi după ce o beţi, daţi-i ceaşca servitorului scuturând-o, îi şopti Sophia.

Malko bău lichidul negru. Avea un gust ciudat, puţin amărui. Scuturâ ceaşca şi o înapoie.

Soarele începea să ardă. Malko se gândi la omul chinuit de soare şi de praf... Într-o zi, cineva va descoperi numele colonelului Gorgour într-un dosar prăfuit şi va trage o linie, fără să ştie până în ce punct o servise pe Majestatea Sa. Dacă cumva concluziile lui Terence Ziros erau exacte... Simţi nevoia să-i ceară şeicului să-l ierte, dar se răzgândi. Beduinul nu era milos din fire. Tortura era mai degrabă un ritual decât o pedeapsă fizică...

Şeicul se uita la el cu prietenie. Băgă mâna în centura lată şi scoase un pumnal cu teaca din argint bătută cu pietre preţioase şi cu lama curbată ca un iatagan. I-l întinse lui Malko adresându-i o frază nesfârşită. Sophia Nazzal îi sorbea cuvintele.

— Şeicul are acest pumnal din adolescenţă, îi explică ea. Este un dar de la tatăl său. S-a bătut cu el de nenumărate ori şi nu s-a despărţit niciodată de el. Acum vi-l face cadou.

Emoţionat, Malko împinse arma.

— Sunt măgulit, dar nu pot să accept.

— Acceptaţi, îl îndemnă Sophia, altfel, îl jigniţi de moarte. Este

cea mai mare onoare pe care v-o face…

Figura beduinului se înroşise pur şi simplu văzând că Malko ezită. El luă în sfârşit pumnalul şi îl scoase puţin din teacă. Oţelul cenuşiu era gravat cu arabescuri fine.

— Spuneţi-i că îl primesc, zise Malko. Şi că mă simt foarte onorat de gestul lui.

Sophia traduse. Şeicul începu un interminabil discurs. Leoaica traducea pe măsură ce şeicul vorbea.

— Această armă serveşte ca să vă apăraţi de duşmani tot restul vieţii. Nu ezitaţi să o folosiţi împotriva celor care vă trădează sau vă înşală…

Beduinul avea o idee destul de neobişnuită despre viaţa în societate…

— În seara asta, zise Sophia Nazzal în încheiere, va fi o mare sărbătoare. Dumneavoastră sunteţi oaspetele de onoare.

Şeicul se ridică, ceea ce însemna că întrevederea s-a terminat. Malko nu mai îndrăznea să se apropie de cortul lângă care agoniza colonelul Gorgour. Probabil că cei de la CIA se întrebau de ce stă atât de mult în deşert. Misiunea lui la Amman se terminase, iar regele era salvat. Iar colonelul Gorgour nu va fi omul care să facă dezvăluiri în legătură cu complotul.

Cu pumnalul şeicului Faysal în mână, Malko începu să se plimbe printre corturi, întrebându-se de ce nu pleca.

*

* *

Sophia Nazzal era strălucitoare. Rochia lungă, croită după modelul beduin, toată numai broderii, cu decolteul adânc şi pătrat, îi punea mai bine pieptul în valoare decât hainele europene. Părul lung şi blond îi încadra faţa bronzată.

Serata era pe sfârşite. Malko mâncase în picioare cu mâna, mâncarea de rezistenţă: un „mensalt” din oaie atunci tăiată, friptă la proţap, tranşată în bucăţi şi servită în farfurii enorme pline cu orez amestecat cu migdale. Toţi mâncau cu mâna, făcând cocoloaşe cleioase de orez amestecat cu carne.

Şeicul Mafrak îl aşezase pe Malko în dreapta lui… După aceea, servitorii îi turnaseră în palmă apă parfumată…

Când ajunseră la desert, se auziră primele împuşcături. Un vlăjgan vesel se proţăpise în faţa Leoaicei. Râzând, golise în aer tot încărcătorul armei sale G 3. După asta, timp de o oră, parcă

ar fi fost la El Alamein.

Beduinii dansau, trăgeau în aer, chiuiau cu sălbăticie, sub privirea binevoitoare a şeicului Mafrak. La un moment dat, Sophia se ridicase şi dansase cu ei desculţă, ciufulită, ca un animal superb. Bărbaţii roiau în jurul ei agitând armele, dezbrăcând-o cu privirea, înnebuniţi de dorinţă, în faţa acestei frumoase femei blonde, dar de neatins, fiindcă era invitata şeicului lor.

După un sfert de oră, împuşcăturile se mai domoliră... Şeicul se retrăsese discret în cortul lui, după ce îi urase noapte bună lui Malko. Strigătele de sărbătoare acoperiseră urletele colonelului Gorgour. O dată cu lăsarea serii, cărăbuşii deveniseră mai vorace. Câteodată, Malko îşi încorda auzul şi distingea o tânguire izolată. Dar numai el observase acest lucru. Se ridică din culcuşul lui din perne.

— Mă duc la culcare.

Sophia, care sorbea puţin arak, îl fixă cu ochii ei gălbui. Stătea turceşte şi se uita la beduinii care dansau pentru ea.

— Eu mai rămân puţin, zise ea.

După cum o cunoştea, va participa la orgia beduinilor... Noaptea era răcoroasă, iar Malko fu fericit când intră la căldură în cort, neluând în seamă mirosul urât al păturilor. După ce rămase doar în slip, se culcă. Nu îi era somn, deşi i se închideau ochii de oboseală.

*

* *

Perdeaua cortului se dădu la o parte, iar el se ridică în capul oaselor. Leoaica stătea în faţa lui. Ea îl privi câteva clipe zâmbind, apoi, fără un cuvânt, îşi trase rochia peste cap. Nu purta nimic pe dedesubt. Se apropie ironică de Malko.

— Aţi da douăsprezece cămile ca să vă culcaţi cu mine?

Ar fi trebuit să nu fie un bărbat galant ca să discute un schimb atât de rezonabil.

— Fireşte, răspunse Malko.

Încurajată de răspunsul lui, ea se lăsă în genunchi la picioarele lui şi se aplecă spre Malko. Rece ca un peşte mort, el se lăsă în voia ei, cu mintea în altă parte. În unele momente, i se părea că vântul aduce până la el tânguirea insuportabilă a colonelului Gorgour... Sophia Nazzal îşi dădu seama foarte

repede de indiferenţa lui. Se ridică brusc. Fierbea de furie.

— Nu mă doriţi?

Malko îi zâmbi galant.

— Ba da, de ce?

Crezu că îşi va înfige dinţii în el.

— DE CE?

Locul în care privea ea era mult mai elocvent decât cea mai gravă insultă.

— Cred că oboseala este de vină. Sunteţi foarte frumoasă, adăugă Malko cu sinceritate.

Ea se uită în ochii lui.

— Am chef să faceţi dragoste cu mine.

Se aplecă din nou peste el cu şi mai multă înverşunare, cu o tehnică fără cusur şi gâfâind de dorinţă. Făcuse turul culcuşului, iar acum stătea peste Malko, dreaptă ca un băţ, cu un braţ pe sub coapse, de parcă ar fi vrut să-l susţină. Mâinile se jucau neobosite pe trupul lui, cu o savantă şi enervantă lentoare.

La un moment dat, Malko crezu că va fi trădat de corpul lui şi se va purta ca un simplu agent vulgar, nu ca o alteţă serenisimă ce era. Dar vântul aducea până la el tânguirea colonelului Gorgour care ruina orice efort al Leoaicei. Ea se ridică imediat nebună de furie.

— Vă urăsc, zise ea încetişor. Există în tabăra asta bărbaţi care ar tăia beregata fraţilor lor ca să se culce cu mine... Iar dumneavoastră... dumneata...

Începuse să se bâlbâie. Din gură îi ieşeau tot felul de obscenităţi în arabă, în engleză şi în italiană. Apoi se ridică, îşi luă rochia şi ieşi din cort târând-o pe jos. Dacă s-ar fi întâlnit cu oamenii şeicului, s-ar fi lăsat cu măcel. Se mai auziră câteva focuri de armă. Ultimii beduini îşi goleau încărcătoarele înainte să se ducă la femeile lor.

Malko asculta zgomotele nopţii şi bătăile inimii sale. Plăcerea la care renunţase îl făcuse mai lucid şi mai nemilos. Contempla stelele de pe cer prin deschizătura cortului. Se afla într-o situaţie ciudată. În clipa asta, trebuia să fie la Beirut, sărbătorind victoria, la rege, sau într-un Boeing care zbura spre Europa. Însă el stătea într-un cort al beduinilor, în mijlocul deşertului.

*

* *

Malko se trezi tresărind şi strănută. Timp de câteva secunde, ascultă zgomotele nopţii, furios că s-a lăsat răpus de oboseală... Dacă nu s-ar fi trezit în zori, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Judecând după răcoarea de afară, trebuie să fi fost aproape ora cinci.

Malko îşi trase repede jeanşii pe el şi ieşi din cort. Fu cuprins de frig. Aproape că îngheţase. Din fericire, luna strălucea şi putea să se orienteze cu uşurinţă. În zece minute, ajunse în spatele cortului unde zăcea colonelul Gorgour. Se ghemui în întuneric şi cercetă împrejurimile.

Ofiţerul era la locul lui. Corpul lui chinuit forma o pată întunecată pe solul roşiatic. Malko avu nevoie de un minut ca să-l zărească pe beduinul de pază. Adormit, se rezemase de un alt cort, în întuneric. Malko rămase nemişcat şi numără rar până la două sute. Cea mai mică mişcare greşită şi era terminat. Un câine se auzi lătrând în depărtare.

Încet de tot, începu să se târască spre colonelul Gorgour. Centimetru cu centimetru, ca un exerciţiu pe care nu-l mai făcuse de multă vreme.

După fiecare târâre, se oprea să se uite la beduin. Dacă acesta se trezea, nu avea nici cu ce să se apere, căci îşi lăsase pistolul extraplat în cort.

I se păru că nu mai ajunge o dată lângă corpul colonelului, temându-se tot timpul că cerul se va lumina la est şi că tabăra va fi inundată de razele soarelui. Acum rămăsese lucrul cel mai greu pe care îl avea de făcut. Se opri din nou ca să asculte respiraţia prizonierului. Era scurtă şi regulată. Din când în când mai tresărea şi mai gemea. Cărăbuşii adormiseră, îngheţaţi de frig, lăsându-l pe colonel în pace.

Dacă nu înţelegea ce voia Malko de fapt şi începea să strige, îl alerta pe beduinul de pază. Iar Malko risca să se trezească alături de el a doua zi dimineaţă.

Se ridică în genunchi în faţa cerchezului. Îi puse repede mâna la gură şi îi şopti la ureche:

— Sunt eu, prinţul Malko.

Colonelul Gorgour tresări când Malko puse mâna pe buzele lui reci şi umflate. Geamătul slab care îi ieşi din gură i se păru lui Malko precum un tunet. Paznicul nu făcu nicio mişcare. Probabil că visa părul lung şi blond al Leoaicei.

Malko ridică încetişor mâna, gata să înăbuşe cel mai mic ţipăt.

Colonelul Gorgour putea să se răzbune foarte bine, ştiind că tot nu mai are nimic de pierdut. Dar buzele rămaseră lipite. Vorbind rar la urechea lui, Malko îi explică ce avea de gând să facă. Îşi lipise strâns gura de cartilaj ca să nu scape niciun sunet mai departe. În final, Malko zise:

— Dacă sunteţi de acord, strângeţi-mă de mână de două ori.

Apucă mâna colonelului pe întuneric. Îndată acesta simţi degetele lui Malko, i le strânse cu o forţă neaşteptată. Apoi le dădu drumul şi le mai apucă o dată.

Malko răsuflă uşurat. Zarurile erau aruncate. Nu mai putea să dea înapoi. Cu mâna dreaptă căută pumnalul pe care îl strecurase în centură. Strânse buzele şi apăsă vârful în pieptul colonelului.

Rămase astfel o fracţiune de secundă, neîndrăznind să apese. Degetele cerchezului le strânse cu putere pe ale sale, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Ce mai aşteptaţi?” Atunci, Malko apăsă cu toată forţa mânerul pumnalului. Lama se înfipse destul de uşor, cu un zgomot care îţi făcea rău. Degetele colonelului îl zgâriară pe Malko. Oftă, şi corpul îi fu cuprins de un tremurat nestăpânit şi capul se bălăngăni dintr-o parte în alta. Corpul se lupta cu moartea. Malko simţea în mânerul pumnalului vibraţiile bătăilor disperate ale inimii.

Acest lucru mai dură câteva secunde fără sfârşit. Pieptul se ridică brusc, apoi se lăsă în jos şi nu se mai mişcă. Malko nu se mişcase şi nu se mai gândise la paznic. Dar îşi aminti brusc de el şi se uită spre locul unde dormea. Acesta nu îşi schimbase poziţia.

Mai rămase puţin lângă colonelul Gorgour, gândindu-se la el şi ca să-şi mai domolească puţin bătăile inimii… Până acum nu omorâse niciun om cu atâta sânge rece, simţind cum moare atât de aproape de el.

Dar nici nu se va simţi vreodată mai împăcat sine. Deşi uneori era obligat de a doua lui meserie, cu reguli nemiloase şi abjecte, să procedeze în acest fel, va rămâne întotdeauna neschimbat. Tot aşa, într-o zi la Istanbul[5], îl pălmuise pe un ofiţer turc care nu se ţinuse de cuvânt. Îşi riscase viaţa şi atunci.

La fel de grijuliu, plecă spre cortul lui. Când se va trezi, paznicul va avea o surpriză neplăcută. Nu îşi dădea seama dacă lipsise cinci minute sau o jumătate de oră. Timpul parcă se

5 *Aluzie la S.A.S. La Istanbul (n.a.)*

oprise în loc. Se întinse cu faţa în sus. Muşchii spatelui îl ardeau. De când fusese rănit în Asia, îi era greu să mai facă asemenea exerciţii. Aproape imediat se cufundă într-un somn adânc, nemaigândindu-se la nimic.

Capitolul XXIII

Pumnalul cu mâner din argint era înfipt vertical în pieptul prizonierului, în mijlocul unei mari pete de sânge închegat. Nemişcat ca o stâncă, şeicul Mafrak contempla în tăcere această sfidare. Era pumnalul *său.*

Ţipetele furioase ale oamenilor lui îi tulburaseră odihna. Ieşise din cort încă somnoros. Imediat fu condus la locul unde se găsea colonelul Gorgour. Aproape o sută de beduini se adunaseră în jurul corpului, plini de ură şi, de răutate, dar păstrând cu respect distanţa.

Colonelul Gorgour avea figura liniştită şi mâinile depărtate, în ciuda umflăturilor groteşti de la ochi, îşi păstrase o anumită serenitate.

Şeicul nu îşi putea lua privirile de la arma pe care i-o oferise în ajun oaspetelui său de onoare, bărbatul care îl salvase pe rege. Aceluia care nu putea fi atins, tocmai pentru că era oaspetele lui.

Chipul lui nu trăda nimic din ce gândea. Ştia că toţi oamenii lui aşteaptă să pună în practică ameninţarea pe care o făcuse. Cel care îndrăznea să încalce legea Talionului avea aceeaşi soartă ca a prizonierului.

Şeicul stătea pe gânduri. Gestul străinului fusese semnat cu bună ştiinţă. Nimeni nu îl obligase să lase arma în rană... S-ar putea să fi avut mai multe motive ca să facă acest lucru. Şeicul luă brusc o hotărâre. Ca şi califii de altădată, îi va pune vinovatului o singură întrebare.

— Duceţi-vă şi aduceţi-l pe străin, ceru el.

Cinci beduini plecară în grabă. Privirea şeicului le înfrână pornirea. Nu se hotărâse încă. El va spune când va începe

supliciul.

*

* *

Ochii negri ai şeicului Mafrak înfruntau privirea aurie a lui Malko. Faţă în faţă, cei doi bărbaţi se măsurau. Inima lui Malko bătea repede. De aici nu-l va scăpa nici Leoaica şi nici CIA. Dacă se va duce vestea la Washington, se va alege probabil cu o mustrare…

Cei cinci beduini îl încadrau. La ce bun? Doar nu avea de gând să fugă. Sophia Nazzal stătea lângă el ca traducător şi nimic mai mult. Ura şi dispreţul se puteau citi lesne pe chipul ei. Vorbind încet, şeicul i se adresă lui Malko în arabă, apoi îi făcu semn tinerei să traducă.

— Vă întreabă de ce aţi lăsat pumnalul în pieptul trădătorului? Crede că este o sfidare…

Malko ezită o fracţiune de secundă. Fără să ştie de ce, avea senzaţia că a doua parte a întrebării nu fusese în totalitate tradusă de Sophia. Până la urmă, răspunse de ce a procedat astfel, însă fără să se justifice.

— Şeicul mi-a oferit un dar la care ţinea enorm, începu el. Pentru că i-am înşelat încrederea, nu puteam să mai păstrez acest cadou…

Tăcu. Leoaica traduse cu o voce guturală. Ochii mici şi negri ai şeicului îl observau pe Malko cu o privire pătrunzătoare. I se păru că vede în ei o lucire fulgerătoare de înţelegere. Simţea că arabul aprecia faptul că rămăsese ca să fie supus judecăţii. Brusc, i se păru că amândoi vorbesc aceeaşi limbă.

Aşteptau cu toţii cu privirile aţintite la buzele şeicului Mafrak. Malko îşi ţinu respiraţia. Soarta lui va fi hotărâtă în această secundă. În sfârşit, arabul începu să vorbească atât de clar, încât Malko avu impresia că înţelege. Vorbi destul de mult, apoi îi făcu semn tinerei să traducă. După expresia de dezamăgire a acesteia, el înţelese că scăpase cu viaţă.

— Şeicul este profund mâhnit de gestul dumneavoastră. Dacă nu aţi fi fost oaspetele lui, v-ar fi aşteptat aceeaşi soartă cu cea a prizonierului. Dar este de părere că v-aţi făcut datoria: viaţă pentru viaţă. Puteţi să părăsiţi tabăra.

Malko înclină din cap.

— Spuneţi-i că voi păstra această amintire a nobilei sale

ospitalităţi şi că regret sincer că nu am putut să păstrez cadoul.

Leoaica traduse. Şeicul nu răspunse. Se întoarse cu demnitate şi se îndreptă spre cortul lui. Beduinii îl urmară pe rând. Nici nu se punea problema să-i pună în discuţie autoritatea. Malko rămase singur cu Sophia Nazzal. Ea se uita la el cu un dispreţ vădit.

— Nu ar fi trebuit să am încredere în dumneavoastră. De aceea v-aţi comportat aşa aseară, suflă ea. Dacă vă găseşte Wadi, are dreptate să vă scoată ochii. Omul ăsta nu a meritat o moarte atât de blândă. Doar a vrut să-l ucidă pe rege.

Iar în viziunea Sophiei Nazzal, moartea micuţei merita să fie pedepsită cum se cuvine.

— Nimeni nu are moartea pe care o merită, spuse Malko.

Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă. Ardea de nerăbdare să părăsească Iordania chiar acum. Pleca cu capul sus şi cu mâinile curate. Era împăcat cu sine fiindcă îşi riscase viaţa şi scăpase un duşman de tortură.

Auzi un zgomot de motor. Când ieşi din cort, văzu un Land Rover care se îndepărta într-un nor de praf şi recunoscu în treacăt părul blond al Leoaicei…

Se îndreptă gânditor spre Land Rover-ul cu care venise. Avea încredere în şeic, dar nu şi în italiancă. Dacă ajungea înaintea lui la Amman, îl anunţa pe Wadi. Amman-ul era un oraş micuţ, iar iordanianul foarte puternic. Ura lui ar şterge orice obstacol.

Malko se hotărî să-i răpească această bucurie. După cinci minute, demara, trecând printre beduinii indiferenţi.

*
* *

La Akaba, situată la trei sute cincizeci de kilometri de Amman, era o căldură uscată, iar Marea Roşie era fiartă. Malko reţinuse o cameră la *Akaba Hotel* şi se plimba pe plaja pustie. La câţiva metri de mal, aştepta o şalupă pentru amatorii de schi nautic. Malko se apropie de baraca din lemn unde se făceau închirieri.

— Aş dori să fac o plimbare pe mare, spuse el. Să merg de-a lungul coastei până în Arabia Saudită. Credeţi că se poate?

Se putea. Malko plăti un avans de patru dinari şi străbătu plaja. Se urcă în barcă fără să se ude la picioare, ajutat de cel care o conducea.

După vreo trei minute, se îndreptau spre portul din Akaba,

unde erau încărcate două petroliere vechi. Nu era nici un alt vapor pe mare. Aşezat pe bancheta din spate, Malko se bronza. După un sfert de oră, Akaba dispăruse din câmpul lor vizual. Malko se ridică şi se apropie de marinar pe la spate.

Zărind ţeava pistolului extraplat lângă obrazul lui, arabul începu să tremure. Cu toate astea, Malko îi zâmbea cu blândeţe. Îi arătă cu arma apa limpede.

— *Jump!*[6]

Arabul făcu ochii mari. Malko repetă, de data asta mult mai ferm:

— *Jump or you are dead.*[7]

Acum arabul înţelese. Coasta se afla numai la două sute de metri. Îşi făcu vânt, se aruncă în apă şi începu să înoate. După ce s-a asigurat că nu mai putea fi văzut, Malko împinse maneta ca să se îndrepte direct spre vest. Deşertul Sinai se afla exact la şase kilometri, ca şi oraşul israelian Eliath, geamănul lui Akaba.

Cu barca asta rapidă, ajungea în opt minute. Arabii nu vor avea timp să reacţioneze. Îndată ce se va afla în mijlocul Strâmtorii Tiran, ajungea în apele teritoriale israeliene... Deci era în siguranţă. Căci, la primul foc de armă iordanian, israelienii vor rade Akaba din temelii. În timpul războiului de Şase Zile, deşi numai patru kilometri despărţeau cele două oraşe, nu se auzise niciun foc de armă...

Malko îşi scoase cămaşa albă şi o agăţă de un schi nautic pe care îl sprijini pe verticală. Apoi, blocă direcţia cu picioarele şi profită de această scurtă plimbare ca să admire Akaba care se zărea în depărtare. Căci nu ştia dacă va mai pune piciorul vreodată în Iordania...

---

6 *Sări!*

7 *Sări sau eşti mort (n.a.)*